

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUÇA HER YERDE RAŞTLANIR, MANTIĞA İŞE ENER.

BİR
SHERLOCK
HOLMES
Macerası

KAN SANATI

BONNIE MACBIRD

KAN
SANATI

BONNIE
MACBIRD

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

BONNIE MACBIRD
KAN
SANATI

Çeviren: Mertcan Ölçer

ÖNSÖZ

2012’de gerçekleşen Olimpiyatların yazında, Wellcome Kütüphanesi’nde Viktoria dönemine ait birkaç tıbbi bilgi bulmaya çalışırken, rotamı tamamen değiştiren hayret verici bir bulguya rastladım. Birtakım eski baskılı kitap rica ettikten sonra, elime küçük, bazıları öylesine narin tozlu mu tozlu bir dizi kitap geldi.

Kokain kullanımı üzerine bir tezin bulunduğu en büyük cildi açarken kitabın arkasına bağlanmış bir demet ipince sarı sayfalara rastladım.

Sayfaları dikkatle açtım ve hepsini önüme serdim. El yazısı inceliyordum, garip bir şekilde tanıdık geliyordu, acaba gördüklerim doğru muydu? Kitabı çevirip kapağına baktım; künye sayfasında kitabın asıl sahibinin adı solgun bir mürekkeple yazılı duruyordu: Doktor John H. Watson.

Ufalanmak üzere olan bu yaprak parçalarında Dr. Watson’un arkadaşı Sherlock Holmes ile birlikte yaşadığı kaleme alınmamış bir macera vardı.

Peki ya neden bu hikâye diğerleri ile birlikte önceden yayımlanmamıştı? Sanırım hikâye diğerlerinden daha uzun ve belki de daha detaylı anlatılmış olduğundandı... Ayrıca Holmes’un aktif

BONNIE MACBIRD

olduğu süreçte onu tehlikeye sokabilecek türden ciddi ayrıntılar içerdiğindendi. Ya da belki de Holmes kitabı okuduktan sonra, yayımlanmasını istememişti.

Üçüncü bir olasılık da elbette, Doktor Watson dalgın bir anında sayfaları toplamış ve bilinmeyen bir nedenden dolayı bu kitabın arkasına yerleştirmişti. Ardından da kaybetmiş ya da unutmuştu. O halde sizinle bu hikâyeyi paylaşıyorum, fakat uyarmam gereken bir durum var.

Zamanla birlikte, belki nemden ve mürekkebin solmasından, bazı kısımlar okunamaz hale gelmişler. Bu yüzden ben de kayıp olan kısımları yeniden yapılandırmaya çalıştım. Tarzda ya da tarihi yerlerde bir hata varsa eğer, yazının anlaşılamayacak derecede olduğu kısımları düzgünce dolduramadığım için beni mazur görün.

Umarım heyecanımı benimle paylaşırsınız. Yüzde Yedilik Çözüm, Batıdaki Dehşet, Kanarya Eğitimci'nin yazarı Nicholas Meyer'in kendisi ve Conan Doyle'u seven tüm dostlarına da yakın bir zamanda dediği gibi: "Kitaplarını okumaya bir türlü doyamıyoruz!"

Belki de bulunacak daha bir sürü maceralar vardır. Aramaya devam edelim. Ama bu arada, şimdi gidip şöminenin karşısına geçin ve bir başka maceraya kucak açın.

Birinci Kısım

Karanlığın Ötesinde

Can sıkıntısından ölmektense yorgunluktan ölmeyi yeğleyecek
bir tutkuyla bakıyorum ölüme.

Thomas Carlyle

Bölüm 1

Alevler

Aziz dostum Sherlock Holmes bir keresinde bana: “Kandaki sanat en garip formlara bürünmeye yatkındır.” demişti. Bu yüzden bunu ona adıyorum. Birlikte paylaştığımız sayısız macerada onun keman çalmasından, oyunculuğundan bahsettim fakat sanatçı kişiliği bundan çok daha derinlerde kazılı. Sanırım bunu, dünyanın ilk danışman dedektifi olarak kazandığı müthiş başarıların başlarında görmüştüm.

Holmes’un sanatçı kişiliğini yazmak konusunda isteksizdim çünkü bu onu tehlikeye sokabilecek ayrıntılar içeriyordu. Sanatçıların sahip oldukları farkındalığa karşılık, sık sık yoğun duygusallık ve davranışlardaki şiddetli değişimler ile baş ettikleri bilinen bir gerçektir. Varoluşsal bir kriz, ya da basitçe, bir şey yapmamanın verdiği sıkıntı Holmes’u geri getiremeyeceğim bir karamsarlığın içine sürükleyebilirdi.

BONNIE MACBIRD

Arkadaşımı bu durumlardan mustarip bir halde bulduğumda kasım ayıydı ve 1888 yılındaydık.

Londra'nın etrafı karla örtülüydü, şehir Karındaşen cinayetlerinin uzun süredir devam eden dehşeti ile baş ediyordu. Fakat o sıralar, bu cinayetler beni ilgilendirmiyordu. O yılın öncelerinde evlendiğim Mary Morstan ile birlikte, rahat bir aile hayatının içine kurulmuş, eskiden Holmes ile paylaştığımız Baker Sokağı'ndaki evimizin ötesinde yaşıyorduk.

Bir gün ilkindi vaktinde, huzurlu bir şekilde şöminenin karşısında kitap okuyorken, soluk soluğa kalmış ulaktan bir not ulaştı elime. Not şunu diyordu: "Doktor Watson, 221B'yi ateşe verdi! Çabucak geliniz! –Bayan Hudson."

Saniyeler sonra, bir taksinin içinde Baker Sokağı'na doğru yol alıyordum. Bir köşeyi dönerken tekerleklerin kar öbeğinde kayışlarını hissettim ve araç şiddetli bir biçimde salladı. Tavana vurdum. "Daha hızlı kaptan!" diye bağırdım. Baker Sokağı'na doğru yanaştık ve bir itfaiye vagonu ile birlikte evimizden çıkan birkaç adam gördüm. Araçtan fırlayıp kapıya doğru koştum. "Yangın," diye bağırdım. "Herkes iyi mi?"

Genç bir itfaiyeci bana baktı, gözleri dumandan simsiyah olmuş yüzünde parlıyordu.

"Yangını söndürdük. Ev sahibesinin durumu iyi, beyefendinin ise... pek emin değilim."

İtfaiye şefi genç adamı yana çekti ve onun yerini aldı. "Burada yaşayan adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, oldukça yakından, Onun arkadaşıyım." Şef meraklı bir şekilde beni süzdü. "Ayrıca aynı zamanda doktoru."

KAN SANATI

“O zaman içeri gir ve arkadaşına bak. Bir sorun var fakat nedeni yangından değil.”

Şükürler olsun ki Holmes en azından hayattaydı. Onları geçip koridora girdim. Bayan Hudson oradaydı, ellerini ovuşturuyordu. O sevimli kadını hiç bu halde görmemiştim. “Doktor! Ah Doktor!” diye bağırdı. “Tanrıya şükür ki geldin. Son günler zaten çok kötü geçiyordu ve şimdi de bu!” Açık mavi gözleri yaşlarla doldu.

“Holmes iyi mi?”

“Yangından, evet. Ama korkunç, korkunç bir şey... Kodese girdiğinden beri böyle! Morlukları var, ne konuşuyor ne bir şeyler yiyor.”

“Kodes mi! Nasıl? Dur, sonra anlatırsın.”

On yedi basamağı aşıp odanın kapısına geldim ve durdum. Kapıyı yumrukladım. Cevap yoktu.

“Gir içeri!” dedi Bayan Hudson. “Gir!”

Kapıyı açıp içeri fırladım.

Buz gibi soğuk, dumanlı bir hava çevremi sarmaladı. Odada her zaman olan araba ve ayak sesleri yeni yağan kar tarafından sessizlik ile örtülmüştü. Bir köşede, kömürleşmiş kâğıtların ve şimdi ıslak olan yanmış perdelerin yanında, baş aşağı duran bir çöp sepeti bulunuyordu.

Ardından da onu gördüm.

Saçları darmadağınıkty, yüzü uykusuzluk ve bir şey yememekten solgundu. Doğrusunu söylemek gerekirse ölüm döşeginde gibiydi. Üzerinde eski püskü, mor bir sabahlıkla kanepede titriyordu. Eski kırmızı bir battaniye ayaklarına sarılmış duruyordu ve hızlı bir hareketle onu alıp altına saklandı.

BONNIE MACBIRD

Yangının dumanı, yanmış tütünün dumanı ile birlikte odayı acı bir koku ile dolduruyordu. Buz gibi rüzgâr açık pencereden içeri süzülüydü.

Lanet havadan dolayı öksürerek gidip pencereyi kapattım. Holmes kıpırdamadı.

Duruşundan ve düzensiz nefes alıp verişinden bir şeyler almış olabileceğini hemen anladım, sarhoş edecek bir ilaç ya da bir uyarıcı belki de. Bir öfke dalgası içimde esti, peşini de suçluluk duygusu kovaladı. Evliliğin getirdiği huzurdan dolayı, arkadaşım-la görüşmeyeli ya da konuşmayalı haftalar olmuştu. Aslında Holmes bir süre önce konsere gitmemiz için beni davet etmişti fakat evlilik hayatı ve durumu ciddi olan bir hastam nedeniyle ona geri dönmeyi unutmuştum.

“Ee, Holmes.” diye konuşmaya başladım. “Şu yangın. Neler oldu anlatsana.”

Cevap yok.

“Kısa bir süreliğine tutuklandığını öğrendim. Ne için? Neden haber vermedin?”

Sessizlik.

“Holmes, bana neler döndüğünü açıklamanda ısrar ediyorum! Artık evlenmiş olsam bile, bir şeyler olduğunda bana danışabileceğini biliyorsun... Bir durum... Eğer sen...” Sesim yavaşça kısıldı. Sessizlik. İğrenç bir duygu içimde çırpındı.

Paltomu çıkarıp eski yerine, onunkinin yanına astım. Geri dönerek başında dikildim. “Yangının neden çıktığını anlamam gerek.” dedim sessizce.

İnce bir kol yıpranmış battaniyenin altından çıktı ve belli belirsiz el salladı. “Kazara.”

KAN SANATI

Hemen kolunu yakaladım ve onu ışığa tuttum. Bayan Hudson'ın dediği gibi, kolu morluklarla kaplıydı ve ciddi bir de kesik vardı. Kolunun arka tarafındaysa çok daha ciddi bir durum; belirgin iğne izleri. Kokain.

“Lanet olsun Holmes. Seni muayene etmeliyim. O varoş yerde neler geldi başına? Oraya neden düştün?”

Şaşırtıcı bir kuvvetle kolunu geri çekti ve battaniyenin altına soktu ve en sonunda konuştu: “Lütfen Watson. Ben iyiyim. Git başımdan.”

Duraksadım. Bu hal geçmişte tanıklık ettiğim o karamsar ruh halinden çok daha ileriye gidiyordu. Endişelenmişim.

Kanepenin önündeki koltuğa oturarak neler döndüğünü öğrenene kadar gitmemeye dair kendime bir söz verdim. Şömine rafındaki saatin yelkovanı ilerleyip, dakikalar saatlere dönüştükçe endişem derinleşti.

Bir ara Bayan Hudson içeri sandviçler ile girdi fakat Holmes yiyeceklerin varlığını reddediyordu. İtfaiyenin geride bıraktığı su yığınının temizleyeceğim diye etrafta dolanan kadına bağırarak onu dışarı kovdu.

Sahanlıkta kadının yanına gidip kapıyı arkamızdan kapadım. “Neden kodese girdi?” diye sordum.

“Bilmiyorum ki Doktor,” dedi. “Karındaşen davası ile ilgili bir şeyler yüzünden. Kanıtları değiştirmekten dolayı suçlanmıştı.”

“Beni nereden aramadın? Ya da kardeşini?” diye sordum. O sıralarda, Holmes'un ağabeyi Mycroft'un devlet işlerinde hatırı sayılır derecede yetkilere sahip olduğu hakkında az çok bir bilgiye sahiptim, dolayısıyla yardım önermiş olabileceğini düşünmüştüm.

BONNIE MACBIRD

“Bay Holmes kimseye söylemedi, şak diye ortadan kayboldu! Kardeşinin bir hafta boyunca haberi olduğunu sanmıyorum. Duyduğunda onu hemen kodesten çıkardı fakat olan olmuştu.”

Çok daha sonraları bu korkunç olayın ayrıntılarını ve arkadaşımı soktuğu hastalıklı dertleri öğrendim. Fakat bunların gizli kalması konusunda yemin ettim ve ayrıntılar tarih kitaplarına kalmalı diye düşündüm. Arkadaşımın çok yüksek düzeydeki devlet kişiliklerinin arasında oldukça yakışksız olarak kabul edilen bir dava üzerine hatırı sayılır derecede ışık tuttuğunu söylemem kâfi olur.

Ama bu bambaşka bir hikâyeydi, nöbetime geri döndüm. Zaman aktı geçti, ne onu uyandırıp benimle konuşmaya teşvik edebiliyor ne de bir şeyler yemesini sağlayabiliyordum. Hareketsiz kalmaya devam etti ve ben bunların tehlikeli bir depresyonun yansımaları olduğunu biliyordum.

Gün öğlene doğru ilerledi. Ona bir fincan çay koyarken yanındaki masada kırışmış bir mektup olduğunu fark ettim. Mektubun alt tarafını sessizce kıvrarak imzayı okudum: “Mycroft Holmes.”

Mektubu açtım. “Çabucak gel,” diyordu. “P/K mevzusu acil katılımını gerektiriyor.” Notu katlayıp cebime koydum.

“Holmes,” dedim. “İzinsiz mekt–”

“Yak onu,” battaniyenin altından tiz bir ses geldi.

“Burası fazla ıslak,” dedim. “P/K de kim? Ağabeyin diyor ki–”

“Sana yak diyorum!”

Daha fazla bir şey demedi ve battaniyenin altına gömülü bir şekilde hareketsiz kalmaya devam etti. Karanlık kendini belli etmeye başlayınca, gece burada kalıp onu beklemeye karar verdim.

KAN SANATI

Yemek yiyebilirdi, –ya da yere yığılabilirdi– ve ben de ona yardımcı olmak için orada olurdum; arkadaşı ve doktoru olarak. İddialı laflar değil mi? Fakat kısa bir süre sonra uyuyakaldım.

Bir sonraki sabah, kendimi eski, kırmızı bir battaniye ile örtülü bir şekilde buldum. Bayan Hudson elinde bir çay tepsisi ile başımda dikiliyordu; tepside dikdörtgen ve pembe renkli yeni bir mektup vardı.

“Paris’ten Bay Holmes,” dedi mektubu ona sallayarak. Cevap gelmedi.

Bayan Hudson Holmes’a kafasını salladı ve bana endişeli bir bakış attı “Dört gün oldu, Doktor.” diye fısıldadı, “Bir şeyler yapın!” ve tepsiyi yanıma koydu

Kanepedeki buruşuk görüntüden ince bir kol çıkıp Bayan Hudson’ı odadan kovdu. “Bizi yalnız bırakın Bayan Hudson!” diye bağırdı. “Mektubu bana ver, Watson.”

Bayan Hudson bana umut dolu bir bakış atarak odadan ayrıldı.

Mektubu tepside kaptım ve ondan uzakta tuttum. “İlk önce yemek ye,” diye direttim.

Ölümcül bir bakışla, kozasından çıktı ve ağzına bir bisküvi atarak bana kızgın bir çocuk edasıyla baktı.

Mektubu ondan uzakta tutarak kokladım. İlk defa duyumsadığım leziz bir parfüm beni sardı; vanilya ve belki de... Başka bir şey, “Ah,” dedim zevk içinde, fakat Holmes mektubu elimden almayı başardı ve hemen bisküviyi tükürdü. Zarfı gelişigüzel bir şekilde inceledi ve mektubu yırtarak içindekileri hızla taramaya başladı.

“A–ha! Bundan ne çıkarıyorsun, Watson?” Yorgunluktan moraran o ilgi dolu gözleri şimdi merak duygusu ile yanıp tu-

Holmes şöminenin yanındaki daha parlak ışığa doğru yöneldi ve kimi zaman eğlendiğim, kimi zamansa azap çektiğim bir teatrallikle mektubu okumaya başladı.

BONNIE MACBIRD

tuşuyordu. İyi bir işaret! Mektubu ondan aldım. Onu açarken Holmes'un çaydanlığa belli belirsiz baktığını fark ettim. Ona bir fincan koyup içine de biraz brendi ekledikten sonra ona uzattım. "İç." dedim.

Mektup düündendi ve üzerinde Paris damgası basılıydı. Açık pembe renkli bir mürekkeple yazılmış ve iyi malzemeler kullanılmıştı. Zarif el yazısına göz attım.

"Bu Fransızca," diye belirttim ona geri uzatarak "ve olmasa bile okuması zor, al."

Daha fazla dayanamayarak, mektubu kapı ve açıklamaya koyuldu: "El yazısı büyük ihtimalle bir kadına ait. Koku, ah... Çiçek, kehribar ve kesinlikle vanilya, Bu Guerlain'in henüz üretim aşamasında olan yeni parfümü 'Jicky' olmalı. Şarkıcı, kendisini böyle tanıtıyor, henüz üretimdeki bir parfümü alabiliyorsa çok başarılı ya da hayranlık duyulan birisi olmalı.

Holmes şöminenin yanındaki daha parlak ışığa doğru yöneldi ve kimi zaman eğlendiğim, kimi zamansa azap çektiğim bir teatrallikle mektubu okumaya başladı.

" 'Sevgili Bay Holmes,' diyor, 'namınız ve hükümetime olan katkılarınız beni bu garip isteği sormaya yöneltti. Oldukça kişisel bir konu hakkında yardımlarınızı arıyorum. Paris'te bir konser şarkıcısı olmama rağmen, belki sizler bunu "caste" olarak bilirsiniz, -caste, gazino için oldukça garip bir kelime seçimi oluyor-bana yardımcı olmanız için yalvarıyorum.' Aaa bunu okuyamıyorum, mürekkep o kadar solgun ki!"

Holmes mektubu şöminemizdeki gaz lambasına tuttu. Ellerinin titrediğini ve dağınık görüldüğünü fark ettim. Arkasına geçerek omzunun üzerinden okumaya çalıştım.

KAN SANATI

“Devam ediyor: ‘Size çok acil bir konu hakkında yazıyorum, bu, ülkenizdeki önemli bir adam olan oğlumun babası–’ hanımefendi burada ismi çiziktirmiş fakat sanıyorum ki adı– Ha?”

Mektubu ışığa daha yakından tutarak şaşkınlık içinde donakaldı. Bu hareketinden sonra, çok daha garip bir şey olmaya başladı. Mektuptaki mürekkep öyle hızlı soldu ki arkasında duran ben bile bunu fark ettim.

Holmes çığlık atarak mektubu kanepedeki yastığın altına fırlattı. Birkaç saniye bekledik ve mektubu çekerek içeriğine tekrar baktık. Bomboştu.

“Lanet olsun,” dedi.

“Kaybolan bir mürekkep türü!” diye bağırdım ve Holmes’un bana yandan bakışıyla hemen sustum. “Oğlunun babası mı?” diye sordum. “Şu önemli adamın ismini çıkarabildin mi?”

“Evet,” dedi Holmes yerinde dimdik durarak. “Pellingham Kontu.”

Şaşkınlık içinde koltuğa çöktüm. Pellingham İngiltere’deki en varlıklı emsallerden biriydi, Lortlar Kamarası’ndaki cömertliği ve muazzam gücü –bir hümanist ve sanat koleksiyoncusu olarak kazandığı erdemli ününden bahsetmiyorum bile– onu neredeyse Kamara’nın sahibi yapıyordu.

Fakat gel gör ki Fransız bir kabare şarkıcısı bu çok tanınmış figür ile bir ilişkisi olduğunu iddia ediyordu.

“Bayanın doğruyu söylüyor olma ihtimali nedir Holmes?”

“Mantıksız geliyor. Ama belki de...” Dağınık masaya doğru gitti ve parlak ışığın altında mektubu önüne serdi.

“Ama neden kaybolan bir mürekkeple yazmış?”

BONNIE MACBIRD

“Adamın isminin yanlış ellere düşmesini istememiştir. Kontun elinin kolunun her yere uzandığı söyleniyor. Ama yine de bize her şeyi anlatmadı, bence—”

Şimdi de büyütecini mektuba tutuyordu. “Şu çizgiler ne kadar garip!” Sayfayı kokladı. “Şu lanet parfüm! Ama ince bir koku daha seziyorum... Bekle!” Cam şişe koleksiyonunu karıştırmaya başladı. Küçük vuruşlarla, sayfalara birkaç damla bıraktı ve bunu yaparken de homurdandı. “Daha fazlası olmalı.”

Onu işinin başında rahatsız etmem gerektiğini biliyordum, gazete okumaya geri de dönemezdim. Kısa süre sonra, hülyalarla dolu minik uykumdan bir zafer çılgılığıyla mahrum edildim.

“A-ha! Tıpkı düşündüğüm gibi, Watson. Solup giden mektubun ötesinde bir şeyler var. Mektubun altında ikinci bir mektup buldum, görünmez bir mürekkeple yazılmış. Zekice doğrusu, iki kat gizlenmiş!”

“Ama nasıl—?”

“Sayfada mektuptaki el yazısı ile örtüşmeyen küçük çizgiler vardı ve oldukça ince bir patates kokusu. Bayan mektupta yalnızca belli bir ayıraç uygulandığında görülebilecek gizli bir mürekkep kullanmış, bu durumda bu ayıraç iyot oluyor.”

“Beni hep şaşırtıyorsun Holmes. Ne yazıyor?”

“Şunu: ‘Sevgili Bay Holmes, size bu mektubu büyük bir panik ve korkuyla yazıyorum. Sırf ilginizi çekeyim, benim korumam olsun diye oğlumun babasının ismini anmak istememiştim. Eğer söylenenler kadar zekiyseniz, ikinci mektubu da keşfedeceksiniz. Bu durumda ben de bana yardımcı olabilecek adam olduğunuzu anlayacağım.’

KAN SANATI

Size bunu yazıyorum çünkü on yaşındaki oğlum Emil, adını tekrar anmayacağım adamın malikânesinden kayboldu. Kaçırılmış ya da başına daha kötü bir şey gelmiş olabileceğinden korkuyorum. Emil şu son zamanlara kadar babası ve onun karısı ile birlikte sizlere yüz yüze geldiğimde açıklayacağım karmaşık şartlar altında yaşıyordu.

Onu yılda yalnızca bir kere görüyorum, açıkça belirtilmiş talimatlara uyup çok gizli düzenlenen bir buluşmada, yılbaşında.

Bir hafta önce, buluşmamızın üç hafta sonraya ertelendiği söyleyen bir mektup aldım, bundan sonra da buluşma iptal edildi ve ben oğlumu ne yılbaşında, ne de başka bir zamanda bir daha göremeyeceğim. Bunu kabul etmektense ölmeyi yeğlerdim. Hemen telgraf çektim ertesi gün, yolda önüm kesildi ve iğrenç bir kabadayı beni yere yapıştıtarak bu işten uzak durmamı söyledi.

Dahası da var Bay Holmes, fakat üzerime garip bir ağın çulandığını hissediyorum. Haftaya sizi Londra'da ziyaret edebilir miyim? Size yalvarıyorum, insanlık ve adalet namına bu dava ile ilgilenin. Lütfen cevabınızı bana Bay Hugh Barrington, Londra Kabare Yapımcısı imzasıyla bildirin. En içten dileklerle, Emeline 'Cherie' La Victoire.' "

Holmes duraksadı, düşünüyordu. Soğuk bir pipo kaptı ve dişleri ile onu çiğnemeye koyuldu. Yorgun yüz hatları hareketli bir imaya bürünmüştü. "Şu 'garip ağdan ne çıkardın Watson?"

"Hiçbir fikrim yok. Kadın bir sanatçı, belki de biraz dramatik olmak istemiştir?"

"Sanmıyorum. Bu mektup dikkatli bir planlamayı ve zekâyı sergiliyor."

BONNIE MACBIRD

Piposunu sayfalara doğru fırlattı ve ani bir kararlılık ifadesiyle saate baktı ve durdu, gözleri parıltıyordu. “Dover’dan kalkan son araca yetişmek için azıcık bir vaktimiz var. Eşyalarını topla Watson; kıtayı doksan dakika içinde terk ediyoruz.” Kapıya doğru ilerledi ve aşağıya bağırdı, “Bayan Hudson!”

“Ama kadın haftaya buraya geliyor, öyle demişti.”

“Haftaya çoktan ölmüş olabilir. Bu durum beni en az onun kadar endişelendirdi, bu genç kadın yüzleşmekte olduğu tehlikeyi tam anlamıyor olabilir. Yolda hepsini açıklayacağım.”

Ve bununla birlikte kapının önüne geçmiş, aşağıya yine bağırdı: “Bayan Hudson! Valizlerimiz!”

“Holmes,” diye bağırdım. “Unutuyorsun! Benim eşyalarım başka bir yerde. Yeni evimde!”

Ama odayı çoktan terk etmiş ve kendi odasına gitmişti. Beyni böylesine bir şeyi unutabilecek ölçütte mi diye merak ettim. Sağlığı yeterince yerinde miydi—?

Sandalyemden fırladım ve kanepenin örtüsünü çektim. Orada, minderin altına gizlenmiş kokaini ve iğneleri duruyordu. Kalbim tekledi.

Holmes kapının önünde belirdi. “Lütfen Bayan Watson’a olan özürlerimi ilet ve eşyalarını toparlayıp...” Elimdeki şişe ve şırıngaları görüp duraksadı.

“Holmes! Bana bunun bittiğini söylemiştin.”

Ani bir utanç dalgası gururlu yüzünden geçti. “Ben... korkarım ki benim sana ihtiyacım var, Watson.” Hafif bir duraksama oldu. “Sadece bu davada... Ardından istersen bırakabilirsin,”

KAN SANATI

Sözleri havada asılı kaldı. İnce yüzü kapıda bir siluet nidasıyla duruyordu, hazır, neredeyse heyecandan titreyecek, belki de uyuşturucudan. Elimdeki iğneye baktım. Onu böyle bir durumda yalnız bırakamazdım.

“Bana söz vermelisin Holmes—”

“Bir daha kokain yok.”

“Hayır, bu sefer çok ciddiym. Eğer çabalamazsan sana yardım edemem.”

Kafasıyla tek bir sefer onayladı.

Şırıngayı ve kokaini paketleyip kutusuna koydum. “İşe bak ki şanslısın. Mary annesini ziyaret etmek için yarın şehirden ayrılıyor.”

Holmes bir çocuk gibi ellerini çıırttı. “Bu harika Watson!” diye bağırdı. “Chatham, Victoria İstasyonu’ndan Dover için 45 dakika sonra ayrılıyor. Silahını getir!” Ardından yukarıya çıkıp gözden kayboldu. Duraksadım.

“Sandviç de getir!” diye bağırdı yukarıdan. Gülümsedim, Holmes geri dönmüştü. Öyle ya da böyle, ben de.

Bölüm 2

Yolculuk

Valizim için eve geri döndüm ve Dover'a giden trene binebilmek için Victoria İstasyonu'na son anda yetiştim. Özel kompartımanımızda karşımda oturan adam 221B'de daha birkaç saat önce önümde aygın baygın yatan adam değildi. Güzelce tıraşını olmuş, siyah ve grilerle bezeli yolculuk kıyafeti içinde şık görünüyordu. Holmes'un ilgisini bir şey çekti mi tüm o etkileyici karakterine bürünebiliyordu.

Hızlı değişiminin yeni davanın ortaya çıkmasından dolayı olduğu su götürmez bir gerçektir, benim yoldaşlığımla bir ilgisi yoktu; dolayısıyla kabul etmeliyim ki biraz alınmışım. Yine de bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve arkadaşımın eski haline nedeni ne olursa olsun tekrar dönmesinden memnun olmaya çalıştım.

Aşırı bir gevezelikle davamızı anlatmaya başladı, gözleri çıldır-

BONNIE MACBIRD

mayacağını umduğum bir heyecanla parıldıyordu.

“İki ayrı mektup olayı öylesine yapılmamıştı, değil mi Watson? Beyefendinin gerçek ismini açıklamaya ihtiyacı olduğu aşikâr, fakat önlem almış olması ondan korktuğunu da gösteriyor. Ama dalaverelerin döndüğü mektup ikinci mektup,”

“Evet. İkincisini bulacağını nereden bildi?”

“İtibarımdan elbette.”

“O halde Kızıl Soruşturmayı sayfalara aktarmam işine geldi gibi görünüyor, değil mi Holmes?”

“Fransa’da tanıdığımı unutuyorsun. İkinci mektubu bir turnusol testinin arkasına saklamasını kimyaya olan ilgisine veriyorum.”

Bir çakı ile portakal soyarken şaşkınlık içinde arkama yaslandım. “Çift mürekkep numarasının zekice olduğunu kabul ediyorum. Fakat davanın kendisine ne demeli? Hanımefendi seninle görüşmek için Londra’ya gelmeyi istiyor. O halde neden Paris’e alelacele gidiyoruz?”

Holmes kurnazca gülümsedi. “Paris’e bir gezi ilgini çekmiyor mu Watson? Londra’nın kasvetinden kurtulup Işıklar Şehri’ne doğru bir yolculuk? Kısa bir tatile hayır demezsin değil mi? Eyfel Kulesi adındaki, inşaatı hala devam eden oldukça görkemli yapıyı henüz görmedin.”

“Rezalet bir şey olduğunu duydum. Hem sen tatil için gezmezsin Holmes. Kadına ani bir tehlikenin yaklaştığını nereden çıkarıyorsun?”

“Sokaktaki saldırı Watson, bence buzdağının sadece görünen kısmıydı. Kont ile olan bağı beni endişelendiriyor. Ağabeyim bu adamın çevresini saran, oldukça gizli ve karanlık bir suçun oldu-

KAN SANATI

ğuna inanıyor.”

Jeton şimdi düşmüştü. “Ah, Mycroft’un sana gönderdiği not-taki P/K! Ama Pellingham’ın her zaman saygı duyulan bir hayır-sever ve *asaletin getirilerinin* kusursuz örneğini yansıtan bir adam olduğunu duymuştum, öyle değil mi?”

“Hikâye böyle. Sanat koleksiyonundan haberdar mısın?”

“Evet, babası kurmuştu diye hatırlıyorum.”

“Efsanevi bir koleksiyon fakat şu sıralar gizli tutuluyor. Yıllardır onu kimsenin görmediğini biliyor musun?”

“Bu konularla pek ilgilenmiyorum maalesef, Holmes.”

“Mycroft, Kont’un hazinelerini elde ederken oldukça özenli yöntemler kullandığından şüpheleniyor. Yakın zamanda bir olay oldu.”

“Onun statüsündeki bir adam birkaç tablo çalarak neden hırsız damgası yemeyi göze alsın ki?”

“Kont akıl erdiremeyeceğimiz bir pozisyonda bulunuyor. Bağlantıları onu neredeyse dokunulmaz kılmakta. Su geçirmez yağmurluklar gibi şüpheyi üzerinden süzüp atıyor Watson, bunu biliyorsun. Bahsi geçen sanat eseri bir tablo değil, bir heykel. Öylesine bir heykel de değil, Marsilya Nike’ın ta kendisi. Duymuş muydun?”

“Aha, bu yıl bulunan Yunan heykeli! Heykele ilişkin bir cinayet vuku bulm—”

“Tam dört cinayet. Nike, Elgin Mermerleri’nden sonra bulunmuş en görkemli yapı olarak düşünülüyor ve Kanatlı Zafer’in güzelliğini aştığı söyleniyor. Mükemmel koşullarda devasa bir çalışma. Paha biçilemez.”

BONNIE MACBIRD

Holmes'a bir dilim portakal uzattım, eliyle geçiştirdi ve heyecanla konuşmaya devam etti: "Üç farklı güç heykelin bulunması ve sahiplenmesinde hak talep ediyor. Marsilya'da bir ay önce kaybolduğu sırada tartışmalı bir şekilde Louvre'ye gönderiliyordu. Dört adam hırsızlık sırasında cani bir şekilde öldürüldü. Yunan, Fransız ve İngiliz hükümetleri onu bulup cinayetleri çözmek için tüm kaynaklarını kullanıyorlar, fakat hiçbirisi işe yaramadı."

"Üç ülke de mi? Neden bu kadar kişi Nike'ı sahiplenmeye çalışıyor?"

"Heykeli bulan –cinayete kurban gitmiş dört insandan biri– Yunanistan'da Fransa tarafından finanse edilmiş bir kazı çalışması yapan soylu bir İngiliz'di."

"Anladım. Dolayısıyla *sana* da–"

"Mycroft olayı araştırmamı istedi, aynı şekilde Fransa hükümeti de, fakat şimdiye kadar kabul etmemiştim."

"Neden?"

Holmes gözlerini devirdi. "Açgözlü bir asilzade ve acemi hırsızlık işleri benim pek ilgimi çekmiyordu Watson, ta ki Matmazel La Victoire'nin mektubunu alana kadar. Pellingham'ın daha açgözlü istekleri var gibi görünüyor. Mycroft adamın malikânesinin içinde ya da dışında, ona soruşturma açabileceği ticari ya da kişisel söylentilerin peşinde. O bile Kont'u araştıırken çok dikkatli olmalı çünkü Pellingham'ın muazzam bir gücü var. Devam etmesi için daha fazlası gerek."

"Daha fazla mı?"

"Yağmurluk Watson, yağmurluk. Mycroft'un açtığı soruşturma gelişigüzel olamaz, buna keza Matmazel Emmeline La Vic-

KAN SANATI

toire bizlere Kont'un dünyasına bir *entr  e*' rahat  a sağlayabilir."

Bir s  re duraksadık. Kararmakta olan havanın eşliğinde yanımızdan geçip giden şehrin bulantısını gördüm pencerede. Gökyüzü koyuydu ve bulutlarla kaplanmıştı. Uzakta bir yerde, bir şimşeğin çaktığını gördük. İçinde bulunduğumuz durum düşünülürse pek hayra alamet değildi. Holmes'a döndüm.

"Ayrıca  ocuğun kaşırılışı ve hanımefendiye olan saldırı var."

"Kesinlikle."

"Mektubunu göz önüne alarak oldukça korkmuş olduğunu söyleyebilirim."

" yle. Cevabımı başka bir isimle göndermemi istemesi izlendiğini gösteriyor. Bence ona kolay kolay ulaşamayacağız."

"Ama kim bu Emmeline La Victoire?"

"Cherie Cerise adındaki şarkıcıyı duymadın mı?"

"Maalesef duymadım. Bendeki tatil anlayışı köprülere ve şöminenin karşısında sessizce kitap okumaya dayanıyor bildiğin gibi, Holmes."

"Hah! Biraz daha abart istersen. Bir keskin nişancısın, kumar alışkanlığın var ve sararmış kitaplara karşı tutkulusun, ayrıca gösterdiğin eğilim--"

"Holmes!"

Arkadaşım beni fazlasıyla iyi tanıyordu. "Cherie Cerise şu sıralar Paris'in gözdesi.  n ne ve Moulin de la Galette'deki Chat Noir'de sahne aldığı her gece büyük bir şamata ve katılıma bakarak ona *chanteuse extraordinaire*" demek yanlış olmaz."

entr  e (Fransızca): giriş.

chanteuse extraordinaire (Fransızca): olağanüstü şarkıcı.

BONNIE MACBIRD

“Chat Noir mi? Kara Sandalye mi?”

“Kedi Watson, Kara Kedi. Büyük saygınlığa sahip içli dışlı bir mekân. Fransa’ya yaptığım çalışmam nedeniyle geçen sene iki defa gittim. Müzik, müşteri ve hatta duvarları süsleyen çalışmalar için bile görülecek mükemmellikte.”

“Ama aradaki bağlantıyı hala çözemedim.”

“Acelesi yok sevgili doktorum, her şey açıklığa kavuşacak. Şimdi dinlen, çünkü önümüzde üstesinden gelmemiz gereken bir görev var. Büyük ihtimalle bu gece hanımefendinin şarkılarını dinleyeceğiz.”

İç çektim. “Güzel mi bari?” diye merakla sordum.

Holmes gülümsedi. “Bak sen, bu sözler evli bir adamdan geliyor! Beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun Watson. Fransız bir kadın güzel değilse eğer, bir sanat eserine layıktır. Güzel olduğunda ise, onun büyüsunü aşabilecek bir şey yoktur.” Bununla birlikte şapkasını gözlerine doğru devirdi ve geriye yaslanarak hemen uykuya daldı.

Bölüm 3

Müvekkilimiz ile Tanışıyoruz

Yaklaşmakta olan fırtına nedeniyle geceyi Dover'daki bir otel odasında, mahsur kalmış diğer yolcularla birlikte sıkış tıkış bir şekilde geçirmek zorunda olduğumuz ortaya çıktı. Holmes kısa bir süreliğine çiseleyen yağmurun içinde kayboldu ve birkaç kişiye, bunlardan biri Matmazel La Victoire idi, telgraf çekti. Artık müşterimiz bizi sabah 11'de, evinde bekliyordu.

Gare du Nord İstasyonu'ndan ayrılarak, yolları kara gömülmüş sokaklarda yürüdük, üzerlerinde kristal sarkıtlar olan ve git gide Montmartre tepesine doğru ilerleyen bir sıra ağacın yanından geçtik. Holmes burada, yol kenarında Franc Buveur adında çok sevdiği bir restoran buldu. Müşterimiz ile olan buluşmamızdan önce birkaç saati burada geçirebilirdik. Gün daha yeni doğmuştu, dolayısıyla canım bir kahve ve belki de bir açma çekiyordu fakat Holmes ikimize de *bouillabaisse provençal* sipariş etti. Marsilya'da ünlü bu doyurucu ve lezzetli balık güveci, işletmede

BONNIE MACBIRD

görünüşe göre her saatte bulunabilen bir öğündü. Benim damak zevkim için biraz abartılıydı, fakat Holmes'un iştahla yemesinden dolayı rahatlamıştım.

İnce vücudunun tehlikeli bir şekilde siskalaştığını bir daha görürsem, onu Paris'e getirmeyi aklıma not ettim. Bu tür bir belayla hiç karşı karşıya gelmemiştim fakat otuz beşimde, her zaman önlem almanın akıllıca olduğunu iyi biliyordum.

Eğimli ve kenarlarında ağaçlar olan yollarda, Matmazel La Victoire'nin adresine doğru yol aldık. Montmartre'nin bu kısmında, bölgenin ünlü gece hayatına olan yakınlığının aksine neredeyse huzur veren bir kırsal kesim vardı. Etraf çoğunlukla boştu, şimdi karlarla örtülmüş, eski evlerin arasında kalan bahçeler vardı. Yakındaki sokakların biraz ötesinde, yel değirmenleri yavaşça dönüyordu.

Pencerelerinde zarif parmaklıklar olan üç katlı, oldukça şık binaya yaklaşıp kapıyı çaldık ve açılır açılmaz üçüncü kata tırmandık, karşımıza alışılagelmedik bir yeşile boyanmış koca tokmaklı bir kapı çıktı, kapıyı çaldık.

Kapı şu ana kadar gördüğüm en güzel kadınlardan birisi tarafından açılmıştı. Cherie Cerise, née* Emmeline La Victoire, ilgiyle bakan gözleri ile uyumlu koyu renkteki yeşil kadife sabahlığı ve koyu kestane renkli saçları ile karşımızda duruyordu. Beni çarpan şey sadece fiziksel güzelliği değildi, ondan yayılan nadir bir farkındalığı; kadınsal bir albeni ile birleşmiş o zekâ parıltısı soluğumu kesmişti.

Fakat parıldayan gözlerinin altı hafif morarmıştı, belirgin bir solgunluk endişe ve kederi anlatıyordu. Bakışları ikimizi de inceledi, tüm detayları hızlı bir şekilde tarıyordu.

* *Née (Fransızca): kızlık soy ismi*

KAN SANATI

“Ah, Mösyö Holmes,” dedi arkadaşşıma gülümseyerek. “Ne kadar rahatladım bilemezsiniz.” Yaydığı sıcaklıkla bana doğru döndü. Elimde olmadan kızardım. “Siz de Bay Holmes’un en yakın arkadaşı Doktor Watson olmalısınız, değil mi?” Tokalaşmak için elimi uzattım fakat bunun yerine eğilip beni öptü, ardından da Holmes’u; Fransız usulü ile iki yanaktan öptü.

Mektuptaki o leziz parfümün aynısından kokuyordu; ‘Jicky’ demişti Holmes bense ağzım kulaklarıma varmasın diye fena bir çaba gösteriyordum ama buraya ciddi bir iş için gelmiştik. “Matmazel, hizmetinizdeyiz.” dedim.

“Madam,” diye düzeltti beni. “*Merci*. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim.” Alımlı Fransız aksanı albenisini süslüyordu.

Ardından görkemli evinin salonundaki küçük ve gümbür gümbür yanan şöminenin karşısına oturduk. Ev krem ve kahverenginin tonlarıyla Fransız tarzında dekore edilmişti; tavan oldukça yüksekti ve yerler doğuya özel açık renkli halılarla bezenmişti, çizgili ipek kumaşlarla döşenmiş mobilyalar da salonda yerlerini almıştı. Açık renklerle bezeli bu uyumlu tasarıma karşılık, yılın bu dönemlerinde pahalı birkaç buket taze çiçek ve gökkuşağı tonlarında ipek şallar odaya yayılmıştı, müşterimizin zevki oldukça sofistkeydi.

Hizmetçilerin yokluğundan dolayı özürlerini ileterek bizlere kahve getirdi.

“Kocam birazdan gelecek,” dedi. “Ve sebzelerle birlikte hizmetçi de.”

Holmes gözlerini devirdi.

Holmes homurdandı ve ani bir hareketle ayağa kalktı.
"Gel Watson. Korkarım ki yolculuğumuz bir zaman
kayıydı."

BONNIE MACBIRD

Matmazel La Victoire devam etti, “Doğru, kocam olduğundan bahsetmemiştim.”

“Evli değilsiniz,” diye belirtti Holmes.

“Hayır, öyleyim,” diye çıkıştı kadın.

Holmes homurdandı ve ani bir hareketle ayağa kalktı. “Gel Watson. Korkarım ki yolculuğumuz bir zaman kayıydı.”

Bayan öne atıldı. “Mösyö Holmes, *non*! Size yalvarırım!”

“Matmazel, evli değilsiniz. Eğer yardımımı istiyorsanız, bana tamamıyla dürüst olmanızdan başka bir şey istemiyorum. Zamanımı harcamayınız.”

Kadın duraksadı, düşünüyordu. İsteksizce ayağa kalktım. Holmes şapkasına uzandı.

Kadın sonunda daha fazla düşünmeden “Oturun, lütfen.” dedi, ve kendisi de tekrar oturdu. “Söz veriyorum. Konu çok acil, fakat nereden anladınız?”

Ben de oturdum, fakat Holmes ayakta kalmaya devam etti.

“Kocanızın olduğunu iddia ettiniz ve ismi sizinle alakalı birkaç makalede bahsedildi. Fakat onu ne gören ne de duyan oldu. Kaynaklarım bana onu kimsenin görmediğini açıkladı ve şimdi de evinizde bir sürü kadınsal şey görüyorum. Fakat erkeklere özgü bir şey yok; eğer bir eşiniz olsaydı sizinkinin yerine onun sahip olabileceği türden bir atkı oradaki sandalyede duruyor olurdu ve şömine rafındaki kitap seçimleriniz de öyle. Buradaki sigara kutunuz haricindeki sigara öteberilerinin eksikliği bir erkeğin burada olmadığını gösteriyor.” Köşedeki bir masanın üstünde duran gümüş renkli garip bir kutuyu işaret etti.

* *Non (Fransızca): hayır*

KAN SANATI

“Evet, benim. Sigara içer misiniz, Bay Holmes? Beni rahatsız etmez.”

“Hah! Almayayım. Bahsettiğim ayrıntılar küçük tahminler, fakat asıl çıkarımım sol elinizdeki yüzükten geliyor. Görüyorum ki parmağınız için birazcık büyük ve biraz baştan savma bir tasarım. Elbisenizdeki renkli ve uyumlu seçimlere ve evin dekorasyonuna bakarak, bu gözden kaçırdığınız ayrıntı evliliğinizin bir kurgu olduğuna işaret ediyor ki bunun nedeninin erkek hayranlarınızı uzak tutmak istemenizden kaynaklandığını düşünüyorum. Görünen o ki işe de yaramış.”

Hepsi oldukça barizdi, fakat hiçbirini görememiştim.

Matmazel La Victoire sessiz kalmaya devam etti, fakat yüzüne hafif bir gülümseme yayılmıştı. “Eh, söyledikleriniz doğru,” dedi. “Fakat diğerlerinden daha gözlemci olduğunuz aşikar.”

Holmes homurdandı. “Bitirmemiştim...”

“Holmes—” diye uyardım onu.

“Teorim şudur ki, henüz kanıtlanmadı, size karşı ilk izlenimlerime dayanarak hiçbir erkeğe güvenmediğinizi söyleyebilirim.”

“Yeteneklerini sınıyorum,” dedi.

“Hayır. Bunu zaten yaptınız; mektup.”

“Peki, o zaman beş dakikalık görüşmemiz ve salonumun dekorasyonundan nasıl bu çıkarımı yaptınız?”

“Holmes,” diye çıktım tekrar. Tehlikeli bir bölgeye doğru ilerliyorduk.

Beni görmezden gelerek ilerledi, gri gözleri onunkileri deliyordu. “Sanatçısınız, hatta ününüz harika olduğunuzu söylüyor, fakat gel gör ki aynı zamanda çalkantılı, değişken ve... Hayal

BONNIE MACBIRD

kurmak ile bağdaştırılabilecek bir çaresizlik ile savunmasızsınız. Müzikteki başarınız, renklerle olan nefis ve incelikli zevkinize –dekorasyonda ve giyiminizde gösterdiğiniz gibi– eklenince, oldukça duygusal bir doğanızın ve gelişmiş bir sanatçı ruhunuzun olduğunu iddia ediyorum. Oldukça güçlü duygusal doğanızı dikkatli zekânızla bezenmiş davranışlarınız ile saklıyorsunuz. Fakat bu öylesine bir maske değil; davranışlarınız size kendi başınıza yarattığınız başarılı bir kariyer sundu, kişiliğinizdeki bu zayıflıklara rağmen. Yine de, kendinizi aldatıyorsunuz; kalbinizde ve benliğinizde, duygularınız tarafından yönetilen bir canlısınız.”

“Ben bir sanatçıyım, duygusalıdır. Bunda yeni bir şey yok,”

“Ah, fakat varmak istediğim noktaya henüz gelmedim.” dedi Holmes.

Fincan tabağına kahvemi gürültüyle koydum. “Kahve. Çok lezzetli. Bir fincan daha alabilir miyim acaba?”

İkisi de beni görmezden geldi.

“Varmak istediğiniz nokta nedir?” diye sordu Madam.

“Kont’tan gayri meşru bir çocuğunuz var. Ayrıntıları henüz bilmesem de, onu doğurduğunuzda oldukça genç olmalıydınız. Büyük ihtimalle Kont sizin ilk aşkınızdı. Kaç yaşındaydınız?”

Matmazel La Victoire kıpırdamadan durmaya devam etti. Yüzünden bir şey anlamıyordum fakat odayı gerginlik sarmıştı. “On sekiz.”

“Doğruymuşum demek.”

“*Peut-être*”. Devam edin.”

* “On.” *Peut-être* (Fransızca): belki de

KAN SANATI

“İhaneti, sizin duygusallığınızdaki genç bir insanı derinden yaralamış olmalı. O zamandan beri hiçbir erkeğe güvenmediğinize inanıyorum, fakat romantik ruhunuz aksini yapmak için yanıp tutuşuyor.”

Müşterimiz şaşkınlıkla bakakaldı.

Holmes’un sözleri odada küçük buz sarkıtları gibi asılı kaldı. Genelde sözlerinin etkisini pek umursamazdı. Yine de, Matmazel La Victoire hemen kendini topladı.

“Bravo Bay Holmes,” dedi bir gülümsemeyle. “Konu ile ilgili ayrıntılı bilgilere sahip olduğunuzu görüyorum.”

“Öncesinde bilgilendir—”

“*Non!* Çıkarımlarınız doğrultusunda konuştuğunuzu anladım.”

Bir anlık şaşkınlık Holmes’un yüzündeki anlık şaşkınlık geçti, “Az çok. O halde elimizdeki soruna dönüp davanız hakkında bilinenleri inceleyelim.”

“Kesinlikle.” dedi bayan.

İkisi de yerlerine geçip kendilerini yatıştırdılar ve sanki bir maçtan önce birbirlerine gıpta ile bakan profesyonel boksörlermiş gibi birbirlerini süzdüler. Koltuğunun kenarında kasılmış bir şekilde oturduğumun farkına vardım. Silkindim ve boğazımı temizleyip rahatlamaya çalıştım.

“Sigara alır mısınız?” diye atıldım.

“Hayır,” dedi ikisi de aynı anda.

Holmes konuşmaya başladı. “Oğlunuz kaç yaşında? Dokuz, on?”

“Kaybolduğunu nasıl anladınız? *En français... plus facile pour vous?*” dedi Holmes daha narin bir ses tonuyla.

BONNIE MACBIRD

“*Non*. Sizin dilinizi tercih ederim.”

“Nasıl isterseniz.”

Matmazel La Victoire derin bir nefes aldı ve sabahlığına sarındı. “Her yılbaşında *mon petit** Emil’i Londra’daki Brown Otel’de ziyaret ediyorum. Onu benimle buluşmaya getiren bir adam var; bir ‘çöpçatan’. Oteldeki zarif çay odasında Emil ile birlikte yemek yiyoruz ve ona hediyeler veriyorum. Ona yılının nasıl geçtiğini soruyor ve onu tanımaya çalışıyorum. Değerli anlar, fakat çok kısalar. Bu yılki buluşmamız iptal edildi. Mektup yazdım ve telgraf gönderdim. Cevap gelmedi. En sonunda çöpçatandan Emil’in amcası ile birlikte deniz kenarında olduğunu ve bir süre görüşmeyeceğimizi öğrendim.”

“Ama şüphelendiniz.”

“Emil’in amcası yok.”

“Bu her yıl yaptığınız ziyaretler doğduğundan beri mi oluyor?”

“Babası ile birlikte yaptığım anlaşma bu şekildeydi, evet.”

“Babası Harold Beauchamp–Kay oluyor, Pellingham’ın şu anki Kont’u, değil mi?” diye sordu Holmes.

“Evet.”

“En başından alalım. Çocuğu anlatınız bana.”

“Emil on yaşında. Yaşına göre biraz kısa. Cılız.”

“Ne kadar kısa?”

“Bu kadar,” Matmazel elini tabandan bir metre kadar kaldırdı.

“Babası gibi sarışın, gözlerini benden almış. Sevimli bir yüzü var, sessiz. Müzikten ve okumaktan hoşlanıyor.”

“Çocuk *senin* kim olduğunu sanıyor?”

* *mon petit* (Fransızca): *küçüğüm*

KAN SANATI

“Beni bir aile dostu sanıyor, akraba değil.”

“Kont Londra’da çocuğa eşlik ediyor mu?”

“Emil,” diye düzelttim. “Onun adı Emil.”

“*Non*/Harold’ı, ı-ıh Kont’u taa...”

Burada sesi titredi. Üzgün görünüyordu. Holmes’un sabırsızlığını bastırmaya çalıştığını hissettim.

“O halde Emil’i Brown Oteli’ne kim getiriyor?”

“Kont’un uşağı Pomeroy. Fransız kökenli, iyi biri. Bir annenin sevgisini anlıyor.” Ardından yüzü kıvrıldı ve ağlamamak için derin bir nefes aldı. Mendilimi uzattım. Nezaketle aldı ve gözlerine dokundurdu. Holmes hareketsiz kalmaya devam etti. Kadının duyguları gerçektir, bundan emindim. Kendisini toparlamaya çalıştı.

“Açıklamam gerek. On yıl önce burada, Paris’te fakir bir sanatçıydım. Üç günlük bir aşkı; evlilik planları olmuştu. Ne bir Kont olduğundan ne de evli olduğundan haberdardım. Fakat ardından—”

“Evet evet, tabii. Şimdiye dönelim. Şu uşak Pomeroy suç ortağı mı yani? Bu yıl ne oldu?” diye atıldı.

“Holmes!” bir kez daha çıkıştım. Bayan bariz bir şekilde acı çekiyordu.

“Devam ediniz lütfen,” diye üsteledi sesinin tonunu birazcık değiştirerek. “Yılbaşı ziyaretinin iptal edildiğini duyunca ne yaptınız?”

“Mektup yazarak bir cevap talep ettim.”

BONNIE MACBIRD

Holmes sabırsızlıkla elini salladı. “Ve...”

“Bir cevap bana bunun peşini bırakmamı, yoksa oğlumu bir daha göremeyeceğimi söyledi.”

“Kont’tan bir mektup mu?”

“*Non*. Anlaşma yaptıktan sonra Kont ile ne yüz yüze ne de mektup aracılığı ile konuştum. Mektup onun adamı Pome-roy’dandı.”

“Başka bir açıklama gelmedi mi?”

“Üçüncü bir telgraf çekip yeniden mektup yazdım fakat cevap gelmedi.”

“Neden Kont’un malikânesine gidip neler döndüğünü öğrenmediniz?” diye sordu Holmes beklemeden. “Sigarayı şimdi alabilirim.”

Bayan kutusundan bir tane sigara çıkarıp Holmes’a verdi. Kibrit için paltosuna bakındı. Bir tane çekip sigarasını yaktı.

“Tüm bunlar daha yeni oldu, Mösyö Holmes,” diye cevapladı. “Anlaşmamda Emil ile yılbaşı dışında hiçbir şekilde bağlantı kurmamam gerektiği yazıyordu. Şartlar bunlardı.”

“Fakat gel gör ki anlaşma diğer kısım tarafından bozuldu,” diye parladı Holmes. “Oğlunuzun ölmüş olabileceğini düşünüyor musunuz?”

“O ölmedi!” Matmazel ayağa kalktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “O ölmedi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum Mösyö Holmes, isterseniz araştırın isterseniz dalga geçin. Fakat bir şekilde, bir anne olarak, oğlumun hayatta olduğunu biliyorum. Bana yardım etmelisiniz! Buna ihtiyacım var.”

“Matmazel! Bitirmemiştin.”

KAN SANATI

“Holmes,” dedim nazikçe, “hanımefendiyi kaba sorularıyla rahatsız ediyorsun. Hikâyenin tamamını henüz bilmiyoruz.”

“İşte bu yüzden zaten. Hikâyenin tamamını bilmediğim sürece size yardımcı olamam,” dedi Holmes. “Oturun lütfen, devam edelim.”

Madam kendini yatıştırmaya çalışarak oturdu.

“Leydi Pellingham’ın bundan haberi var.”

Holmes şaşkın bir biçimde geriye yaslandı. “Kont’un karısı, Amerikalı mirasçı ha! Hikâyenin tamamını biliyor mu? Yani çocuğun sizden olduğunu?”

“Evet.”

“Ve yine de kocasının gayri meşru kaçmağını evine kabul etti?”

“Fazlasını bile yaptı. Emil’e bir anne oldu. Onu oldukça seviyor ve Emil de bu sevgiye karşılık veriyor. Aslında, Emil *gerçekten* de onun annesi olduğunu düşünüyor.” Kadın dayanamayıp burada hıçkırıklara boğuldu.

“Bu sizin için çok zor bir şey olmalı,” dedim.

“Devam ediniz,” dedi Holmes.

“Başlarda öyleydi,” diye kabul etti. “Acı vericiydi. Fakat sonra bunun en iyisi olduğunu anladım. Leydi Pellingham iyi bir kadın ve Emil’in doğumuna yakın bir zamanda kendi çocuğunu doğum sırasında kaybetti. Benim küçük Emilim ölü çocuğunun yerini doldurmuştu ve herkes onun çocukları olduğuna inandı. Emil mirası devralacak ve yeni Pellingham Kont’u olacak. Görüyorsunuz ki—”

“Evet,” dedi Holmes bir kez daha keserek. “Her yönden karlı bir anlaşma.”

BONNIE MACBIRD

Kadın sırtını dikleştirdi. “Beni ıkarıcı birisi sanıyorsunuz,” dedi.

“Hayır, hayır, öyle düşünmüyor.” diye atladım fakat Holmes sözümü kesti.

“Pratik birisi olduğunuzu düşünüyorum.”

“Pratik, evet. Onu evlatlık verdiğim süreçte fakir bir sanatçıydım, Emil’e sunabileceğim herhangi bir avantaj ya da iyi bir eğitim yoktu. Ayrıca bir sahne sanatçısının hayatı küçük bir çocuğu tehlikelerin ve kötü örneklerin olduğu bir dünyaya sokacaktı. Sahne arkasında bir bebeğin—”

“Evet, evet, tabii. Saldırıya uğradığınızı yazmıştınız Matmazel La Victoire,” dedi Holmes. “bu yüzden buradayız. Biraz daha açın lütfen.”

“Kont’a son telgrafımı gönderdiğim günün sonrasında gerçekleşmişti. Bir kabadayı sokakta yanıma yaklaştı. Kabaca beni itip elinde bir silah salladı, garip bir bıçak.”

“Tanımlayınız.”

“Oldukça tuhaftı. Kepeye benziyordu, fakat ucu sivriydi, bir bıçak gibi,” dedi müşterimiz. “Dengemi kaybedip buzda kayarak yere düştüm.”

“Yaralanmış mıydınız?”

“Yaralanmaktan ziyade korkmuştum. Düşüşümden birkaç morukla kurtuldum. Ama başka bir şey vardı—”

“Ne? Açık olunuz.”

“Düşükten sonra, adam kalkmam için bana yardım etti.”

Holmes heyecanla öne eğildi. “Ah ha! Sizinle konuştu mu? Kelimesi kelimesine ne dedi?”

KAN SANATI

“Kalkmama yardım ettikten sonra garip bıçağını boğazıma dayadı ve ayağımı denk almamı söyledi.”

“Tam olarak ne dedi? Kont’tan bahsetti mi?”

“Hayır, ayrıntılı bir şeyler demedi. ‘Bu işin peşini bırak. Yoksa birisi ölür.’ “

“Aksanı. İngiliz? Amerikan? Yunan?”

“Fransız,” dedi kadın. “Ama anlaşılması zordu. Kısık bir sesle konuştu.”

“Giyimi, sesi, bıçağında size tanıdık gelen bir şey var mıydı?”

“Hayır, hiç yoktu. Kafasındaki büyük şapkadan dolayı yüzü gölgedeydi. Akşam karanlığındaydık ve tipi vardı. Onu düzgünce göremedim.”

“Debbağ tanıdığınız var mı?”

“Debbağ mı? Deri yapan insanlardan mı bahsediyorsunuz? I-h... *non*. Tanımıyorum. Neden?”

“Bıçak,” dedi Holmes. “Debbağ olarak çalışan birisinin deri kazıma aletini tanımladınız. Anlattığınızı gösteren bir alet.”

“Ne olursa olsun, tehditleri pek hoş karşılamam Bay Holmes.”

“Hayır, sanmıyorum. Fakat bunun bir tehditten çok arkadaş-ça bir uyarı olduğuna inanıyorum.”

“*Non!*” diye bağırdı kadın.

“*Attendez*”. Bir tehlike ile karşı karşıya olduğunuza inanıyorum. Bu tehlike oğlunuza ya da size yönelik olabilir. Onu bulma çabalarınız ikinizi de riske atabilir.”

Matmazel donmuş bir şekilde kaldı, dinliyordu.

“Bu sebeplerden ötürü, tek başınıza bir şey yapmamanızı isti-

* *Attendez (Fransızca): sakın olunuz*

BONNIE MACBIRD

yorum. Doktor Watson ile birlikte oğlunuzu sağ salim getireceğimize inanın. Şimdi, son bir soru. Bu olaylardan önce yanlış bir şeyler sezmiş miydiniz? Belki de önceki ziyaretlerinizde?”

“Anlamanız gereken bir şey var, Mösyö Holmes,” dedi şarkıcı. “Oğlumu seviyorum. Süregelen yıllarda onun sağlıklı ve mutlu bir çocuk olduğunu gözlemledim; iyi bakılmış ve gelişen bir genç. İşler aksi yönde olsaydı buna asla izin vermezdim. Kont ve karısı tarafından ona iyi davranıldığına inanıyorum.”

Holmes kayıtsız kalmaya devam etti. Evin diğer taraflarına giden kapı aralığından tiz bir sandalye gıcırdaması sesi geldi. Holmes hemen ayağa kalktı, alarma geçmişti. Ben de ayaklandım.

“Evde bizden başka kim var?” diye sordu.

Matmazel ayağa kalktı. “Kimse. Sebzelele gelen hizmetçim olmalı. Şimdi izin verirsiniz eğer.”

“İsmi?”

“Bernice. Neden?” Holmes cevap vermedi. Matmazel kapıya doğru ilerleyerek kibar bir hareketle bize çıkışı gösterdi. “Şimdi beyler, akşamki şovum için dinlenip hazırlanmam gerek. Lütfen bu gece Chat Noir’e gelin. Saat on birde sahne alacağım. Ardından buluşup buna devam edebiliriz.”

“Orada olmaktan zevk duyarız,” dedim. “Kahve ve nazik misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz.” Uzanıp elini öptüm. Arkama döndüğümde dostumun çoktan ceketini giyip atkısına uzandığını gördüm.

Dakikalar sonra tekrar yollara düşmüştük. Kar yağmaya başlamıştı. “Gel Watson. Müşterimizden neler çıkardın?”

“Son derece güzel.”

KAN SANATI

“Sürekli tetikte.”

“Çekici!”

“Karmaşık. Bir şeyler saklıyor.”

“Kont’un malikânesinde çocuğa iyi davranıldığını duyunca sevindim. Bu konuda ona güvenmiyor musun?”

Holmes homurdanarak daha hızlı yürümeye başladı. “Emil’e evde nasıl davranıldığından emin olamayız. Çocuklar acılara göğüs germeyi küçük yaşta öğrenirler.”

“Öyle fakat bir şey olsaydı Matmazel fark ederdi,” dedim.

“İlla fark edecek diye bir şey yok. Bir anne bile aradaki izleri kaçırabilir.”

Bu yorumundan sonra duraksadım. Geçmişte de düşündüğüm gibi, yine Holmes’un hayatını düşünmeden edemedim. Çocukluğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kendi annesi de izleri kaçırmış mıydı? Neyin izlerini?”

Ellerinde sebzelerle yürüyen toplu bir kadınla karşılaştık. Holmes ona neşeli ve mükemmel bir aksanla seslendi, “İyi akşamlar, Bernice!”

“İyi akşamlar, mösyö,” kendisi de geri seslendi, ardından bizim yabancı olduğumuzu fark edip adımlarını hızlandırdı.

Holmes bana baktı. *Onca zamandır evde kim vardı?*

Bölüm 4

Louvre

Matmazel La Victoire'yi ziyaretimiz sırasında, yağmaya başlayan kar peşini hafif bir tipiye bırakmıştı. Akşamki gösteriye saatler vardı, dolayısıyla bir taksi çağırarak Madeleine'in yanındaki küçük otele doğru yol aldık. Ardından Holmes Louvre Müzesi'ni gezmeyi önerdi. Onu biraz dinlenmeye ikna etmeye çalıştım, fakat o bitmek bilmeyen enerjisi geri dönmüştü ve dünyanın en harika sanat hazinelerini sakın bir kafayla incelemenin, uyumaktan daha canlandırıcı olacağına dikkat çekti. O sırada mantıklı gelmişti.

Bunun arkasında yatan ikinci bir neden olduğunu tahmin etmeliydim; Holmes ile yaptığımız ziyaretlerin vazgeçilmezi olmuştu bu resmen. Valizlerimizi boşaltıp başka bir taksi çağırdık.

Holmes şoförü yönlendirerek yolumuzdan biraz saptırdı, Paris'e doğru sanat dolu bir yoldan gitmeye başladık. İlk önce

BONNIE MACBIRD

Charles de Gaulle Meydanı'nın doğusuna doğru ilerleyerek büyüleyici Zafer Takı'nı gördük ve ardından Şanzelize Caddesi'ne doğru yöneldik ve muhteşem Endüstri Sarayı'nı geçtik. Concorde Meydanı'na geldiğimizde, Holmes şoförü nehre doğru yönlendirmeden önce bana Luxor dikili taşını gösterdi, orada Eyfel Kulesi'nin bitmemiş görüntüsü karlı havadan dolayı bulanık bir şekilde görülüyordu. Komik bir şekilde Jules Verne'in aya çıkmak için kullanabileceği bir merdivene benziyordu.

"Korkunç bir deve benziyor!" dedim. Holmes gülümsedi. Parislilerin şu lanet şeye ne kadar katlanacaklarını merak ediyordum.

Louvre Müzesi'ne geldiğimizde, güney kanadına doğru yürümeye başladık. Gezerken Holmes beni bu koleksiyonlar hakkındaki uçsuz bucaksız bilgileriyle şaşırttı ve eserlerin en can alıcı noktalarını zevkle anlattı. Onu hem aklını hem de ruhunu dinlendiriyorken görmek beni mutlu etmişti; rahat durmayan beyinini rahatlatacak kemandan ve işinden başka şeyler olduğunu bilmek huzur vericiydi.

Belki de en başında yanılmıştım; Paris'e olan bu gezimiz onun tam da ihtiyacı olan şeydi.

Birkaç salonu hızlıca geçerek bir portrenin önünde dinlenmek için durduk. Portrede garip görünüşlü bir beyefendi vardı; seksen yıl kadar öncesinin bohem tarzı kıyafetlerine bürünmüştü, bembeyaz saçları karman çormandı ve üzerindeki geniş yakalı kürkle birlikte ayrıntılı yüz hatlarında yoğun bir gülümseme vardı, şeytani bir biçimde bakıyordu. Holmes portrenin önünde durdu, oldukça ilgisini çekmişti.

"Bu garip görünüşlü adam kim Holmes, bir arkadaşın mı?" diye yüksek sesle düşündüm.

KAN SANATI

“Pek değil, adam bayadır ölü. Ama bu çalışma yeni bulundu; bir yerde okumuştum. Tablodaki minyatürleri ile ünlü ressam Isabey.”

Tablodaki adamın yüzündeki garip ifade ve giyiniş tarzi beni etkilemişti. “Deli gibi görünüyor!” diye tekrarladım. “Ya da belki de karanlık yollara sapmaya hazır biri gibi.”

Holmes sırtıtarak bana döndü. “Kim bilir? Konu bir sanatçı olunca kim neyi gerçekten bilebilir ki?”

Portrenin altındaki ismi okudum. Horace Vernet tarafından yapılmıştı; Holmes’un büyükannesinin kardeşi! Soyları hakkında pek bir şey söylemezdi ama bundan bir ara bahsetmişti.

“Portreyi büyük amcan yapmış!” diye heyecanla bağırdım. “Pek onun tarzı değil, öyle mi? Daha çok tarihsel, ardından da askeri ve doğuya özğün konular işlemiyor mu?” Görsel sanatların azıcık bir kısmında bile olsa bilgilerimi kanıtlamaktan ötürü gururlu bir şekilde yüksek sesle düşüncemi belirttim.

Holmes şaşkın bir şekilde bana baktı, ardından gülümsedi ve tablo üzerindeki incelemesine geri döndü.

Arkadaşımı anlayabilmek adına Vernet ailesini çözümlemeye çalışmıştım. Horace Vernet 1789 yılının Haziran ayında, Louvre’de doğan garip bir adamdı, aynı şekilde sanatçı babası Carle Vernet (Holmes’un büyük büyük babası), Fransız İhtilali sırasında buraya saklanmışlardı. Carle’in kız kardeşi asillerle iş birliği yapmaktan dolayı tutuklanıp çığlıklar atarak idama götürölmüştü. Carle bir daha resim yapmadı, fakat oğlu Horace ünlü bir sanatçı oldu ve klasisizmin basmakalıp şeylerini çürüterek kendini ve prensiplerini değiştirmeye zorladı, daha çok askerler ve doğa bilimi üzerine çalışmalar yapan doğa bir tarz yarattı.

BONNIE MACBIRD

Holmes'un diğerk akrabaları İngiliz toprak sahipleriydi ve diğerklerinden muhtemelen daha sıradandılar (gerçi pek emin olamıyorum) fakat Holmes'un Fransız atalarını öğrendikten sonra, bunun bahsettiği 'kandaki sanat' teorisini desteklediğine inanmışımdır.

Holmes'un, kalpsiz tümevarım makinesinin, içinde derin bir duygusallık yatıyordu. Kafasına düşen bazı fikirler –verileri inceledikten sonra elbette– yalnızca sanatsal olarak nitelendirilebilecek bir hayal gücünü gösteriyordu.

Bu galeriyi ve bir diğerkini gezdikten sonra, Holmes yaklaşp fısıldadı: "Bizi takip eden adamı fark ettin mi?"

Yavaşça dönmeye kalktım.

"Çaktırmasana! Yürümeye devam et."

"O kadar da salak değilim Holmes."

Ardından içinde Ingres'in çalışmalarının olduğu bir odaya doğru ilerledik. Karşımızdaki dolmakalemlle yapılmış kadınların ve çocukların portreleri kulağa hoş geliyordu fakat odaklanamıyordum. Göz ucuyla arkama baktım. Kapının arkasından hemen geri çekilip diğerk galeriye yönelmiş başka birisi mi vardı? Ya da Holmes, içinde bulunduğu tutarsız ruh halinde, hayal mi görüyordu?

Burada olacağımızı kim biliyordu ki? Ya da kim ne için bizi takip etmek isterdi? Kesinlikle başka bir turist olmalıydı. Buna nasıl inanmıştım?

"Büyük şemsiyeli adam, gizlenme konusunda oldukça yetenekli," dedi Holmes kafasını az önce geçtiğimiz yöne yavaşça çevirerek.

"Hiçbir şey görmüyorum ben Holmes," dedim. "Genelde insanlar şemsiyelerini vestiyere bırakır."

KAN SANATI

“Kesinlikle.”

Etrafıma tekrar bakındım. Elinde şemsiye olan kimse yoktu. İçimde sabırsızlıkla birlikte bir endişe dalgası kabarmaya başladı. “Kahve içmeye ne dersin?”

“Beni takip et Watson,” dedi, “izimizi kaybettirelim.” Tempo-lu bir yürüyüş tutturdu.

“Saçmalığa bak,” diye homurdandım hızlıca takip ederek. Bu gizemli oyunun amacı neydi?

Görünüşe göre arkadaşım Holmes tarafından gayet iyi bilinen galerilerin dolambacında, küçüklü büyüklü odalarda on dakika boyunca soluklanmadan hızlıca yürüdükten sonra Holmes izimizi kaybettirdiğimize karar verdi.

“Yaşasın,” dedim. “Belki de takipçimiz Amerikalı kadınların olduğu bir tur grubuna katılmıştır ve kendine onu bu suç hayatını terk etme fırsatı sağlayacak uygun bir eş bulacaktır.”

Holmes dediklerimi duymazdan geldi ve bu sırada önünde mükemmel bir heykel olan merdivenlere yanaştık. Heykeldeki kadının kafası yoktu, uzun adımlar atarak şiddetli bir biçimde ileri doğru ilerliyordu, arkasında kanatları açılmıştı.

Holmes, “Karşında Semadirek Kanatlı Zaferi,” diye ilan etti. “Helenistik sanatın en iyi örneklerinden biri,”

Hayal ürünü takipçimizi aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. “Büyük ihtimalle şu an zekice yorumları ile onu etkilemeye çalışıyorlardır,” dedim. “İçlerinden birisi onun ilgisini çekecek. Ardından birlikte Philadelphia’ya taşınacaklar, sonra da küçük bir şemsiye dükkânı açıp—”

Yol arkadaşım “Söylediğim gibi, izimizi kaybettirdik,” diye patladı.

BONNIE MACBIRD

“Bizi zaten takip etmiyordu ki Holmes!” dedim bıkkın bir şekilde. Ama beni duymazdan gelerek, heykel üzerinde seyre daldı.

“Baksana Watson. Fevkalade görünmüyor mu? Canlı duruşuna bak, helezonik yapısına, elbisesini dalgalandıran sıvama işlemine; sanki bir geminin pruvasındaymış gibi. Bu tarz Rodos adasından geliyor, heykel de denizde kazanılan bir zafer uğruna yapılmış olmalı. Trende sana bahsettiğim Marsilya Nike Kanatlı Zafer ile bir benzerlik taşıyor; bu yüzden herkes onu konuşuyor ya!”

Heykele mest olmuş bir şekilde bakmaya devam etti, çehresinden ya da bir düşünceden etkilenmişti, bilemiyorum. Sanıyorum heykel oldukça güzeldi, sanata ait bir duygusallığa sahip olduğu kesindi. Kafasını özlüyordu. Kafası neden yoktu gerçekten? İç çektim, yorulmuştum.

Holmes beni utandıran bir nidayla yüzüme baktı.

“Çay salonu yakında mı? Belki de Fransız hamur işleri beni kendime getirir,” dedim.

“Bu kadar cahilce davranma Watson. Kuzeydeki en iyi sanat eserlerinden birinin karşısındasın ve—” Cümleyi yarıda kesti ve cep saatini çıkardı. “Zaman geldi! Heykelin müdürü ile çalınmış Nike’i konuşmak için bir randevum var. Görünüşe göre gün yüzüne çıkmamış bir fotoğraf ellerindeymiş. Çabuk, geç kalmamalıyız.”

“Ne? Çalınmış heykelle ilgilenmediğini sanıyordum.”

“Ağabeyime bir iyilik yapıyorum sadece; fazlası değil, biraz da merak.”

Pek sanmıyordum. Holmes her zaman planlı bir şekilde hareket ederdi. Sıkıntımı belli etmemeye çalıştım. “Bu randevuyu ne ara zaman bulup ayarladın?”

KAN SANATI

“Dover’dan telgraf çektim,” dedi hemen, “başka ne olacaktı?”

Her zamanki Holmes gibi, diye düşündüm, benden bile yaptıklarını gizliyordu.

“Holmes, hazmedebileceğimden fazla eser gördüm bugün.” dedim aksice. “Ben gidip bir fincan çay içeceğim. Şimdi.”

Böylece kendimi galerilerin olduğu bölümlerde yalnız başıma buldum, Holmes ile kırk beş dakika sonra Rue de Rivoli’nin girişinde buluşacaktık. Gözden uzak olmayıp dikkatli olmam için beni tembihledi.

Uyarının anlamsız olduğunu düşündüm. Müzede bizi takip edecek kimse yoktu. Şu anda buluşmaya gittiği müdür dışında burada olduğumuzu bilen kim vardı ki zaten? Kokainin hala devam eden etkilerinin çok fazla sanatsal uyarı ile şiddetlenerek arkadaşımın hayal gücünü fazla çalıştırıp çalıştırmadığını merak etmeye başladım. Bu sırada çay salonuna giden yolu bulmaya çalışacağım derken kayboldum ve on beş dakika boyunca git gide daha yorgun ve sinirli bir ruh haline girerek etrafta dolandım. En sonunda sempatik bir görevli imdadıma yetişti ve normalde sadece müze çalışanları tarafından kullanılan, bir giriş ve birkaç basamağı içeren kestirme bir yol gösterdi.

Koyu renkli sarmal merdiven geçişine girdim ve inmeye başladım. Geriye dönüp baktığımda düşünüyorum ki bu oldukça aptalca bir hareketti. Fakat davamızın ne kadar tehlikeli olduğundan henüz habersizdim.

Bir aşağıdaki katı geçtikten sonra, üst katta bir kapı hafif bir sesle açıldı. Gizemli takipçimizin varlığını önemsemeyerek, bunu bir iki saniye takmadım. Arkamdan hiç ayak sesi gelmeyince dikkat kesildim.

"Watson! Watson!" diye yakardı. Beni yeniden uyandırmaya çalışarak elini benimkine yavaşça vuruyordu.

BONNIE MACBIRD

Merdiven yoluna birisi girmişti ve üst kattaki kapının önünde kıpırdamadan duruyor muydu? Garip, diye düşündüm ve arkamı döndüğümde grilere bürünmüş, kafasında fötr bir şapka olan ve elinde bir şemsiye tutan kalıplı bir figür tarafından ayaklarıma doğru sert bir darbe indirildi. Bir çocuğun beğenmediği oyuncağı fırlatıp atması gibi mermer merdivenlerde yuvarlandım.

Gürültüyle altkattaki tırazana tosladım, nefesim kesilmiş bir şekilde olduğum yerde kaldım. Kaburgalarımdeki keskin ağrının bilincime darbe savurduğunu hissettim ve inledim. Üst kattaki kapının kapatıldığını duydum '*klik*', ardından da bayıldım.

Bilincim yerine geldiğinde, kanepesi gibi bir şeyde yatıyor olduğumu fark ettim. Arkadaşım Sherlock Holmes'un yüzü, oldukça endişeli bir şekilde üstümde belli belirsiz süzülüyordu.

"Watson! Watson!" diye yakardı. Beni yeniden uyandırmaya çalışarak elini benimkine yavaşça vuruyordu.

Gözlerimi odaklayıp etrafıma baktım. Holmes'un arkasında iki güvenlik görevlisi vardı. Birisinin ofisindeydik. Birkaç defa göz kırptım.

"İyiym Holmes," demeyi başardım. "Hafif bir düşüştü."

"Merdivenlerden dümdüz yuvarlandın," dedi.

"Eh. Evet."

"Seni iten kişiyi görmedin mi?"

"Her şey çok hızlı oldu," diye cevap verdim ayağa dikelmeye çalışarak.

"Gözüme sadece bir şapka ilişti. Bir de şemsiye."

Holmes burnundan soludu.

KAN SANATI

“Galiba sana inanmamıştım,” diyerek mahcup bir şekilde kabul ettiğimi ifade etmeye çalıştım.

Holmes kabaca elimi bıraktı ve hızlıca görevlilere döndü.

“Size tekrar soruyorum! Merdiven aralığına başka kim girdi?” diye belirtti Holmes içlerinden birine; bu bana yolu gösteren görevliydi.

“Hiç kimse,” dedi adam korumacı bir iniltiyle. “Gitti ben. Hiçbir şey görmedi.”

“Kimse mi?” adama dik dik baktı. “Aptal!” diye mırıldandı ağız altından, ardından da bana döndü. “Yürüyebilecek durumda mısın Watson? Seni otele götürmeliyiz, belki de bir doktora.”

Sendeleyerek ayağa kalktım, midem bulanıyordu ve ayaklarımda, kaburgalarımda ve başımın arkasında keskin bir ağrı vardı. Ama şöyle bir gözden geçirince, herhangi bir kırık olmadığını hissettim, en fazla morarıklar kalırdı.

“Doktora ihtiyacım yok,” dedim, “ama o çayı şimdi alabilirim. Belki bu akşamdan önce biraz da dinlenirim.”

Holmes rahatlamış bir şekilde gülümsedi. “İşte benim, Watson’um,” dedi.

Bölüm 5

Les Oeufs

Oteldeki kısa uykudan sonra, baş ağrım hafiflemişti ve ağrıyan kaburgalarım dışında hiçbir şeyim yoktu. Akşam için üzerimizi değiştirdik ve *oeufs mayonnaise* adındaki bir şey için kısaca durup Montmartre'ye doğru taksiyle ilerledik. Altın gaz lambalarından yayılan ve yeni yağın karı pusulayan ışık Paris'e ısıllı bir hava katmıştı.

"Fark ettiğin gibi, elbette, bu dava başlangıçta görüldüğünden daha karmaşık."

Arkadaşımın yüz ifadesinden bundan azıcık da olsa hoşlandığını okudum.

"Sence beni merdivenlerden kim itti?"

"Peh! Oldukça eminim ki 'hayali' takipçimiz," dedi sırtarak.

"Evet, fakat müvekkilimiz ve Louvre'deki müdür dışında bizim Paris'te olacağımızı kim biliyordu?"

BONNIE MACBIRD

“Onlara ilaveten Mycroft, artı bir sürü potansiyel insan,” dedi Holmes sabırsızca. “Ama çok büyük ihtimalle Matmazel La Victoire’nin evindeki ‘Bernice olmayan’ kişiydi.”

“Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Dört tane var. Hayır, beş. Fakat birincil şüphelim bu gece kendisini göstereceğini sanıyorum.”

Arkadaşımın gittikçe tehlikeli bir hal alan davamızdan ne kadar hoşnut olduğunu görebiliyordum. Gözleri bu kovalamacanın heyecanıyla yanıp tutuşuyordu, elim cebimdeki silahıma gitti; soğuk ve güven vericiydi. Tüm düşüncelerime rağmen, maceranın heyecanının içimde sanki istenmeyen bir ateşmiş gibi yükseldiğini hissettim.

Bölüm 6

Chat Noir

Arabamız Grands Bulvarı'ndan yavaş yavaş ayrıldı ve bir kez daha renk cümbüşünün evi ve Paris'in sanat merkezi Montmartre'ye doğru gittikçe artan o dar ve dağlık yollara doğru ilerlemeye başladık. Ağaçlar ve sarmaşıklarla dolmuş derme çatma evler, bölgeye delirmiş bir kasaba havası katıyordu.

Kısa bir süre önce, bu bölge Paris'in dışında bir alan olarak farz ediliyordu. Değirmenlerin hala tahıl öğütüp öğütmediklerini merak ettim, İçlerinden birinin bu işlevi görmediği kesindi. Le Moulin de la Galette artık dünyanın en ünlü gece kulüplerinden birinin mihenk taşı, çılgın gecelerin tablosu haline gelmişti; birçok yerden insanlar ve Parisliler buraya gelip dikkat çekici giysiler içerisindeki güzel kadınların aşkın, çaresizliğin ve üstü kapalı göndermelerle daha ince konuların şarkılarını seslendirmelerini dinliyorlardı.

BONNIE MACBIRD

Burada da, garip palyaçolar sabırsız hareketler ile sıçrayıp insanları şaşırtmaya ve onları rahatlatmaya uğraşıyordu, bir dizi endamlı dansçılar ünlü can can dansını sergiliyor ve kimilerinin karşı koyamayacağı müstehcen bakışlar atıyorlardı. O tür bakışlara önceden tanık olduğumdan demiyorum tabii.

Ama umarım olurdum.

Moulin de la Galette'yi geçtik ve buz gibi gecenin ışığında parıldayan, dopdolu eğlencenin habercisi rengârenk posterler ilgimi çekti. Fırıldaklı etekler, açık renkler ve tellere dizili ampulleri resmetmişlerdi.

Birçok açıdan Londra'dan uzakta olduğumuz kesindi. Evde bekleyen Mary'nin bu rengârenk yer hakkında ne düşüneceğini düşünüp gülümsedim. 'Kartpostalla yetinsem olur bence.' Kategorisine girerdi burası herhalde.

Arabamız Clichy Bulvarı 68 Numara'ya yaklaştı. Kocaman bir tabela Chat Noir'e ulaştığımızı söylüyordu. Sanki oldukça yakın akrabalarmış gibi birbirine doğru eğilmiş iki koca binanın arasına sıkışmış kulüp klasik bir eve benziyordu. Karşımızda ünlü kabare Chat Noir duruyordu; Kara Kedi.

Derin bir nefes alıp dikkatimi toplamaya çalıştım. Arabadan indikten sonra kalabalığa göz gezdirdim, fakat bu kadar insanın içinde kimse göze çarpmıyordu.

İçeri girip pelerinlerimizi, şapkalarımız ve bastonlarımızı verdikten sonra süslü bir sarışın kadın bana göz kırıp gülümsedi ve istemeden, yaklaşmakta olan kalabalıkla birlikte dar koridora girip duvarları Fransa'ya özgü siyasi karikatürlerle dolu dik merdivene doğru ilerlemeye başladım. Fransızların espri anlayışı, kabul edeceğim, pek bana göre değildi; acı duygular, insanı kasvete sü-

KAN SANATI

r kleyecek konular, nükteli karikatürlerdeki k   mseyi  ve öfke ağır gelmişti.

Akıl almaz derecede çeşitli kalabalığın *ileriye* doğru gitme istekleri, karikatürlerden birindeki hostesin davetk r g l msemesi ve yaptığı i neleyici siyasi yorumun çelişkisi kadar rahatsız ediciydi.

Ardından  ovun sahne aldığı odayı göz ucuyla gördüm.

 lk izlenimim tam olarak ifade etmek gerekirse bir kaostu; ses, duman, her sınıftan Parislilerin sardalyeler gibi i  içe bir halde yaptığı curcunalar; tablolar, posterler ve süslü pervazlarla, fenerler ve garip heykellerle kaplı duvarlar. Devasa boyutlardaki doldurulmuş bir deniz hayvanı tavanda asılıydı. Bir yunus? Kocaman bir yayınbalığı? Emin olamıyordum.

Kalabalık ne yaptığını bilmeyen, maskara peşinde bir curcunaydı. Ses bunalıcıydı. Bir köşede birkaç özel koruma vardı. Daha sonraları Chat Noir'deki bu üzerlerinde mavi–yeşil çizgilerle ve beyaz yakalarla garip Rönesans kıyafetli paralı askerlerin oraya özel bir şey olduğunu  rendim. Uzakta bulunan bir masadaki kalabalıktan k kahalarla dolu bir h nk rme geldi.

Chat Noir'i önceden duymuştum elbet, fakat hiç gideceğim bir yer olarak görmemiştim. Timarhane gibiydi.

Holmes ile birlikte yoğun kalabalığı yarıp boş yerlerden birine doğru ilerledik.  izgili kadife bir kıyafet giymiş sakallı kabadayının teki bana toslayıp elindeki  arabı yeleğime döktü.

“Af edersiniz ama!” dedim. Adam yoluna devam ederken durdu ve dönerek koyu gözleri ile dik dik bana baktı.

“*Anglais!*” yeni cilalanmı  ayakkabılarıma iğrenç bir balgamı bildiğin tükürdü ve kıl payıyla ıskaladı. “*Va te faire foutre, esp ce*

* *Anglais (Fransızca): İngilizler*

BONNIE MACBIRD

de salaud! On ne veut pas de toi ici!" Dönüp kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Holmes'a soran gözlerle baktım, kolumdan tutup beni yerlerimize götürdü. Mendilim ile şarabı sildim, yüzüm aşağılamadan kıpkırmızı olmuştu.

"Otur," dedi Holmes ve arka duvarın karşısındaki upuzun bir sıranın sonundaki iki boş yere sıkıştık. "Burada son yıllarda kendini göstermiş olan İngiliz karşıtı fikirlerin düşmanca olanıyla ilk defa karşılaşılıyorsunuz bakıyorum."

"Agincourt Muharebesi"nden dolayı hala kızgınlar galiba," diye cevap verdim göğsüm kabarak.

"Fransızları anlayamıyorsunuz," dedi.

"Kimse Fransızları anlamıyor!" diye cevap verdim. Holmes sırtıttı.

Fakat kalabalıkta benim zevkime uymayan, bir türlü akıl erdiremeyeceğim bir hava olduğu doğuydu. Çevreme bakarak kültürel hareketliliğin merkezinde olduğumuzu hissettim, fakat inceliğini ya da anlamını kavrayamıyordum. Duvar tepesine asılı duran doldurulmuş bir yaratık gibi hissettim; bir gözlemleyici... Farklı ve ortamdan ayrı.

Ardından sahne arkasında bulunan, geniş alanı kaplamış daire şeklindeki bir çerçeve gibi dekore edilmiş yarı saydam perde gözüme ilişti. İlğimi fark eden Holmes, açıkladı: "O ünlü *Théâtre d'Ombres*, Gölge Oyunu," dedi. "Çinkodan yapılmış kuklalar, geceleri burada oynatılıyor. Diyaloglar oldukça eğlenceli. Şu sıralar baya revaçta."

* *Va te faire foutre, espèce de salaud! On ne veut pas de toi ici! (Fransızca): Defol git orospu çocuğu, seni burada istemiyoruz!*

KAN SANATI

“İzledin o zaman?” diye sordum.

“Birkaç kere. Ama ah-ha! Günün adamı geldi.”

Kafasıyla uzun boylu, yakışıklı bir adamı işaret etti; Avrupa tarzı biçimli bir takım giymiş, havalı bıyığı ile kalabalık içinde rahat rahat ilerliyordu. Şık giyimi ve attığı bakışlar Fransız olduğunu gösteriyordu. “Tam olarak beklediğim kişi,” dedi Holmes.

Beyefendi oturduğumuz köşeye baktı ve Holmes karşılama edasıyla kafa salladı. Adamın yüzünden anlık bir rahatsızlık belirtisi geçtiğini fark ettiğimi sandım fakat hemen değişti ve cazibeli gülümsemesine geri döndü. Yerine oturmadan önce alaycı bir şekilde bizim bulduğumuz yöne doğru eğildi.

“Eski bir arkadaş mı?” diye sordum.

“Bir nevi,” diye cevapladı Holmes. “Hiç tanıdık geliyor mu?”

Adamı inceledim fakat tanıdık gelen bir şey yoktu. “Kim bu adam?”

Holmes cevap veremeden, bir garson önümüze, her birinin altında garip bir sıvı yatan kıvrımlı bardaklarla birlikte iki cam su şişesi getirdi. Üzerinde delikler olan bir bıçak bardakların üstünde bir şeker öbeği ile birlikte duruyordu. Holmes içkilerin parasını verdi ve bana dönüp gülümseyerek suyu şekerin üzerine dökmem gerektiğini gösterdi. “Sonra konuşuruz. Şimdi bunu dene; oldukça benzersiz bir şey. Ama tek bir fırttan fazlası olmasın Watson; bu gece dimdik lazımsın bana.”

Absinth’ti bu! Kafayı mı yemişti? Holmes’un suyu ekleyip karıştırmasını izledim, sıvı tekinsiz bir şekilde parladı. Jules Verne’nin romanındaki denizin dibinden elde edilmiş sanabileceğiniz bir şeye benziyordu. Absinth’in nasıl bir şey olduğunu okumuştum

BONNIE MACBIRD

elbet. Bu ünlü karışım oldukça etkili bir yatıştırıcıydı ve sanrılar görmeye yol açmasıyla ünlüydü.

“Ben almayayım, Holmes,” diyerek bardağımı öne ittim.

Bir fırt aldı ve o da bardağı itti. “Akıllı bir seçim,” dedi.

“Bir keresinde koca bir öğlen boyunca Absinth’in etkisinden kurtulmaya çalışmıştım.” Omuz silkti. “Bir kere de olsa denemesi gereken bir şey, bilim adına tabii.”

İlgim yine Holmes’un ‘eski arkadaşına takılmıştı. Kapının yanındaki bir masada oturuyor, genç bir çiftle hoşbeş ediyordu; kız ona içten bir ilgiyle bakıyordu. Adamın hareketlerinden ve kızın hayranlıkla bakmasından onun kolayca gözlenebilen fakat taklit edilemeyen o Fransız çekiciliğine sahip olduğunu görebiliyordum. Holmes’un bu adamla işi neydi?

O köşede Fransız adamı izleyen başka küçük bir grup daha fark ettim. Dört adamdılar, üçü uzun ve yapılıydı, diğeri ise daha küçüktü ve neredeyse zarif sayılabilecek bir adamdı. Hallerinde garip bir şey vardı. Sanki rahiplermiş gibi siyahlar içine bürünmelerini de eklersek, belki de farkında olmadan etrafa tehdit olarak algılanabilecek bir hava yayıyorlardı. Grubun çevresindeki kalabalık kahkahalar atıp hareket ederken, onlar akıl almaz bir şekilde kıpırdamadan durdular, içkilerine hala dokunmamışlardı. En küçük olanı, diğerlerini sinsice yönlendiren tavırlar sergiliyordu, bana bir fare deliğinin başında tuzak kurmuş bekleyen bir kediye anımsattı.

Adamları Holmes’a gösterecektim ki, Holmes ayağa kalkıp içkilerimizi alarak bara doğru ilerlemeye başladı. Fransız adamın bir yandan konuşmayı devam ettirirken bir yandan da Holmes’u dikkatlice gözlemlediğini fark ettim. İlgisi dörtlünün bakışlarını

KAN SANATI

Holmes'a çevirmesine neden oldu. Küçük adamın yüzünden geçen ifadeyi beğenmemiştim. Kalabalık, sıcacık odada içime bir titreme geldi.

Holmes cam bir şişe içinde şarap ve iki bardakla masaya geldi.

"Holmes," dedim. "şuradaki dört adam sana dik dik bakıyor."

"Amerikalılar. Evet, fark ettim."

Bunun beni şaşırtmaması gerekiyordu, fakat şaşırmıştım.

"Garip şekilde giyinmiş siyahlar içindeki adamlardan mı bahsediyorsun?" gülümsedi. "Gezine yaraşacak tiplere benzemiyorlar. Fransız dostumuzla daha bir ilgililer, bizimle değil."

"Ama yine de seni tanımış gibi görünüyorlardı," diye belirttim. "Ya da en azından küçük olan."

"Bu olmadı işte," dedi Holmes. "planlarımız azıcık değişebilir." Bir anlığına düşündü. "Eğer bir sorun çıkar ya da sana işaret edersem, müvekkilimizi buradan güvenli bir şekilde uzaklaştır ve evi dışında bir yere götür. Anlıyor musun?"

"Tabi ki anlıyorum," diye cevapladım huysuzca. "Bu gece ne olacağını düşünüyorsun?"

Fakat daha sorumu cevaplayamadan, küçük müzik grubunun yaydığı yüksek sesli müzikle ortam karıştı.

Müşterimiz sahneye çıktı ve kalabalık yüksek sesli uğultu ve alkışla onu selamladı.

Yedinci Bölüm

Saldırı

Bu öğlen karşılaştığım kadın güzelse, şimdi gördüğüm bir tanrıçanın imgesi olmalıydı! Kırmızılara bürünmüş Matmazel La Victoire, namı diğer Cherie Cerise etrafa pozitif ışık saçıyordu, buranın modası olduğu üzere ateş rengi kırmızı saçları üstünkörü topuz yapılmıştı; birkaç kıvrıcık tutam, saçının etrafında sallanıyordu ve nefis açık renkli göğsü altındaki tutkulu kalbin habercisiydi. Sahneye sanki havada süzülüyormuşçasına ilerledi, muzip gülümsemesi insanın aklını başından alıyordu. İçinde bulunduğu dehşet durumu mükemmel oyunculuğu ile saklanıyordu.

“Salyaların akıyor Watson,” diye fısıldadı Holmes. Belki de öyleydi. Ama Holmes dışında geri kalan herkes de bu durumdaydı.

“Cherie!” şeklinde bir haykırış odada yükseldi. Müşterimiz Matmazel Emmeline La Victorie, tartışmasız bir yıldızdı.

BONNIE MACBIRD

Geriye dönüp baktığımda katıldığım şeyin müstehcen, dalgalı etekli, coşkulu bir melodiyle söylenmiş müzikhol tarzı bir performans olduğunu fark ettim. Ama müzik çalmaya başlayıp o şarkı söyleyince, bu güzel varlıktan gelen ses sanki bir meleğe aitti; yüksek ve berrak. Kalpleri yerinden çıkaracak türde tatlı bir melodi saçtı etrafa.

Yaklaşık bir saat boyunca kendimden geçtim.

Nadir bir tropik kuşun (ya da bir köpeğin, emin olamıyorum) aşkına ulaşabilmek için oradan oraya uçtuğu hakkında bir şarkıyı seslendirdikten sonra arkadaşşıma döndüm, fakat Holmes'un daha az önce oturduğu yerde şimdi kaba görünümlü, burnu içkiden kıpkırmızı bir köylü oturuyordu.

Hangi cehenneme gitmişti? Odaya göz gezdirerek, önceden selam verdiği Fransız adam ile birlikte siyahlara bürünmüş grubun da ortadan kaybolduğunu gördüm. Endişe ile ayağa kalktım. Holmes hiçbir yerde görünmüyordu. Sıçayım şunun gizliliğine!

Hemen sonra, bir dizi silah sesi perde arkasında patladı ve peşini de sesli bir çarpış takip etti. Müşterimiz dondu kaldı ve müzik hemen kesildi. Ardından olan şeyler o kadar hızlı gerçekleşti ki ancak az çok hatırlayabiliyorum.

Parıldayan *Théâtre d'Ombres* ekranındaki küçük kuklalar, ölümcül bir kavgaya tutuşmuş iki adamın biçimsiz siluetleri tarafından gölgelere karışmıştı. Kavgaya girişmiş figürler yağlı tabloya doğru çullandılar.

Koyu bir sıvı şiddetli bir şekilde püskürdü. Kalabalık nefeslerini tuttu, bir bıçağın kumaşı yırtarken çıkardığı ses gibi yırtılma sesi duyuldu, parçalanmış ekran öne doğru soyularak püsküren şeyin açık renkli *kırmızı kan olduğunu ortaya çıkardı*.

KAN SANATI

Fırlayıp kalabalığı yararak Matmazel La Victorie'ye doğru ilerlediğim sırada bir adam çılgık atarak kadının ayaklarının önüne yığıldı. Göğsündeki kesilmiş atardamar havaya birkaç metre yükseklikte bir fiskiye saçtı. Matmazel çılgık attı.

Kalabalık hep birlikte sıçrayıp sahneden uzaklaşmak için tırmanmaya başladı. Müvekkilimizi etrafta çalkalanan kalabalıktan dolayı kaybetmiştim. Gücümün her bir damlasını kullanarak, kalabalık sürüsüne karşılık yolumu açtım.

Yerdeki sahne görevlisine yaklaştım ve yaranın ölümcül olduğunu bir bakışta anladım. Kafamı kaldırdığımda Matmazel La Victorie'nin yok olduğunu gördüm. Ölmek üzere olan adamı meslektaşının kollarında bırakarak sahne arkasına koştum.

Kaos! Sahnenin arkasına yöneltilmiş beyaz bir ışığın huzmesi tarafından aydınlatılan karanlık odada, kapışan figürler tekerlekler üzerindeki ahşap tablolara doğru çullandılar.

Sahne ışığı insanı kör edecek derecedeydi. Gözlerimi kısmaya çalıştım.

"Matmazel!" Bir sürü adamın bağırması dışında hiçbir şey duyamadım. Ateş almış bir ışık dibimdeki yere düşünce yana sıçradım. Küçük bir patlama oldu. Oda karardı ve ateş ayaklarımın dibinde tutuşmaya başladı. Birkaç sahne görevlisi gelip söndürmeye çalışırken daha da fazla bağrışmalar oldu.

Matmazel La Victoire'nin sesi kulağıma geldi.

"Jean!"

BONNIE MACBIRD

Sahnenin kocaman kapıları loş bir ışıqla aydınlanan avluya açıldığı anda kavga dışarıya döküldü ve karın etkisiyle parıldayan kaldırım taşları üzerinde birbirleriyle kapışan adamlar kaygan zeminde sendeledikten sonra acıyla çığlık atarak yere kapaklandılar.

Holmes'un tanıdığı gizemli Fransız'ı ve gecenin başlarında gözlemlediğim siyahlara bürünmüş tayfadan iki adamı tanıdım. Silahımı çekerek peşlerine düştüm.

Matmazel La Victoire sahne arkasından dışarıya, ışığın bulunduğu tarafa doğru atıldı. Elinde büyükçe bir vazo taşıyordu ve bu vazoyu siyahlının tekine indirdi. Kolunu sıyırıp geçmişti. Adam küfrederek onu bileğinden yakalamak için döndüğünde matmazel çığlık attı.

Kel kafası sokak lambasında parıldayan haydut, kadının midesine doğru bıçağını doğrulttu ve onu bitişik binanın duvarına doğru sürüklemeye başladı, bu sırada Fransız adam öteki ile savaşıyordu.

Kel haydut "Orospuya bak!" diyerek sinirle çıkıştı ve bıçağını onun yüzüne doğru yükseltti, "Bunun için seni fena deşeceğim."

Amerikalı mı? Nişan aldım fakat adamı *düzgünce göremiyordum. Silahımı gizleyerek koştum ve tam bu sırada Fransız adam kıızıl saçlı saldırganını yere devirdi ve aynısını yaparak fırladı. İkimiz de bıçaklı adamın üzerine çullandık ve sanki önceden kararlaştırmışız gibi, Fransız adam haydudun elinden bıçağı düşürdü ve ben de tam böbreklerine bir darbe indirdim. Siyahlar içindeki adam yere yığıldı, bıçağı da karanlığa doğru fırladı gitti.*

KAN SANATI

İkisini halletmiştik ama masada dört kişi vardı.

“Jean!” diye bağırdı Matmazel La Victoire, kendini Fransız adamın kollarına atarak.

“*Allez-y!*” dedi kadına onu kollarından iterken. Kaç!

Kadın bir an duraksadı. Tam bu sırada, kel saldırgan yerden tıpkı Lazarus gibi canlandı ve hemen beni duvara doğru fırlattı, diğeri dinç bir şekilde ayaklanıp Fransız’a saldırana kadar onunla kapıştık.

Dördümüz buzun üstünde sanki sarhoşmuşuz gibi kaydık ve yuvarlandık. Silahım cebimden düştü ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Ben saldırganımla baş etmeye çalışırken, üçüncü bir adam Matmazel La Victoire’yi yakaladı ve ona fena bir fiske indirdi. *Öfkeyle kaçmayı denedim fakat o bir anlık dikkatsizliğimde*, rakibim şansını kullandı. Kendimi arkamdan boğuluyormuş gibi hissettim, nefes almaya çalışıyordum.

Bundan sonra siyahlar içindeki dördüncü adam, liderleri olarak gözlemlediğim küçük olan, gün yüzüne çıktı. İşler daha da sarpa sarıyordu, adam bana doğru koşarak mideme kafasını geçirdi. O hızla mideme gelen küçük ama sert kafa darbesiyle yere çöktüm.

Solgun ışıktaki ölümcül bir buz sarkıtı gibi parıldayan uzunca bir hançer görüyordum. Beni boğan adam elini boğazımdan saçıma götürdü ve kafamı geriye doğru zorlayarak çekti, *küçük adam hançerini* yavaşça boğazıma doğru kaldırdı ve düz tarafını boğazımda gezdirmeye başladı.

Garip bir hareketti; sanki bir cerrahın kesme işleminden önce yaptığı deriyi temizleme işlemine benziyordu. Zaman yavaşladı.

Solgun yüzü ve boncuk gözleri garipçe bir fareyi anımsatıyordu. "Tehlikeli olanın başı önce yanar," dedi. Kılıcın sivri tarafı derimi yardı. Boğazımdan süzülen sıcak kanı hissettim ve sonun geldiğini anladım. Gözlerimi kapadım.

BONNIE MACBIRD

Solgun yüzü ve boncuk gözleri garipçe bir fareyi anımsatıyordu. “Tehlikeli olanın başı önce yanar,” dedi. Kılıcın sivri tarafı derimi yardı. Boğazımdan süzülen sıcak kanı hissettim ve sonun geldiğini anladım. Gözlerimi kapadım.

Ama Fransız galip gelmişti ve aniden Fare yere çullandı!

Fırsatı yakalayarak, beni boğmaya çalışan adamın dengesini kaybettirdim. Göremediğim bir köşede Fransız’ın kapıştığının belli belirsiz farkındaydım fakat saldırganımı engelleyemedim ve boğazımı tutan elleri sıkılaştı. Yere çöktüm ve gözlerim karardı.

Kaybetmiştik.

Fare ayaklandı ve üzerimize atıldı ama kemikteki sert bir yerin keskin çatlama sesi’ adamın tiz bir öfke çılgılığıyla üzerime doğru yuvarlanmasına neden oldu. Sanki bir sirk akrobatıymış gibi düşüşünden profesyonel bir taklayla kurtularak, ayaklarının üzerinde durdu ve yeni bir saldırganla yüz yüze geldi.

Sokak lambasının gerisinde uzun, pelerinli bir figür sopasını savuruyordu. Sherlock!

İşler yolunda gitmeye başlamıştı.

Saldırganımın boğazına dirseğimi geçirdim. Dengesini kaybetti ve geriye sendeledi. Döndüm ve göğüs göğse bir şekilde uzun üstünde kayarak yere düştük.

Holmes’un sesi arbedenin içinden duyuldu. “Silahın, Watson!”

“Kayboldu!” diye bağırdım. “Hangi cehennemlerdeydin?”

Kısaca göz gezdirerek Fransız’ın şimdi Fare ile kapıştığını gördüm, diğer ikisi Matmazel La Victoire’ye doğru ilerlediler.

“Meşguldüm!” diye bağırdı Holmes ve kadının imdadına koştu.

Saldırganım üstüme çullandı ve biz kapışırken, Holmes'un sopasının isabet edişini ve saldırganların bağırışlarını duydum. Üzerime atılmış hayduda sert bir kroşe indirdim ve yığıldı. Holmes'un yardıma ihtiyacı var mı diye düşündüm fakat adamlardan birini indirmişti ve Matmazel La Victorie'yi arkasına alırken diğerini de bacaklarına bir darbe ile düzgünce yere serdi.

KAN SANATI

Göz ucuyla bir yandan onun iki haydutla birden savaşmasını izledim, eğitimli bir sopa savaşçısı haliyle iki eliyle tuttuğu sopası önünde yürüyordu. Sopayı kafasının üstünde döndürdü ve karşısındaki adamlara seri darbeler yağdırdı.

Saldırganım üstüme çullandı ve biz kapışırken, Holmes'un sopasının isabet edişini ve saldırganların bağırışlarını duydum.

Üzerime atılmış hayduda sert bir kroşe indirdim ve yığıldı. Holmes'un yardıma ihtiyacı var mı diye *döndüm fakat adamlardan birini indirmişti ve Matmazel La Victorie'yi arkasına alırken diğerini de bacaklarına bir darbe ile düzgünce yere serdi.*

Ardından hanımefendinin elini yakaladı ve birlikte ışıktan uzaklaşarak karanlığa gömüldüler.

Nereye gittiler? Diye *düşündüm.*

Küçük avlunun karşısında Fransız'a doğru ilerleyen Fare de onları izliyordu ama peşlerinden gitmedi. Bunun yerine bir küfür savurdu ve *dönerek uzun boylu müttefikime bir darbe indirdi. Fransız bağırarak yere düştü ve Fare de üzerine atıldı.*

Hiç düşünmeden, ikisinin arasına atıldım ve bir an Fransız, Fare ve ben buzlu kaldırım taşlarının üstünde bilyeler gibi yuvarlandık. Farenin *köprücük kemiğine sert bir darbe indirmeyi başardım,* bağırdı fakat silkinerek ayağa fırladı.

Fransız adam hareketsizce yerde yatıyordu. Tek başımaydım!

Fare gizemli müttefikime hızlıca baktı. Ölmüş müydü? Kısa bir komut verdi ve üç yordakçısı –Holmes ikisini indirmişti ve üçüncü onlara kalkması için yardımcı olmaya çalışıyordu– donup kafalarını çevirdiler. Ardından dördü birlikte karanlığa karıştı.

Şüphelerimi üzerimden attım; adam kesinlikle bir Fransız' dı. "Jean Vidocq, " dedi.
" Siz de Doktor Watson olmalısınız."
" İsmimi nereden biliyorsunuz?"

BONNIE MACBIRD

Duraksadım, başka bir saldırı daha bekliyordum. Sessizlik.

Yerden bir iç çekme geldi. Yerdeki Fransız “Ah, *Enfin*, *c’est fini*!” dedi ve azıcık yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, *şık takımındaki tozları silkmeye başladı*.

Soluk soluğa kalmış, bitap düşmüştüm. Az önce ne olmuştu lan öyle?

Boğazıma dokundum; hala kanıyordu. Mendilimi çıkarıp yaraya baskı uyguladım. Kafamı Fransız’a çevirdim. Yüzü acıyla maskelenmişti, bir elini koluna koymuştu.

“İyi misin?” diye sordum. “Ben doktorum.”

Anlamadığım bir bakış attı bana. Suçluluk? Utanç? Fakat bu bakış hemen küstah bir sırtışı dönüştü.

“Daha iyi olmamıştım,” dedi ayağa kalkarak ve acısını sanki sıcak bir yaz gününde üzerinden terini atarmış gibi sildi attı. İlk defa adamın ebatlarını fark etmiştim. Holmes’tan en az beş santim ve yirmi kilo daha fazlaydı, hiç de bir Fransız’a benze-miyordu. Gerçekten Fransız mıydı? Etrafa bakındı ve kapışma sırasında düşürdüğü şapkasını kayıtsızca yerden alarak havalı bir açıyla kafasına yerleştirdi.

Şüphelerimi üzerimden attım; adam kesinlikle bir Fransız’dı.

“Jean Vidocq,” dedi. “Siz de Doktor Watson olmalısınız.”

“İsmimi nereden biliyorsunuz?”

“Güzel savaştınız, Doktor,” dedi, hala gülümsüyordu. “Ölüm-cül bir yara yok herhalde?” Kelimeleri arkadaşça olsa bile, alttan alttan dalga geçiyordu.

“Hayır,” dedim sertçe. “Teşekkürler.”

Enfin, c’est fini (Fransızca): Sonunda bitti

KAN SANATI

Etrafıma bakındım. Matmazel La Victoire ve Holmes hiçbir yerde görünmüyordu.

Fransız adam da bunu fark etmişti. “*Merde*!” dedi. “Holmes onu nereye götürdü?”

“Bizi nereden tanıyorsun?”

Tam o sırada, Holmes ışığa doğru yürüdü, yalnız başınaydı ve elinde pelerinim ile şapkamı taşıyordu. “Temiz iş, Watson,” dedi *eşyalarımı bana uzatarak. Sonra – “Watson, boğazın!”*

“İyiym.” Mendilimi kaldırdım. Kesik hala kanıyordu ama çok fazla değildi. Üzerine daha sert bastırdım.

“Bir şey?” diye sordu, kaygılanmıştı.

“Bir şey olmayacak. Sadece bir kesik, üzerine baskı uygulamaya devam edeceğim.”

Rahatladı. “Şanslısın.”

Nefes alıp vermem yavaşlayınca, soğuk havanın etkisini hissettim. Yorgundum ve kafam karmakarışık. Holmes ve Fransız adam birbirlerini tanıyorlardı, ama daha fazlasını bilmiyordum. Pelerinim ile şapkamı Holmes’tan alarak üzerime geçirdim ve cebimden eldivenlerimi çıkardım.

“Ne yaptın sen böyle Cherie?” diye sayıkladı Fransız adam.

“Bu saatte taksilere güvenmek kolay olmuyor,” diye cevapladı Holmes bir gülümsemeyle. “Matmazel La Victorie güvenli bir yere doğru gidiyor şu anda.”

“Bir taksi çağırmak için mi gittin?” dedim.

“Hangi güvenli yerden bahsediyorsun?” diye cevap bekledi Vidocq.

Merde (Fransızca): Lanet olsun

BONNIE MACBIRD

“Güvenilir bir arkadaşın,” dedi Holmes Fransız dostumuzu inceleyerek. “Ah, kolun Vidocq. Küçük adamın hançerini beklemiyordun, değil mi? Bir profesyonel olduğu belli.”

Fransız “Zekice bir çıkarım,” diye alaycı bir tavırla *sırıttı*.

“Burada olmamız işine yaradı o halde,” dedi Holmes sakince. Kolumdan yakaladı.

“Hanımefendiyle bundan sonra biz ilgileniriz.” Vidocq’a gülümsedi. “Daha acil problemlerini halletmeye bakabilirsin. Gidip o kolunu bir yere göster.”

Uzaklaşırken arkamızdan bir iğrenme homurtusu geldi. “Tüm arkadaşlarını tanıyorum onun!” diye bağırın adamın adı Jean Vidocq’tu.

Holmes yürümeye devam ederken “İşin uzun o zaman,” diye mırıldandı

Bölüm Sekiz

Dik Yokuş

Holmes beni buzlu sokaklarda sürükledi. Tepelik araziler ve kaygan buzlu kaldırım taşları yolculuğu zorlaştırdı ve git-tikçe artan rüzgâr onlara illallah dedirtmişti. Uzun bacaklı yol-daşıma yetişmeye çalışıyordum. Tam olarak nereye gidiyorduk?

Rue Lepic yolundaki kavşakta durdu. Fırsatı kaçırmadım. “Takatim kalmadı. Neler döndüğünü açıkla.”

“Şimdi olmaz Watson, Vidocq’tan önce varmalıyız.”

“Nereye? Kim bu adam ve onu nereden tanıyorsun?”

Yüz yıl önce Surete’i kuran Eugene Vidocq’un büyük büyük torunu olduğunu iddia eden bir dedektif. Yürü hadi.”

“Aa şimdi hatırladım! Sefiler’deki Jean Valjean karakteri bu adamdan esinlenilmişti.”

“Evet, bir edebiyat dersi şu an tam da ihtiyacımız olan şey,” diye tersledi Holmes. Tepeyi tırmanmaya koyuldu.

BONNIE MACBIRD

“Ama adamda garip bir şeyler vardı, değil mi?” Güçlükle takip ederek soludum.

“Eskilerin Vidocq’u bir suçlu olduğu kadar kanun adamıydı da. Bir kalpazan ve aynı zamanda bir katildi, bu yüzden bunu  dedi. Acele et! Evlilik hamurunu bozmu  senin.”

“Ama bu geceki  u ‘Jean Vidocq’, o adamın soyundan mı?”

“Hayır. Kayıtlarda böyle bir şey yok. Hızlanacak mısın yoksa seni yüzen bir buz kütlesinde ölmek üzere olan Eskimolar gibi geride mi bırakayım?

G   bela tepeye tırmandık. Çevremizde neredeyse yıkılacak açılarda duran köhne evler vardı; bardan evlerine dönen bir grup sarhoş gibi birbirlerine tutunmu lardı. Meyve ağaçları ve küçük sebze bahçeleri evlerin arasına girmişti ve sa ımızda mezarlı ın tüyler ürpertici gölgeleri bulunuyordu. Sokaklar daha da dar ve تنها bir hal aldı, nefesimiz beyaz bir buhar eşliğinde çıkıyordu.

“Bu adamı nereden tanıyorsun?” diye soludum ilerleyerek.

“Nice’de önceki yıl bir dava üzerinde  alı mı tık. Makulen zeki bir adam, ama güvenilir değil.”

“Kendine  zel yöntemleri olduğu bariz,”

“Aferin Watson. Aynı zamanda beni fena kıskanıyor. Acele et lütfen.”

Rue Lepic’i dönerek başka bir yoku a doğru yürümeye ba ladık. Onu yavaşlatmak için yakasını kavradım fakat buzlu yollar-dan dolayı ikimiz de kaydık ve neredeyse yere yuvarlanıyorduk, yorgunluktan olmalıydı, ama birden gülmeye ba ladım.

“Hay sı ayım Watson!” diye bağırdı Holmes.

KAN SANATI

“Yetişemiyorum,” dedim, artık bedenim durmuştu. “Dur! şimdi hatırlıyorum... şu Vidocq... Okumuştum... Marsilyalı Nike’ı bulmak için görevlendirilmiş adam değil miydi o? Senin bana anlattığın?”

“Evet evet. Hepsi kâğıtlarda yazılı.”

“Ama müvekkilimizle arasındaki ilişki ne?”

“Günün sorusu. Boğazın nasıl?”

Mendilimi kaldırdım. “Kanama durdu.”

“Hadi öyleyse!”

Yokuşu çıkmaya devam ettik, hava öylesine soğuktu ki ciğerlerim yanıyordu. Resmi artık daha net görünüyordum. “Marsilya’da dört adam öldürülmüştü,” dedim. “Bıçaklandı, hançer ile diye tahmin ediyorum. Bu gece, o fare yüzlü adamın –”

“Watson, bakıyorum formundasın, evet evet, elbette ki aynı adamlar.”

“Ama demiştin ki, Nike davasında –”

“Evet, reddettim.”

Holmes yola devam etmek için döndü.

“Ama o davayla da ilgileniyor musun? Çünkü bana öyle geliyor ki”

“Sana söylemiştim, hayır.”

Gel gör ki Holmes Louvre’de bir Nike uzmanına danışmak için görüşme ayarlamıştı. Moralsizliğim ve onun gizliliği burama kadar gelmişti, bu yüzden yürümeyi bıraktım. “Eğer arkadaşlığını istiyorsan bana neler döndüğünü anlatmak zorundasın!” diye bağırdım. Ses boş sokakta yankılandı.

Üstümüzde bir pencere açıldı ve tanrı bilir neyin nesi bir teneke

BONNIE MACBIRD

birkaç metre ötemize düştü. İçgüdüsel olarak yana kaydık, “*Fermez les gueules!*” ...sonra birisi yukarıdan ve penceresini çarparak kapattı. Sıra Holmes’un gülmesindeydi, koluma girerek beni yokuşa doğru sürükledi. Hızlandık.

“Tamam. Davaların birbiri ile bağlantılı olması çok muhtemel,” diye kabul etti.

“İyi.” diye soludum. “Ama dedin ki Bayan La Victoire güvenli bir yere doğru gidiyormuş. Buna sabah devam edemez miyiz?”

“Hayır.”

“Neden? Kolumu bırakırsan sevinirim.”

“Matmazel La Victoire ile bu gece konuşmam gerek. Vidocq yakında orada olacaktır ve aramıza girecek.”

“Adam hayatımı kurtardı Holmes. O kadar da kötü olamaz.”

Holmes gözlerini devirdi. “Vidocq’ı iyi tanıyorum. Londra’ya geri dönmemiz onu fena mutlu ederdi. Davasını alacağımı sanıyor.”

“Belki de sen onun seninkini alacağından endişeleniyorsundur,” dedim kolundan sıyrılarak. “Sen devam et. Adres nedir?”

“Köşeden sağa dön ve iki blok daha ilerle: 21 Rue Caulaincourt.”

“Seninle orada buluşuruz.”

“İyi,” dedi bir gülümsemeyle. “Ha bu arada, sevgili dostum Watson, Vidocq Louvre’de seni merdivenden iten adam. Belki ona birkaç bir şey söylemek istersin.”

Holmes beni fazlasıyla iyi tanıyordu. Koşmaya başladım.

Bölüm Dokuz

L'Artiste en Danger

Dakikalar sonra Rues Tourlaque ve Caulaincourt'un köşesindeki incelikle yapılmış sütunlu girişi ve süslü parmaklıklarıyla gösterişli bir binaya ulaştık. Apartmanın dördüncü katının girişinde, hizmetli paltolarımızı ve şapkalarımızı alırken Matmazel La Victoire'nin kadife pelerini ile Vidocq'un silindir şapkasının ve pelerininin yandaki askıda asılı olduğunu fark ettim. Holmes'un rakibi bizden önce ulaşmıştı. Vidocq ile olan hesabımı halletmek için kuduruyordum resmen, ama elbette dava önce gelmeliydi.

Hizmetliyi ana salona doğru takip ettik ve ardından yalnız bırakıldık. Her tarafı aydınlık olan odada akla hayale gelmeyecek türden garip şeyler vardı –bin bir çeşit şeyin merkezi de denebilirdi– kostümler, bir trapez, resimli duvar kağıtları, küvet, Japon eserleri, tiyatroya özel ışıklandırmalar, nargile ve daha bir sürü

L'Artiste en Danger (Fransızca): Tehlike Alındaki Sanatçı

BONNIE MACBIRD

şey... bir ressamın sehпасı, tuvaler ve bir köşeye sıkıştırılmış tablolar.

Alice tavşan deliğine düştüğünde, şu an hissettiğimden daha fazla karmaşık hissetmiş olamazdı.

Odada kimse yoktu ve bir köşedeki şöinenin ateşi gürlüyordu. Orada durarak birisinin gelmesini bekledik. "Matmazel?" diye çağırdı Holmes tiz biz seste.

Bunun yerine küçük, cüce gibi bir adam garip kıyafetler içinde –Çinlilerin yün pijamaları ve şapkasıyla– odaya belli belirsiz daldı. *Çok* çirkindi fakat aynı zamanda büyüleyiciydi de; dudakları ince ve genişti, gözleri kapkaraydı ve burnunda bir kelebek gözlük bulunuyordu. Fark edilir bir ağırbaşlılığa sahipti, alkolden mest olmuş gibi *görünüyor olmasına rağmen...*

"Hoş geldiniz dostlar! *Bienvenue!*" dedi *ağır bir Fransız aksanıyla*. "*Sizleri bekliyorduk Mösyö Holmes!*"

"Mösyö Toulouse–Lautrec," dedi Holmes uzun adımlarla ilerleyip küçük adamın elini sıkmak için eğilerek. Dünyaca ünlü sanatçının ta kendisiydi bu! "*Bonsoir*" Matmazel ile konuşmam gerekiyor."

Küçük adam Holmes'un elini heyecanla sıktı. "Az sonra, şu anda küvette kendisi. Olağanüstü başarılarınızı okumuştum, Mösyö Holmes ve Docteur Watson! İngilizlere fena halde tapıyorum!"

"Mösyö Lautrec, işimiz acil," Ama Lautrec bana döndü ve elimi kuvvetle sıkmaya başladı. Elimi bırakarak kolumu okşamaya başladı. "Ah, İngiliz terziliği yok mu," diye *mırıldandı. Ardından,*

Bienvenue (Fransızca): Hoş geldiniz

Bonsoir (Fransızca): İyi akşamlar

KAN SANATI

göz kırparak ekledi, "Gördüğünüz gibi, içimdeki İngiliz bir harika! Ya da ona yakın."

Öne atılarak ikimizi iki yanaktan da öperek Fransız usulünde selamladı. Alkol kokusu adamın her gözeneğinden yayılıyordu.

"Mösyö, hanımefendi nerede?" Holmes yine sordu.

"Ve" diye ileri atıldım, "bir de Mösyö Vidocq, eğer müsaitse?"

"İlk önce canlanın," dedi Lautrec, hizmetli çağırmak için parmaklarını şıklatarak. Hizmetli hemen geldi. "Marie! *Tremblements de terre por tout le monde*!"

Gülümseyerek, "Deprem, benim tarifim olur– konyak ve Absinth. Beğeneceksiniz. Dünya, hareket ediyor yavaşça."

Ardından Holmes'a göz kırptı ve ekledi: "Beklemeliyiz. Hanımefendi banyo yapar. Sahne aldıktan sonra, her zaman."

Her zaman mı? diye merak ettim. Bu adam nereden biliyordu? Sanki sorumu duymuş gibi, bana döndü.

"Matmazel, benim için modellik yapar. Küvet. Kabare."

"Ve Vidocq?" diye sorusunu yönlendirdim.

Lautrec omuz silkti. "Arkasında, belki küvette yardım etmek?" Bana göz kırptı, ardından da şaşkınlığını gizleyememiş Holmes'a döndü. "Ah, Mösyö kıskandı," diye gözlemledi.

Holmes burnundan soludu. "Tabi ki hayır! O benim müvekkilim. Onunla konuşmam gerek, o kadar."

Küçük adam daha yakına geldi ve arkadaşşıma sanatçıların o kendilerine has gözlem taktiği ile Holmes'tan farklı olarak, bakmaya başladı. Sempatiyle omuz silkti ve ardından gülümse-di. "Herkes Matmazel Cherie'yi sever." Holmes'a dik dik baktı. "Ama lütfen oturun. Gelecek."

* *Tremblements de terre por tout le monde (Fransızca): Herkese deprem doldur*

BONNIE MACBIRD

Dinlenme fırsatı bulduğuma şükrederek, yün yastıklarla doldurulmuş kırmızı kadife koltuğa oturdum. Vidocq ile olan hesabımı zamanı gelince görecektim.

Holmes ateşe doğru ilerledi, ellerini ateşin önünde hareketli bir şekilde ovuşturuyordu. İçinde bulunduğu durumdan rahatsızdı ve bunu saklamaya niyetliydi. Her ne kadar bu hanımefendi kadar güzel olsa bile bir müvekkile kişisel bir ilgi göstermek onun için sıra dışı olurdu. Fakat tüm bu kaba hareketlerine karşın, Holmes oldukça duygusal bir adam olabilirdi. Titreyen ateşten onun sarf ettiği çabanın ve tükenmişliğin getirdiği solgunluğun yüzüne yerleştiğini görebiliyordum.

“Otur Holmes,” diye rica ettim. Beni görmezden geldi.

Lautrec onu izlemeye devam etti.

“Elmacık kemikleri oldukça güçlü... Ve gözler, orada bir şeyler dönüyor. Siz, Mösyö Holmes bir tablo için poz vermelisiniz.” dedi.

Holmes bir şey demeden ateşleri izlemeye devam etti.

“Peşinizi bırakmayan şeyler var; bunu yakalayacağım!” dedi Lautrec. Yoğun bir şekilde Holmes’a baktı. “Evet. Hayaletleriniz kimler?”

Holmes dalgınlığından kurtulup şaşkın bir şekilde baktı. “Hayaletlere inanmam ben!”

Hizmetli elinde içkilerle içeri girdi, peşinden de gösterişsiz kıyafetler içinde hüzünlü, uzun boylu bir adam odaya girdi. Bizlere kendisini Lautrec’in arkadaşı Doktor Henri Bourges olarak tanıttı. Holmes içkileri reddetti, Bourges’a neredeyse kaba bir şekilde kafa salladı ve derin düşüncelerine geri döndü. Ben, yine de, ismi tanımıştım. Henri Bourges yükselmekte olan genç bir sağlıkçıy-

KAN SANATI

dı, difteri hakkında yazdığı son makale beni oldukça etkilemişti. Bu tımarhanede ne işi vardı?

Bir anda her şey açıklığa kavuşmuştu.

Adam iki büyük yudumda içkisinin yarısını çoktan bitirdi ve Lautrec'e döndü. "*Mon vieux*," dedi, yavaşça bardağı sanatçının elinden alıp eline bir karalama defteri ile kalem yerleştirerek, "müşerref misafirlerimizi çizme fırsatını kaçırmamalısın." Lautrec'i bir koltuğa götürerek oturttu. Hızlı bir hareketle el altından Lautrec'in bitmemiş içkisini alıp onu saksıya döktü.

Holmes daha da bir tedirgin olmuştu, ateşin önünde volta atıyordu. Yanma gidip kolundan tutarak fısıldadım, "Holmes, yalvarırım otur," Kafasını şiddetle salladı ve voltaya devam etmek için pencerenin kenarına gitti.

"Doktor Watson? Burada bir başka tıp adamı bulmak beni çok mutlu etti. Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Bourges odasının diğer köşesinden. Holmes'un yanından ayrılarak ona katıldım.

Hoşbeş etmeye başladık ve yazdığı makale için ona iltifat ettim. Konuşmamızın bir arasında Holmes ve Lautrec'e baktık. Holmes sonunda oturmuştu, ağzı sımsıkıydı ama hala hareket halindeydi, dizleri sanki Aziz Vitus Dansı'ndaymış gibi birbirine vuruyordu. Onun için endişeli olduğum kadar utanmıştım da. Umarım Matmazel La Victoire kısa bir süre sonra geri dönerdi.

Doktor Bourges da Holmes'a bakıyordu.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordum dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Bourges kafasını salladı. "Bazı zamanlar. Henri ve ben küçüklüğü-

* *Mon vieux (Fransızca): İhtiyar*

BONNIE MACBIRD

müzden beri arkadaşız. Harika bir sanatçı, oldukça parlak, yanan bir yetenek. Onu taşkınlıklarından uzak tutmayı bir görev sayıyorum.”

Anlayış içinde gülümsedik. “Bu durumdan mustaribim,” dedim.

“Görüyorum,” diye cevap verdi Holmes’u gözleyerek. “Kokain?”

Tereddüt ettim, ama bir doktoru kandırmak zordu. Kafa salladım. “Ayrıca yaptığı şey...”

“Elbette. İşleri olmadan acı içindeler,” dedi Bourges. Sessizlik içinde bir süre dikildik.

Matmazel La Victoire odaya daldı. Büyüleyici ve yenilenmişti, güzelliğini ve renklerini belirginleştiren orman yeşili bir Yunan elbisesi giymişti; elbisesinde yanardöner boncuklu işlemeler vardı.

Vidocq peşinden geldi. Onu gördüğüm an sinirlerim tepeme çıkmıştı.

“Matmazel,” dedi Holmes kabaca ve onu selamlamak için ayağa kalktı.

“Bu geceki yardımlarınız için teşekkür ederim Bay Holmes,” derken Holmes’un garipliğini görmezden gelerek ilerledi ve yanaklarından öptü. Holmes istemeden kızardı.

“Siz ve Doktor Watson, ikiniz de.” Bana bir öpücük yolladı.

Vidocq bu harekete sırtıttı ve bu vesileyle onun da temizlenmiş olduğunu fark ettim, bu geceki ısmarlama kıyafeti içinde –kavgamızdan sonra giyilebilecek en kötü seçim– güler yüzlüydü. Evet tamam, hayatımı kurtarmıştı ama ben de onunkini kurtarmıştım. Ama o bir de beni merdivenden itmişti. Ona doğru yürüdüm.

KAN SANATI

“Bayım,” dedim, “tam bir centilmen gibi davranmadınız. Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

Gülüp Holmes’a baktı. “Ah, sırrım ortaya çıktı.”

Ardından bana dönerek, “Arkadaşın buna cevap verebilir, ben pek de centilmen değilimdir,” dedi *sıratarak*. “*Ama bazen bir mütefık olabilirim.*”

“Son şansınız,” dedim. Cevap yoktu. “Lütfen beni bağışlayın, Matmazel,” dedim müvekkilimize. “Bana başka bir şans bırakmadı.”

Daha fazla duraksamadım ve Vidocq’a dönerek ağzına sert bir darbe indirdim. Bir taş gibi yere devrildi.

“*Mon Dieu!*” Vidocq yerden bana doğru baktı, çenesini ovuşturuyordu. “*Alors*,” dedi.

“Bu Louvre’da olanlar içindi,” dedim elimi sallayarak.

“Louvre’da neler oldu?” diye sordu Matmazel La Victoire.

Kimse sorusuna cevap vermedi. Holmes yerde duran Vidocq’a gülümsedi, Vidocq omuz silkip kayıtsız cazibesiyle bize sırtıttı. “Küçük bir anlaşmazlık,” diye belirtti. Ardından bana, “Sizi sadece korkutmayı ummuştum. Ama daha fazlası çıktınız, nasıl desek, düşündüğümden daha çetin. Şimdi ödeşтик. Kalkmama yardım edin.” Elini benimkine doğru uzattı.

Terbiyem beni terk etmişti. Büfeye doğru ilerleyerek kendime bir bardak su doldurdum, ya da su sandığım bir şeyi. Büyük bir yudum aldım ve boğuldum. Cin tonik! Bourges yanımda belirdi ve elime bir bardak su verdi. “Onu ben de hiç sevmedim,” diye *fısıldadı göz kırparak*. “*Lautrec onun şey olduğunu düşünmüyor, nasıl diyorsunuz, sütü bozuk?*”

Mon Dieu (Fransızca): Tanrım

Alors (Fransızca): Başka bir zaman

BONNIE MACBIRD

Matmazel La Victoire Holmes'un durduğu yere doğru ilerledi, büyüleyici İngiliz aksanıyla "Mösyö Holmes!" dedi, "Bu geceki nazik yardımlarınızdan sonra sizi beklettiğim için üzgünüm. Kabul etmeliyim ki çok içindeydim."

Holmes bir kanepeye doğru ona eşlik etti ve nazikçe oturttu fakat kendisi ayakta kalmaya devam etti. Vidocq çaktırmadan hanımefendinin dibine geçti, koruyucu kolunu kaldırarak etrafına doladı. Kadın dokunuşundan minik bir şekilde ürktü.

"Mösyö Vidocq," dedi Holmes *öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu*. "Matmazel ile yalnız konuşmak istiyorum."

Vidocq hareket etmedi. "Cherie ve benim aramızda bir sözümüz var. Menfaatini kollamaya devam edeceğim."

"Matmazel'in menfaati ve benimkiler, oğlu Emil'i bulma yönünde," diye belirtti Holmes. "Fakat bunun aksine sizinki Marsilya Nike'in izlerini bulmak üzerine, değil mi? Sonunda büyük bir ödül bekleyen bir iz?"

Vidocq bir şey demeden uzağa baktı. Holmes Matmazel La Victoire'ye döndü, "Matmazel, bu gece olanların nedeni nedir sizce?"

Sevgili leydi şaşkındı, "*Mais, evidentment*"... O adamlar, Chat Noir'e beni öldürmeye geldiler..."

"Öyle mi? Bu beyefendinin size söylediği şey bu mu?"

Kadın omuz silkti. Vidocq araya girerek, "Elbette. Gerçek bu."

"Peki, o zaman, lütfen cevap ver, saldırganlar neden Matmazel'i bindirdiğim araca kadar takip etmedi de biz üçümüz ile savaşılmaya devam etti?"

Mais, evidentment (Fransızca): Ama belli ki

KAN SANATI

Matmazel La Victoire şüpheli görünüyordu.

“Ben cevap vereyim,” dedi Holmes. “Çünkü oraya Vidocq’u öldürmeye gelmişlerdi, siz de yollarına çıkmıştınız.”

Kadın sevgilisine dönerek “Jean! Ama neden seni öldürmek istesinler?”

Adam omuz silkti ve Holmes’a “Bunları kanıtlayamazsın,” dedi.

“Adamlar profesyonel katiller olarak tutulmuşlardı, Marsilya’da kullanılan silahlara aynılarına sahiptiler ve büyük ihtimalle sözleşmeleri öldürmek üzerineydi. Vidocq, çalınmış heykelin peşinde bir tek *sen* olduğuna göre, peşine düşmeleri bariz değil mi?” Matmazel La Victoire’ye geri döndü. “Merak içindeyim Matmazel. Mösyö Vidocq sizi tanıdığınız Pellingham’ın Kontu’nun alışkanlıkları üzerine yakından sorguladı mı?”

Vidocq araya girdi. “Elbette. Emil’in babası o çünkü.” *Müvekkilimizi yanağından öptü. “Sevgili oğlunu bulmak için her şeyi yapacağız.”*

Holmes neşeyle, Vidocq’un yaptığını görmezden gelerek “Daha iyi o zaman,” dedi, “Matmazel, Kont’un Nike hırsızlığında birincil şüpheli olduğundan haberdar mıydınız?”

Matmazel La Victoire tereddüt etti. “Hayır, değildim.” Vidocq’a döndü. “Biraz fazla meraklıydın, Jean.”

“Cherie, *ma petite!* Sana olan hislerim tamamıyla gerçek!”

Fakat Cherie sonra ayağa kalktı ve onlardan biraz uzaklaştı. “Bu ne demek oluyor, Bay Holmes?”

Holmes Vidocq’a, “Hislerin onu bu gece tehlikeye sokmana engel olmadı,” diye belirtti, soğuk bir tavır takınıyordu.

BONNIE MACBIRD

Vidocq öfkeyle solumaya başlamıştı. “Saçmalık bu! Bu gece saldıracaklarını bilmem imkânsızdı.”

“Onları kalabalığın içinde fark etmiştin, tıpkı benim gibi,” dedi Holmes. “Seni gördüm.”

“O halde size bir sorum var, madem Matmazel’in davası ile ilgileniyorsunuz yani Marsilya Nike ile değil, o zaman bu sabah neden Louvre’ye gidip Yunan galeri müdürü ile görüştünüz?”

“İyi bir sanat eserini her zaman severim,” dedi Holmes yumuşak bir şekilde. “Hepsi bu.”

Matmazel La Victoire bir adamdan diğerine kararsızlıkla baktı. Vidocq kollarını sevgilisine uzatarak “Bu saçmalığa eminim ki inanmıyorsun?” dedi en geniş gülümsemelerinden biriyle. “Ma petite, bana olan inancın nerede?”

Kadın duraksadı, ardından beni çok şaşırtan bir şey yaptı ve adamın kollarına koştu.

“Sana inanıyorum, Jean,” dedi tutkuyla. Adam onu kucakladı ve bizimle yüzleşmek için döndüler.

Holmes somurttu. “Matmazel, sizden sadece bunu istiyorum. Beni buraya siz çağırdınız. Aklın yerine duygularınızın peşinden gitmeden önce benimle yalnız bir şekilde konuşma ayrıcalığını tanıyın bana.”

“Seni dinlemeyecek,” dedi Vidocq.

Matmazel La Victoire Vidocq’a bir bakış atarak onu susturdu. “Beni arada seçim yapmaya zorlama, Jean. Sana inanıyorum ama Bay Holmes ile konuşacağım, tek başıma. Lütfen bizi yalnız bırak.”

Vidocq duraksadı. İki adam arasında garip bir hava esiyor-

KAN SANATI

du, ardından omuz silkerek rahat, Fransız cazibesine büründü. “Neden olmasın,” dedi sırtarak. Hanımefendiye *dönerek ekledi*, “*Eğer bana ihtiyacın olursa yandaki odadayım.*” derken aylak aylak gezinerek odadan *çıktı*.

“Evet, Mösyö Lautrec’i yanınızda götürün,” diye seslendi Holmes.

Dönüp küçük adamın minderler öbeğinde oturarak Holmes’u tüm bu konuşma boyunca çizdiğini gördüm, Bourges yanında huzurlu bir şekilde duruyordu. Lautrec omuz silkti. “Belki biraz daha içerim,” dedi Vidocq’u yan odaya doğru takip ederek. Doktor Bourges bana başıyla selam vererek peşinden gitti.

Holmes’un tavırları hemen değişti. Matmazel La Victoire’nin yanına oturdu ve elini onunkine koyarak şaşırtıcı bir biçimde rahatlatıcı bir tavırla okşamaya başladı. “Matmazel,” diye girişti, sesi çok daha nazikti fakat belirgin bir aceleyle konuşuyordu. “Mösyö Vidocq’un duyguları gerçek olabilir ya da olmayabilir. Ama ününden haberdarsınız. Duyguları bir yana, ilk önceliğinin oğlunuz değil Marsilya Nike olduğu konusunda sizi temin edebilirim. Ünlü heykeli biliyor musunuz?”

“Biliyorum.”

“Heh! O zaman bırakın da Emil’i bulmanıza yardım edeyim. Bu gece saldıran adamlardan herhangi biri size tanıdık geliyor muydu? Belki de içlerinden biri sokakta size yanan adama benziyordu?”

“Non. İçlerinde olmadığından eminim.”

“Tıpkı düşündüğüm gibi ve Jean Vidocq? Ona olan hisleriniz nedir?”

Burada hanımefendi duraksadı. Asıl niyeti ile bizim aramıza

BONNIE MACBIRD

giren bir perdenin ona indiğini gözlemledim. “Ben... Biz... İtiraf etmem gerek ki zamanla yakınlaştık,” dedi.

“Yakın olduğunuz aşikâr,” diye *açıkça belirtti Holmes*. “*Ama yine de başka kişiler de var.*”

Kadın sıçradı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Lütfen Matmazel, bu oldukça ortada.”

Rahatsız olmuşçasına yerinde kaydı. “Lütfen benim hakkımda kötü düşünmeyin. Ben bir sanatçıyım, fakat birçoğu benim orospu olduğumu düşünüyor. Bu gerçekten oldukça uzak.”

“Birine güvenmek ile onunla yakın olmak senin için farklı konular,” dedi Holmes. “Bu beyefendiyi kullanıyor olduğunu fark ediyorum, biraz daha açık olmam gerekirse, kendi emellerin uğruna.” Son *cümlesi bir sorudan çok bir beyandı*.

Kadının yüzünden ani bir şaşkınlık dalgası geçti, ama bunu çabucak gizledi.

“Mösyö Vidocq ile olan ilişkiniz tam olarak ne zaman başladı?” Holmes duraksamadan sordu.

“Bir ay kadar oluyor ve onu seviyorum.”

Holmes homurdandı. “Aylar önce değil yani. Ama saldırıdan ne kadar önce?”

“Hatırlamıyorum. Belki *üç hafta önce*, onunla Emil’i bulmak için iletişim kurdum,” diye belirtti. “Jean bana saldıran adamı korkuttu! Tıpkı bu gece olduğu gibi! Ona hayatımı borçluyum.”

“Önceden de belirttiğim gibi, sokaktaki adam sizi sadece uyarıyordu,” diye *düzeltilti Holmes*. “*Matmazel, elinizin altında sevdiğiniz bir adam varken... Neden bana yazdınız?*”

Kadının gözlerinden yaşlar süzüldü. “*Dürüst olmam gerekirse,*”

KAN SANATI

dedi. “Bilmiyorum. Jean’da bir şeyler var, anlamadığım bir şey. Oldukça çekici birisi ve biz... Hala...”

Holmes kıpırdamadan durmaya devam etti, meraklı gri gözleri kadıninkini delip geçiyordu. “Gel gör ki onun niyetlerinden emin olamıyorsunuz. İlgüdüleriniz oldukça iyi bilenmiş, Matmazel.” Duraksadı ve gülümsedi. “Fransa için Marsilya Nike’i bulan kişinin ödülü büyük ihtimalle şövalye unvanı olacaktır.”

“Bununla olan ilgisi nedir, göremiyorum.”

“Aslında oldukça iyi görüyorsunuz, Matmazel. Eski sevgiliniz Kont’un dünyadaki en iyi sanat koleksiyoncularından biri olduğundan elbette ki haberdarsınız. Başlıkları süsleyen Nike davası ile ilgili olabileceği aklınızın ucundan bile geçmedi mi? Onun hakkındaki bilgileriniz heykeli bulmaya çalışan bir adam için oldukça faydalı olabilir.”

Hanımeferdi ayağa kalktı. “*Oui*, peki o zaman, Bay Holmes. Evet, Jean Vidocq’un Kont hakkında bilgiler öğrenmek için beni kullanıyor olduğu bir olasılık olabilir. Yine de... Ona yardımcı olamam. Kont ile yıllardır iletişim kurmadım. Emil’i bulmak için Jean’dan yardım istedim ve o da Paris’te soruşturmalar yürütüyor. Belki de, tıpkı dediğiniz gibi, *Mösyö Vidocq’un beni kullandığı kadar ben de onu kullanıyorumdur.*”

“Arna sizi hayal kırıklığına uğrattı. Ben de onun karşılığında geldim, sanırım.” derken Holmes’un sesi bildiğimiz o klasik iğnелейici tavra sahipti.

“Emil’i bulmak için her şeyi yapacağım,” dedi zavallı kadın. “Umurumda olan tek şey bu. *Ağabeyinin Mösyö Vidocq’u davaya atamasından anlıyorum ki Nike’i reddettin ve yalnızca Emil mevzusunun dolaylı buradasın.*”

BONNIE MACBIRD

Bu Holmes'u şaşırtmıştı. "Ağabeyimin Vidocq'u atadığını nereden biliyorsun?" diye sordu. Anlaşılan Holmes bile bunu bilmiyordu.

"Jean yok edemeden önce Bay Mycroft Holmes'tan gelen bir telgrafı görme şansım oldu."

"Anlıyorum. Bu beni Emil'i bulma konusundaki ikinci şansın, Vidocq'u ise İngiliz hükümetinin heykeli bulma konusundaki ikinci şansını yapıyor." Holmes bir kahkaha patlattı. "Tüm bunlar o kadar eğlenceli ki."

Bayan öfkeyle Holmes'a doğru atıldı ve yüzüne bir tokat savurdu. Holmes şaşkınlık içinde geriye sendeledi.

"Gülüyorsunuz, fakat benim oğlum kayıp Bay Holmes," dedi. "Dünyadaki en ünlü iki dedektif bana yardım etmeyi kabul ettiler, fakat yine de ikinizin de bunu önemsemediğine inanıyorum, kafayı antik, oyulmuş bir taş parçasına takmışsınız. Emil on yaşında. Nerede olursa olsun, eğer hayattaysa oldukça korkmuştur. Ya da daha kötüsü. Jean Vidocq ile olan çekişmeleriniz ya da her ne kadar değerli olursa olsun Yunan heykeli umurumda değil. Birlikte çalışamaz mısınız? Bana yardım edecek misiniz etmeyecek misiniz?"

Holmes yaklaşarak nazikçe kadının ellerini avuçlarının arasına alarak "Özür dilerim. Hizmetinizdeyim, Matmazel. Emil'i bulacağım. Bu yüzden buradayım."

Kadın Holmes'un sözlerini değerlendirdi.

"Matmazel. Bay Holmes sözünün eridir," dedim öne çıkarak. "Tıpkı benim gibi. Oğlunuzu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"İkinize de inanıyorum," dedi. "Neden bilmiyorum, fakat ina-

KAN SANATI

nıyorum. Lütfen endişelerimi görmezden gelin.”

“Unutuldu bile,” dedi Holmes. “Emil’in hala Londra’da olduğu üzerine belli nedenlerim var. Onu kim kaçırdıysa büyük ihtimalle Kont ile bağlantılıdır ve çocuğu gözü önünde bulundurmak isteyecektir. Üçümüz de sabah Londra’ya gitmek üzere ayrılacağız. Şimdi saat sabahın dördü, öncelikle biraz dinlenmeliyiz.”

“Gare du Nord istasyonunda Calais’e giden bir tren var, saat sabah on birde kalkıyor,”

“O trende olacağız,” dedi Holmes.

“Dördümüz.”

“Göreceğiz,” dedi Holmes keskin bir sesle.

Bölüm 10

Matmazel La Victoire'nin Hikâyesi

Lautrec'in evindeki Josephine tarzı *iki koltukta birkaç saat uyuduk. Hizmetlisinin* yastıklar ve battaniye getirerek kalacağımız yeri pratik ve hızlı hazırlamasından, bu garipliklerin salonunda kalan tek maceracılar olmadığımız barizdi. Fakat yorgunluktan salona aldırmadım bile.

Sabah kahvaltıda kruvasan ve kahve servis edildi. Ardından, her ne kadar Holmes'a olan güvenini açıkça belli etmiş olsa da müvekkilimiz Vidocq'un Londra'ya bizimle birlikte gelmesinde ısrar etti. Dün gecenin aksine, Holmes çabucak razı oldu.

Doktor Bourges'a müteşekkiri bir elveda diledim, eşyalarımızı otelden alıp Gare Nord istasyonuna giden taksiye atladık ve Holmes'a neden buna razı olduğunu sordum.

"Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakında tut," dedi sırıt-

BONNIE MACBIRD

rak Holmes. “Gittiğimiz yerde bizi zaten takip edecek, b u şekilde gözümüz üstünde olur.”

Kısa bir süre sonra, Chatham’da özel birinci mevki vagonumuzda Londra’ya doğru ilerliyorduk.

Buzlara bürünmüş şehir yanımızdan geçip giderken Vidocq kompartımanımızdaki cama kafasını dayayıp uyudu, Holmes’ta fırsat bu fırsat *müvekkilimize Kont’a dair özel sorular* sormaya başladı.

“Bana Kont ile olan kısa ilişkinizi çevreleyen koşulları anlatın Matmazel. En küçük bir şey bile önemli olabilir; her şeyi anlatın. On sekiz yaşındaydınız, değil mi? Nerede çalışıyordunuz?”

Kadın duraksadı ve kollarının etrafına yünden bir battaniye sardı. Paris’te olan hayatını anlatırken yüzüne hülyalı bir bakış düştü.

“Fransa’daki Provence’ten gelmiştim,” dedi, “Eze’nin küçük bir köyünden. İlk olarak bir tavsiye mektubu üzerine l’Ecole des Beaux Arts’da modellik yapmaya başladım, kısa bir süre sonra da Degas, Renoir ve ardından Lautrec ile tanıştığım Latin Quarter bölgesindeki bazı özel sanatçılara modellik yaptım. Kalbim her zaman müzikteydi ve hep bir şarkıcı olmayı hayal etmiştim,” dedi bir gülümsemeyle... “Les Hydropathes adındaki küçük bir yazar topluluğu bana şovlarından birinde şarkı söylemem *için* teklifte bulundu. Buradan sonra, hala bir sanatçının modeli olarak çalışırken birkaç kabarede söylemeye başladım.”

Hikâyesine devam ederken, bir gece Kont’un Matmazel La Victoire’yi bu küçük kabarelerden birinde gördüğünü öğrendik. Yakışıklı Kont sanat eseri araştırıyorum bahanesiyle alkolün

KAN SANATI

önderliğinde Avrupa sokaklarında fink atıyormuş, tüm bunlar; Lordlar Kamarası'ndaki akranları ve ailesinden habersiz bir şekilde geliştirmiş.

Şarkıcının, belki de en büyük 'araştırması' olduğu düşüncesini kendime sakladım.

Sahnedeki performansından sonra, o ve Kont –kendisini Count Wilford olarak tanıtmıştı– Grand Hotel de Louvre'da mutlu üç gün üç gece delicesine bir kaçamak yaşamışlardı. Adam burada şarap içmiş, yemek yemiş ve genç kıza gelecek için parlak görünen hayallerle kur yapmıştı.

Genç şarkıcı kendini resmen cennette hissetmişti. Kraliyet şahsiyetinden önemsiz bir adamla zaman geçiriyor olduğunu anlamıştı, ama üçüncü günün sabahı, Count Wilford önceki gece devirdikleri şampanyadan uyukluyorken kaldıkları odaya gümüş tepsi içinde resmi bir mektup gelmişti.

Metresi mektubu görmezden gelmeye çalışmış ama meraktan açıvermişti. Ailenin evinin yakınlarındaki Lancashire'de bulunan ve onun en büyük arsalarından biri, ipek fabrikasına ilişkin bir tehlike söz konusuydu ve acil katılımı bekleniyordu. İşçiler arasında bir sorun vardı ve son derece büyük mali problemler baş göstermişti ama. Mektupta aynı zamanda onun kanını donduracak bilgiler de vardı. 'Count Wilford' gerçekten de asillerden biriydi –ama gerçek adı Kont Pellingham, nam-ı diğer Harold Beauchhamp–Kay'di; bu adam bir sanat koleksiyoncusu, Lordlar Kamarası'nda oldukça üst düzey yetkide biri ve tüm bunlardan da daha şok edici olarak, evliydi.

Amerikalı karısı Annabelle hastalanmıştı ve hemen Lancashire'deki evine geri dönmesi talep ediliyordu.

BONNIE MACBIRD

Bu mektubu okuyup evli ve bir o kadar da ünlü bir adama yanlış umutlar beslediğini fark ettikten sonra, genç kız mektubu zarfa dikkatlice yerleştirdi ve sessizce eşyalarını toplayıp Paris'in şafak vaktinde, sisin *içinde ortadan kayboldu*.

Dört gün boyunca Montmartre'de dolandı durdu, bu aldatmacadan ötürü aşk acısı çekiyor ve kendine kızıyordu çünkü kabaredaki şarkıcılık işinden çıkıp dünyanın her yanındaki güzel genç kızların beslediği o klasik ve hüzünlü romantik umuda kapılmıştı; soylu bir adam tarafından kurtarılacak ve birlikte yepyeni bir hayata başlayacaktı, buydu onun asıl kaderi. Yalnızca on sekiz yaşındaydı, dolayısıyla bu saf hayallerden ötürü maruz görülmeliydi.

Geçen günlerde Pellingham'dan başka bir haber almadı ve onu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Başka bir kabarede işe alınmıştı, yeteneği ve güzelliği onu tekrar sahne ışıklarına taşımıştı. Bir ay içerisinde, her nasıl olursa hamile olduğunu fark etti fakat bu gerçeği onun filizlenen kıvrımlarını saklayacak şekilde ürettiği gökkuşağı renkleriyle dökümlü ipek şallarla bir moda akımı yaratarak sakladı. Bu moda akımından dolayı 'la Déesse des Mille Couleurs' ya da 'Binlerce Rengin Tanrıçası' lakabını kazanmıştı. Eşarplar o günden beri onun özel imzası haline gelmişti. Hamile olduğunu anladıktan sonra, Matmazel La Victoire Lord Pellingham'a yazmıştı fakat cevap alamamıştı. İkinci, üçüncü defa yazdı fakat cevap yoktu.

Dokuz ay sonra Montmartre'deki bir arkadaşının evinde, Emil adını verdiği bir erkek çocuğu dünyaya getirdi. Zorlu bir doğum olmuştu fakat bebek sağlıklı, güzel ve büyüyordu.

KAN SANATI

Holmes bu hikâyeyi sabırlı bir şekilde dinledi. Ama bu kısımda ilgiyle öne doğru yaklaştı. “Kont’a Emil’i verme konusundaki sözleşme nasıl yapıldı?” diye sordu.

“Emil doğduktan iki hafta sonra,” dedi bayan, eski *günleri* hatırlarken gözleri dalmıştı, “Pomeroy adındaki bir adam bana geldi.”

“Nasıl biriydi?”

“Karanlık ve nasıl diyorsunuz siz, bodur. Fransız kökenli bir *İngiliz’di* ve benimle Fransızca konuştu. Lord Pellingham’ın yakın bir dostu olduğunu söyledi. Yapmak istediği bir anlaşma vardı. Ah, geriye dön”

“Anlaşmayı kelimesi kelimesini açın,”

“Lord Pellingham Emil’i evlat edinecekti ve onu malikânesinde Amerikalı karısı Annabelle ile yalnız yetiştireceklerdi. Oğlumuzun hayatta birçok avantajı olacaktı ve Lord Pellingham öldükten sonra mirası devralabilecekti. Ama karşılığında bazı şeyler vardı.”

“Her zamanki gibi, neydi bunlar?”

“Bunu kimseye söylemeyecektim. Yeni bebeğim ölmüş görünenecekti. Bir kâğıda imza atmak zorundaydım, yasal bir kâğıda. Karşılığında para almayacaktım. Fakat Lord Pellingham Paris’teki tanıdıkları aracılığıyla bana Avrupa’da şarkı söyleyip sahnelere çıkmam üzerine birçok kapı açacaktı.”

“Bunları yaptı mı?”

“Yapmak zorunda kalmadığını düşünüyorum.”

“Kesinlikle öyle, yeteneğinizi sorgulamak anlamsız olurdu,” diye belirttim.

BONNIE MACBIRD

Gülümsedi fakat gülümsemesi hemen soldu ve hikâyesini anlatmaya devam etti. Önceden de bahsettiği gibi, Emil'i yılda bir kere görebilirdi. Ancak *yılbaşı zamanı Londra'da, oldukça* net ve değişmez şartlar altında.

Holmes ayrıntıları anlatmasını istedi.

Her yıl yılbaşında, Brown's Otel'in çay odasında buluşuyorlardı ve kadının yıllarca çocuğuyla geçirdiği acınası kısa saatleri tarif etmesini izlerken kalbim parçalandı. Çocuğa yalnızca bir aile dostu olarak tanıtılmıştı. Her yıl çocuğa küçük bir hediye getiriyordu; genelde güzel, el yapımı değerli oyuncaklar. Bir yıl oyuncak bir tiyatro getirmişti, başka bir yıl çocuğu büyüleyen ve onun en sevdiği oyuncak haline gelen el yapımı bir at getirmişti.

Emil annesine ve getirdiği hediyelere duygusal bir takdirle karşılık veriyordu ve kadın aralarında her ne kadar bahsi geçmese de bir bağ olduğuna yemin etti. Çocuğa, anlamaya göre, aralarındaki gerçek bağı söyleyemezdi.

Holmes bunları gözleri kapalı, arkaya yaslanmış bir şekilde dinledi. Kadın bitirince gözlerini açtı ve Matmazel La Victoire'ye ilgiyle baktı.

"Oldukça zeki görünüyorsunuz. Neden sizi böylesine canice kandıran bir adama çocuğunuzu emanet ettiniz?" diye sordu Holmes.

Matmazel La Victoire duraksadı. "İçgüdülerim. Hissettim ki... Neden bilmiyorum... Bu Emil için en iyisiydi. Başlangıçta gerçekten de öyle görünüyordu. Emil mutlu bir çocuktı..."

"Neden geçmiş zaman kullandınız?"

"Ben... Hiç."

KAN SANATI

“En son yılbaşındaki buluşmanızda çocuğunuzun tavırlarında bir rahatsızlık fark ettiniz mi? Herhangi bir endişe?” diye sordu.

“Hayır,” dedi bayan, şaşırmıştı.

“Düşünün! Çocuk azıcık da olsa çekingen miydi, ya da üzgün? Ya da herhangi bir şekilde değişmiş miydi?”

“Yanlış bir şey fark etmedim,” dedi Matmazel La Victoire.

“Sadece... Sadece ayrılırken, geriye dönüp bana baktı. Gözlerinde yaşlar gördüm. Daha önce hiç ağladığını görmemiştim.”

Holmes hızla soludu. “Ve bunun hakkında hiçbir şey yapmadınız mı?”

Kadının gözleri doldu. “Belki de beni özlemiş olabileceğini düşünmüştüm.”

Holmes bir şey demedi fakat kafasının içindeki çingirakların *dönüyor olduğunu hissedebiliyordum. Pencereden uzaklara baktı. İngiltere’nin doğu kasabası yanımızdan buzlu bir mavi-beyaz ışık gibi geçti gitti. Kar sulusepkene dönmüştü ve sıcacık kompartımanımızda bile pencereden sızan soğuğu hissedebiliyordum.*

Vidocq ayağa kalktı ve kısa bir süreliğine kompartımanımızdan ayrıldı. Ani bir şekilde, Holmes andan faydalananarak öne atıldı, kısık ve ciddi bir tonla “Son bir şey, varsayımsal olarak tabi. Oğlunun yaşıyor olduğuna hala inanıyor musun?”

“İnanıyorum,” dedi kadın hiç tereddüt etmeden. “Size ne kadar güveniyorsam bundan da o kadar eminim, Bay Holmes.”

Dedi ve duraksadı.

“Lütfen. Çok kötü bir hata yaptım; öyle düşünüyorsunuz biliyorum. Emil’i yalnız başıma bulamam. Yardıma ihtiyacım var, Bay Holmes.”

BONNIE MACBIRD

“İşte bu yüzden sizin hizmetinizdeyiz, Watson ve ben.”

“O halde sizlere bir sorum olacak,” dedi. “Tam olarak açıklamadınız. Neden Londra?”

“Şehrin içinde olduğundan pek emin değilim,” diye cevap verdi. “Ama İngiltere’de olduğuna inanıyorum. Emil’i kim aldıysa onun güvenliğini sürdürmek isteyecektir. Bir süre sonra başka bir şehirden bunu idare etmek zorlaşır. Londra’da bir sürü debbâğ var. Emil bir nedenden ötürü tehlikede olduğundan, dost eller tarafından kaçırılmış olabileceğine inanıyorum. Bu nedenle oldukça dikkatli davranmalıyız, herhangi bir hata onu tehlikeye sokabilir.”

“Anlıyorum. Ama kim ya da neden?”

“Öğrenecek daha bir sürü şeyimiz var. Ama ortada bir tehlikenin olduğunu düşünüyorum. Sizden bir şey istemeliyim.”

“Yardımcı olabileceğim ne olursa,” dedi kadın.

Holmes kadını kendine özgü dik bakışlarıyla izledi. “Jean Vidocq’a olan duygularınızın yolunuza çıkmasına izin veremezsiniz,” dedi dikkatli bakışları kadının üzerindeydi.

Matmazel La Victoire’nin yüzü mükemmel bir maskeye dönüştü. Bir oyuncu olarak, esrarengiz bir yeteneği vardı; bir saniye önce *şeffaflıkten bir saniye sonra opak hale geliyordu*. “Elbette ki hayır,” dedi.

Ardından gülümsedi. Kompartımanımız hemen sıcacık bir hale gelmişti.

Bölüm 11

Baker Sokağı Çetesi

21B'ye geri dönüp Bayan Hudson'ın, Holmes'un oturma odasındaki ateşle olan macerasının döküntülerini temizlettiğini gördük. Eski odalara geri dönmek rahatlatıcıydı, burada kalıyor olmam nedeniyle koltuğum bile eski yerine konulmuştu.

Holmes'un uyuşturucu fiyaskosuna ilişkin her şey odadan kaldırılmıştı, kâğıtları ve kimyasal eşyaları toparlanmış, oda havalandırılmış ve temizlenmişti. Canlı bir ateş şöminede yayılmış, çay, brendi ve çörekler masanın üstünde bizim gelmemizi bekliyordu.

Masada aynı zamanda Mary'den bir de mektup vardı. Annesinin ona daha uzun bir süre ihtiyacı vardı, dolayısıyla Holmes ile bir süreliğine daha devam edebilirdim. "Tek isteğim, sevgili John," demişti, "bana baktığın kadar kendine ve arkadaşına da bir o kadar iyi bak. Lütfen dikkatli ol."

Muazzam bir rahatlamayla valizlerimizi yerleştirip ceketimi

BONNIE MACBIRD

astım ve kendime bir bardak çay koydum. Gel gör ki Holmes Vidocq ve Matmazel La Victoire'ye eski yatak odamı onererek beni şaşırttı, Londra'da Emil'i aradığımız süreç boyunca orada kalabileceklermiş.

Evliliğimden beri, odam bir laboratuvar olarak kullanılmıştı, bir de Holmes'un araçlarını, kâğıtlarını ve araştırma projelerini attığı bir çöplük olarak. Tüm bunlar Bayan Hudson ve bir ocuk ile birlikte hemencecik bodrum katına atılmıştı.

Matmazel la Victoire ile Vidocq dinlenmek için yukarı kata çıktıklarında "Holmes, bu davranışlar sana hiç yakışmıyor," diye çıkıştım "ve oldukça da uygunsuz."

"Watson, mal mülke pek önem vermem bilirsin. Bu şekilde Matmazel'in güvenliğini garanti edebiliriz."

"O halde bu sadece onun güvenliğiyle ilgili sanıyorum," dedim. "Hanımefendiye hiç de ilgili değilsin? Birazcık bile?"

Holmes homurdandı. "Watson, ciddi olamazsın. Eğr yle olsaydım sence onu aşkı ile birlikte burnumun dibinde böylesine rahat bir şekilde misafir eder miydim?" Durdu ve şeytanca sırıttı. "Bu süreç boyunca eski odana dönmeyi mi mit ediyordun?"

Ümit etmeyi geç sabırsızlanıyordum. "Hayır," diye cevap verdim biraz daha keskin bir ses tonuyla.

Bununla birlikte, biraz yazarak kendimi oyalayıp sakın bir gün geçirdim, Holmes bu sırada kendini telgraflarla, Baker Sokağı etesi'nden gelen birisiyle ve kitap okumayla meşgul etti. Bu sırada Fransız misafirlerimiz bir aşığı bir yukarı inip çıkarak odayı taze peynir ve iek kokularıyla doldurdular; anlayacağınız Londra'nın göbeğindeki 221B küçük Fransa'ya dönüşüyordu. Holmes açıklama gereğı duymadan bir ayak işi için evden ayrıldı

KAN SANATI

ve onu bekledikçe sinirlerim tepeme çıktı. Gitmek için eşyalarımı topladım.

Kısa bir süre sonra Holmes kapıdan aylak aylak geçerek, bir iç çekmeyle kanepeye hoptu. Yine yorgunluğun getirdiği o belirgin solgunluğu fark ettim. "Nerelerdeydin, Holmes?" diye sordum.

Gözlerini yukarı doğru kaldırarak üst kattaki misafirlerimizin varlığını hatırlattı. "Daha sonra, Watson."

"Biraz dinlen," dedim. "Doktorun emirleri. Şimdi gitmem gerek."

"Akşam yemeği için kal."

"Sabah görüşürüz," dedim ve odadan ayrıldım.

Biraz atıştırmalık için bara uğrayıp evime uyumaya gittim. Yorgun ve sinirliydim, yatağa atladığım an anında rüyasız bir uykuya daldım. Bana sanki birkaç dakika geçmiş gibi gelen saatlerden sonra, gürültüyle birinin kapıyı çaldığını duydum. Saate baktım. Saat neredeyse sabahın altısıydı ve bu saatte hizmetlimiz kapıya cevap veremezdi. Gönülsüzce kendimi kapıya doğru sürükleyip üstüme dünkü gecenin kıyafetlerini örten bir sabahlık geçirdim.

Karşımda yaşlı bir evsiz duruyordu; dişleri çürümüştü ve kapının önünde kötücül bir fare gibi yalakalık yapıyordu. Kıyafetlerine bakarak bir tür denizci olduğunu çıkardım. "Ne var be adam?" Hiç de arkadaşça olmayan bir sesle çıktım.

"Giyin Watson," görüntünün altından Holmes'un sesi gelmişti. "Mycroft acilen bizi yanına çağırırdı."

12. Bölüm

Asma Köprü

Holmes ile yaşamının iki orman arasında bulunan ve iplerle tutturulmuş bir asma köprüden geçmek gibi olduğunu düşünmüşümdür. Heyecanlandırıcı olabilir ama aslında neler döndüğünü kimse bilemez ve bir diğeri her zaman kayıp düşme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Dün geceki uykumdan gelen dinginlik, şimdi bir at arabasının içindeki dinmeyen karmaşada silinip gitmişti; Diyojen Kulu-bü'ne gidiyorduk, Holmes'un ağabeyi Mycroft Holmes'un sahip olduğu o acayip mağaraya, ki ağabeyi daha garipti.

Neden? Niye bu kadar acele etmek zorundaydık? Niye kılık değiştirmişti? Neden Mycroft ikimizi de çağırmıştı? Holmes sahte dişlerini ve peruğunu çıkarıp, yüzündeki maskeyi sildiğinde ve kestane renkli boya ile yanaklarındaki kiri ovalamaya başladığında, anlatmaya girişti.

BONNIE MACBIRD

“Dün gece rıhtıma gittim, –eeh, daha çok sabah diyelim– ve arkadaşlıklarını kazanmaya çalışarak maceradan uzak kalamayan yaşlı bir denizci gibi davrandım.” Yırtık pırtık eşyalarının arasından yıpranmış bir şişeyi kaldırdı.

“Orada ne öğrendin? Kulağının arkasında biraz kalmış.”

Biraz daha ovaladı. “Sadece şunu. Üç yeni gemi rıhtıma ulaşmış, içlerinden herhangi biri bizim çalınmış heykelimiz olabilir. Gel gör ki içlerinden özellikle biri diğerlerinden daha çok korunuyor görünüyordu, ben de oldukça büyük bir zahmete girerek içeriğinde neler olduğuna baktım. Oldukça eminim ki oradaki bizim Nike’tı.”

Şaşırmıştım, ne yapayım sabah kahvesini içemediğim için hala ayılamamıştım. Arabamız sokakta tıngırdamasını sürdürürken, Holmes eski kıyafetleri içine geri döndü.

“Ama Matmazel La Victoire’ye ne olacak? Bu sanat hırsızlığından çok ona yardım etmek istiyorsun sanıyordum.”

“Bu sabahki görev ağabeyimin buyruğu üzerine yaptığım öylesine bir şeydi,” dedi alttan alttan zoruna gitmiş bir şekilde. “Vidocq’u istediğim zaman hallederim.”

“Bak sen şuna,” dedim. İkisi arasında fena bir çekişme olduğu barizdi. Holmes’un aslında sırf meslektaşını alt edeceğim diye gecenin bir vakti bu keşfe çıkmış olduğundan şüphelendim.

“Mycroft’un bu sabah bizi buraya çağırmasının nedeni bundan dolayı olsa gerek.”

“Ama başarılı olduğunu nereden bildi?”

Holmes buna cevap verme gereği duymadı.

Bölüm 13

Mycroft

Mycroft'un kulübü Diyojen'deki Yabancılar Odası'nda Holmes'un erkek kardeşini bekledik. Oda antika ceviz rengi duvar kaplamaları ile genişçe döşenmiş, uzak doğuya özgü yeşil ve altın renkli konforlu kilimler dışarıdan gelen sesleri örtmesi için serilmişti. Odada Pall Mall'a doğru bakan kavisli bir de pencere vardı. Pencereye raflar yapılmıştı ve rafların üzerinde kitaplarla birlikte bir dizi güzel antika dünya küreleri bulunuyordu. Burada, diğerlerinden oldukça uzaktaydık ve rahatça konuşabilirdik. Bu garip kulübün üyeleri bir yönetmelikle sınırlandırılmışlardı; ortak odalarda bulunuyorken eğer yanınızda biri varsa konuşamıyordunuz.

Bir çalışandan kahve istedim ve şöminenin yanındaki sandalyeye oturdum, sabah sigaramı yakarak rahatlamaya çalıştım. Yoldaşım uzun pencerenin önünde dur durak vermeden volta atmaya başladı.

BONNIE MACBIRD

“Otur şuraya Holmes,” diye buyurdum. Beni görmezden geldi ve volta atmaya devam etti.

Dev gibi adamın bir kedi sessizliğinde gelip kapının başında sessizce dikildiğini ve bizi bir küçümsemeyle izlediğinin farkına vardım. Mycroft, kardeşinden daha uzun ve kalıplıydı, ondan yedi yaş büyüktü ve odaya sanki heybetli bir savaş gemisiymiş gibi süzülerek girdi. Takımı kusursuzdu, ayakkabıları ayna gibi parlıyordu ve göz ardı edilemez bir ağırbaşlılık yayıyordu. Şöminenin yanındaki bir koltuğa kendini yavaşça saldı ve hareketsizce bekledi. Kardeşine bakıp birisinin ayıplama olarak yorumlayabileceği bir bakış attı, aslan gibi suratındaki gözlerinde zekâ parıltısı saçıyordu.

“Başarmışsın,” dedi. Soru sormaktan çok bir gerçeği ortaya koyuyordu.

“Evet, Nike Londra’da,” dedi Holmes klasik bir ses tonuyla.

“Liverpool’dan buraya getirildi,” dedi Mycroft. “garip.”

“Öyle ve eğer düşündüğümüz yere gidiyorsa sakıncalı da. Ama kendilerince nedenleri olmalı. Yarın başka bir yere taşınıyor. Oldukça da iyi korunuyor bu arada.”

“Ben de öyle düşünmüştüm, çoktan dört adamın canına mal oldu. Otur.”

Holmes onu görmezden geldi ve volta atmaya devam etti. “Onu korumak için işe alınan adamları küçümseme. Mafya bağlantıları New York’taki Amerikalı arkadaşlarım tarafından onaylandı.”

“Evet evet, çok korkunç, biliyorum. Ama tüm bunların başındaki koleksiyoncu da öyle, bu yüzden seni bu davaya alıyorum, Sherlock. Sen ve Doktor Watson yarın öğlenki trenle Lancashi-

KAN SANATI

re'e gideceksiniz. Heykel ulaştığında siz de Pellingham'ın malikânesinde olacaksınız, yarın geç vakitlere doğru gelir ve zaten kendisi –gizli koleksiyonu konusunda oldukça çekimser olmasına rağmen– oktan sana heykelin yerleştirilmesini kendi gözleriyle görmeyi için bir davet yolladı.”

Mycroft yanındaki masadan kaliteli içeriğiyle genişçe bir ince mektup aldı ve onu Holmes'a uzattı. Bunu yaparken gülümsediğine yemin edebilirdim fakat yüzünde bundan eser yoktu.

Holmes volta atmayı kesti ve pencerenin önünde sessizce durdu, mektubu görmezden gelmişti. Arkası ışığa doğruydı, bu nedenle yüz ifadesini göremiyordum fakat ses tonu buz gibiydi. “İstediğini yaptım Mycroft, peki sen Emil hakkında neler buldun?”

“ocuk şu an için güvende. Londra'da tutulduğu evi buldum ve eklemem gerek ki onu seven insanlar tarafından tutuluyor. Ama oyunun kuralları değişti. Emil'i kurtarması için Vidocq'u gönderiyorum. Birazdan ona ihtiyacı olan bilgileri vereceğim. Sen de Nike davasına transfer ediliyorsun.”

“Mycroft! Emil'in nerede olduğunu söyle bana. Anlaşmamız bu şekildeydi.”

“Bu soruşturmayı merak etmiyor musun? Elbette ki ediyorsun.” Mektubu bir kere daha elinde salladı.

Holmes sımsıkı durdu.

Mycroft kafa salladı. “İyi madem, illa ödöl,” Mektubu gözlerini devirerek masaya koydu. “Otur.”

Eğer bir ödöl varsa, peşinden mutlaka cezası da gelirdi. Bu tartışmanın gidişatından hoşlanmamıştım. Neyse ki Holmes oturdu.

“Sanat kaçakçılığının senin ilgini çekmediğini tamamıyla an-

BONNIE MACBIRD

lıyorum, küçük kardeşim, kaçırılmış ya da kötü davranılmış çocukları korumak senin, benim, hepimizin hassasiyetinde. Ama Lancashire’de bunu benim hatırıma yaparken aynı zamanda Kont’un fabrikalarında ortadan kaybolmuş üç çocuğun cinayetini de araştırıcaksın. Üçü de yetimdiler ve inanıyorum ki zorla kaçırılmışlardı. Bahsettiğim fabrika uzak bir bölgede yer alıyor ve oldukça da iyi korunuyor. Paranın durduğu eller değışti.”

Holmes tepkisiz kalmaya devam etti. Mycroft gözlerini devirdi ve kardeşini inceledi.

“Kont ulaşamayacağımız ellerde ve anlaman gereken şey bu, bir kere onu uluslararası düzeyde sanat kaçakçılığından –ve onunla bağlantılı cinayetlerden– yakaladık mı, ancak *o zaman* geniş düzeyde bir soruşturmanın kapıları açılabilir ve onu üç çocuğun başına gelenlerle ve kaçırılmış çocukla suçlayabiliriz. O zamana kadar, meclisteki arkadaşları tarafından korunuyor olacak. Eğer Emil’i bundan önce alenen kurtaracak olursak...”

Holmes sessizdi, ellerini kenetlemişti.

“Anlıyor musun?” diye sordu Mycroft.

“Elbette, dedi Holmes. “Ya peki leydi Pellingham? Onun hakkında neler biliyorsun?”

“Bu olaylardaki rolü–eğer varsa bile–bilinmiyor. Bu da senin diğer görevlerinden biri olacak, çocuğun güvenliğini sağlayabilmek için Lancashire’de neler döndüğünü anlamamız gerek. Vidocq ve leydi kısa bir süre sonra burada olacaklar,” diye devam etti Mycroft. “Emil’in nerede saklandığını onlara söyleyeceğim ve bu süreç boyunca onları koruyacağım. Eğer mümkünse, Kont’un tutuklanmasından sonra leydi oğluyla birlikte Fransa’ya dönecek ve bundan sonra güvenlikleri Surete tarafından sağlanacak.”

KAN SANATI

Holmes sanki dinlemiyormuş gibi pencereden dışarıya baktı.

“Neden ve kimden saklandığını çözmek sana kalacak, kardeşim,” diye üsteledi Mycroft. Silahın debbağ endüstrisine diye çıkması konusunda verdiği ipucun bize görmemiz gerekenleri gösterdi; bunun için teşekkürler. Emil, aslına bakarsan, şu an Charles ve Merielle Eagleton’ın evinde, Bermondsey’de kalıyor. Bay Eagleton bir debbağ. Bayan Eagleton Kont’un valesi Pome-roy’un –Emil’in Fransız annesine çöpçatanlık yapan adam– kız kardeşi oluyor.”

“Neden polise haber vermiyoruz?” diye ağzımdan kaçırdım. İkisi de bana döndüler. Mycroft acıyarak bana baktı.

“Satranç, Doktor Watson. Öncelikle polis Emil’i babasına geri vermek zorunda hissederdi kendini. Bu durumda da güvende olmazdı. Evdeki tehlikeden ötürü oradan sevdiği insanlar tarafın-
dan kaçırıldığı olasılığını göz önünde bulundurun. İkinci olarak, Vidocq onu kurtaran kişi olmalı. Heykelden kısa bir süreliğine onu uzak tutmamız kritik bir önem taşıyor, yoksa onu Fransa adına alabilir.”

Holmes’a geri döndü. “Söylediklerimi düşün. Vidocq ve Mat-mazel La Victoire, kaynaklarımın bana söylediklerine göre birbir-lerine âşıklar.”

“Ona güvenmiyor,” dedi Holmes. “ve planın hem onu hem de çocuğu tehlikeye sokabilir. Vidocq çocuktan çok ödülünü önem-siyor.”

Mycroft kardeşine iyice baktı. “Olabilir. Ama başka bir şey daha var. Leydi’ye karşı bir şeyler hissediyorsun. Mühim bir hata, küçük kardeşim.”

“Saçmalama Mycroft, beni bundan daha iyi tanıyorsun.”

BONNIE MACBIRD

“Ama Doktor Watson da bana katılıyor, değil mi Doktor?” Mycroft bana döndü.

“Hayır, katılmıyorum,” diye kekeledim.

Mycroft kısaca bana paha biçti. “Gel gör ki doğru,” dedi kardeşine dönerek, bakışlarını çevirmesi için onu zorluyordu. Arkadaşım bakışlarını kaçırmadığı için Mycroft omuz silkti, “Büyüleyici bir sanatçı, ayrıca zeki de, bir anlık zayıflığına gelmiştir, anlıyorum. Ama rakibini düşün. Vidocq, yakışıklı ve kadınlar arasında oldukça ünlü, büyük ihtimalle çoktan kalbini kazanmıştır onun. Bir Fransız olarak, karmaşık sayılabilecek ikiyüzlülüğü yok. Eğer kadına karşı o da ilgiliyse, tatlı çöreğini de alıp yemeye çalışabilir,” diye ekledi bir gülümsemeyle.

Holmes hemen kardeşine sırtını çevirdi. “Sigaran var mı, Watson?” diye patladı. Cebimden bir tane uzattım ve yakmak için bir kibrit vurdum. Kısa bir süreliğine ellerinin titrediğini gördüm. Sırtını kardeşine dönmüştü.

Mycroft sakince bizi izledi. Küçük bir gülümseme kayıtsız yüzünde dalgalandı. Adamı boğmak istedim.

Holmes sigarası uzunca çekti, ardından da baygın tavırlarına devam etti. “Bana güvenliğini emanet etmesi dışında hanımefendiye karşı kişisel bir ilgi beslemiyorum. Fransız umursamaz bir adam. Vidocq ile birlikte Matmazel La Victoire bir tehlikeye girerse, çocuk savunmasız kalır,” ağır ağır konuşuyordu.

“Onların başına bir şey gelmesine müsaade etmeyeceğim,” dedi Mycroft. “Söz veririm.”

Sessizlik oldu. Holmes sigarasını içti. Mycroft kendisine azıcık brendi koydu ve bir yudum aldı. Saat sabahın dokuzuydu. Benim kahvem neredeydi?

KAN SANATI

“Şimdi ayrıntılara geçelim. Benim planım oldu bittiye gelecek ve hepsi de senin büyük yeteneklerine bağlı,” dedi Mycroft. “Kont belli bir kişi ile yazışüyordu; Fritz Prendergast. Adam İngiliz Müzesi’nden, Nike efsanesi ve onunla ilgili tüm sanatsal işlere yatkın bir uzman. Bu yazışmaları ele geçirdim ve yaklaşık iki yıldır bu tuzağı kuruyorum –uzun ince çivi; metotlarımı bilirsin.” Brendisinden bir yudum aldı.

“Kont bu adamı, göstermek için sabırsızlandığı, yalnızca onun değerini anlayabileceğı özel bir şey için davet ettiğinde tuzağına düştü.” Bu noktada Mycroft zarfı yanındaki masaya attı. “En özel ve tutkulu adamların bile onun değerini bilecek seyircilere ihtiyacı oluyor. Şimdi, her şeyi anlıyorsun Sherlock,” diye ekledi Mycroft bana bir kere daha gülümseyerek.

Holmes homurdandı.

“Gel gör ki Kont ve Prendergast yüz yüze hiç görüşmediler, sen de bu gece Watson ile birlikte onun malikânesine ulaştığınızda onun kılığına girmiş olacaksın. Şaşalı bir yemek, ardından da neredeyse kimsenin görmediğı koleksiyonuna bir tur olacak.”

Panikle fırladım. “Yapamam! Yani, ben bir oyuncu değilim!”

“Kesinlikle değilsiniz, ama endişelenmeyin Doktor,” dedi Mycroft. “Fritz Prendergast tekerlekli sandalyeye mahkûm, dolayısıyla yanında sürekli özel bir doktor bulunduruyor. Sadece farklı bir isminiz olacak. Kişiliğiniz aynı kalacak.”

Holmes patladı. “Bu o kadar komik ki! Buna tamam desem bile, tekerlekli sandalyeden araştırmamı yapamam ki. Tüm vücudu çalışan bir düzmece kurama–”

“Hayır. Fritz Prendergast oldukça gerçek bir insan ve Kont ile birçok defa mektuplaştılar, ama yüz yüze hiç görüşmediler,”

BONNIE MACBIRD

dedi Mycroft. “Yirmi yaşında geçirdiği bir kazadan ötürü belden aşağısı felç olmuş durumda. Kişiliğiniz oldukça benziyor. Bak.”

Mycroft masadaki dosyadan bir fotoğraf çekti ve bize gösterdi. Fotoğrafta Holmes’tan birkaç yaş büyük, ince, münzevi görünümlü bir adam duruyordu; uzun favorileri ile birlikte küçük altından gözlükleri ve meraklı bir bakışı vardı.

Harbiden de benziyorlardı. Zekice!

Holmes fotoğrafa baktı ve masaya bıraktı. “Bunu nasıl ayarladın... Prendergast şu an nerede?” diye sordu.

Tam emin değilim fakat Mycroft bir anlığına rahatsız göründü, ama hemen toparlandı.

“Şu an Viyana’da, ulaşılamaz bir halde.”

“Ne yapıyor?”

“Özel bir doktordan terapi alıyor, yeniden nükseden kokain bağımlılığından kurtulmaya çalışıyor.”

Holmes kasıldı. Sigarasını uzun, yavaşça çekti. Tenim karıncalanmıştı.

“Ne kadar benzer,” “Oldukça,”

“Şu nükssetme,” dedi Holmes. “Nasıl oldu?”

“Bu tür şeyler gizemli yollardan işliyor,” dedi kardeşine anlamlı anlamlı bakarak. İkisinin arasında ne geçtiğini anlamadım ama daha ben üzerinde düşünmeden, Holmes hızlı bir şekilde ayağa fırladı ve masayı yere devirdi. Hiç görmediğim bir öfkeyle titriyordu. “Lanet olsun sana Mycroft! Gel, Watson.”

Ayağa kalktım, verdiği tepkinin şiddeti beni şaşırtmıştı.

“Doktor Watson,” dedi Mycroft. “Gitmeden önce biraz konuşalım.”

KAN SANATI

Duraksadım, arada kalmıştım. Holmes sabırsızca paltolarımızı istedi.

“Doktor,” dedi Mycroft. “Kardeşim onu şu son zamanlarda kodesten uzak tutmak için ne kadar çok çabaladığımdan haberdar, fakat siz olmayabilirsiniz.”

“Kodes!” hiç benlik olmayan bir tavrıyla bağırdım. “Karindeşen davası mı? Bu konu üzerindeki suçlamalar hatalı görülüp düşmemiş miydi?”

Holmes homurdandı. “Suçlamalar hatalıydı. Bunu gayet iyi biliyordun fakat beni orada bir hafta boyunca çürümeye bıraktın!”

Mycroft gözlerini devirdi. “Kanunlara göre hareket etmek senin hiç hamurunda olmadı Sherlock. Haberim olduğu an seni içeriden çıkardığım için şanslısın,” diye ekledi. “Bunun nedeni sataşmış olduğun oldukça yüksek yerlerdeki emsalin bu davada senin hizmetlerine ihtiyaç duyuyor olması. Böylece onun iyi dileklerini alabilirsin; bu fırsatı kaçırmamalısın.”

“Kim bu adam?” “Çoktan biliyor olduğunu farz ediyorum, ismini söylemeyeceğim. Ama bu topraklardaki en yetkin insanlardan,” dedi Mycroft. “Bilmediğin şey, bu adamın Pellingham’a karşı özel bir kin besliyor olduğu. Fakat Kont yüksek yerlerdeki bağlantıları sayesinde dokunulmaz kalmaya devam etti.”

“Sana neden güveneyim?”

“Çünkü sevgili kardeşim, başka bir şansın yok,” dedi Mycroft. Bana döndü, yüzünde endişelendiğini gösteren bir maske vardı. “Doktor, kardeşimin sağlığını kollayacağınıza inanabilir miyim? Bir çeşit yorgunluktan mustarip gibi görünüyor. Ayrıca yakında kokain kullanmış gibi, değil mi?”

Holmes öfkelerini bastırılmış bir şekilde gözlerini kaldırıma dikmişti, kafasında bin bir şey dönüyordu. Waterloo Place'i geçip Pall Mall' a ulaştığımızda, boş kafayla yoğun trafiğe doğru fırladı -tam da o sırada kontrolsüz bir sürücü hızla arabasıyla geçiyordu. "Holmes!" diye bağırdım ve kolundan yakalayarak onu kaldırımlara çektim. Araba fırladı gitti, arkasından da bize küfür etti.

BONNIE MACBIRD

Kıpırdamadan kalmaya devam ettim, arkadaşımın durumunu açıklamak istemiyordum. Ama tıpkı kardeşi gibi, Mycroft kolayca beni okudu.

“Ah, doğru olduğumu görüyorum. Doktor, eğer bahsettiğim adamlar kardeşimin reddettiğini duyarlarsa, onu tekrar kodese koymak için bir neden bulacaklarından oldukça eminim –bu sefer oldukça uzun bir zaman diliminde– ve benim bile onu çıkartmam imkânsız olur.”

Holmes hareket etmedi. Midem bulanmıştı. Mycroft kibarca bana gülümsedi. “Kardeşimin bundan kurtulacağı ne malum?”

Diyojen’den ayrılırken güneş kar bulutlarının arkasından ayrıldı ve gökyüzü arkadaşımın ruhunu yansıtarak karardı. Kolumun altında Mycroft’un verdiği kalın bir belge ve bir de mektup vardı, belli olmayan yağmura karşın bir kumaşa sarılmıştı. Uzun bir yolculuk olacaktı ve öğrenmemiz gereken her şey bu kalın belgelerdeydi, Holmes’u hiç bu kadar karanlık bir halde görmemiştim.

Holmes öfkesini bastırmış bir şekilde gözlerini kaldırıma dikmişti, kafasında bin bir şey dönüyordu. Waterloo Place’i geçip Pall Mall’a ulaştığımızda, boş kafayla yoğun trafiğe doğru fırladı –tam da o sırada kontrolsüz bir sürücü hızla arabasıyla geçiyordu.

“Holmes!” diye bağırdım ve kolundan yakalayarak onu kaldırımlara çektim. Araba fırladı gitti, arkasından da bize küfür etti.

Holmes toparlandı ve tek kelime etmeden yürümeye devam ettik. Kardeşler arasında daha bir sürü şey vardı, ama sormam gerektiğini biliyordum. Yalnız büyümüş bir adam olarak, Mary’den başka yakın bir kimsem yoktu, hep daha fazla yakınım olsun istemiştim. Ama bu günden sonra, belki de elimde olanla

KAN SANATI

yetinmem iyi olurdu. Mycroft'un cezası daha çok bir idam cezasına dönmüştü.

Pall Mall'ın aşağısından devam ederken, Diyojen'e doğru giden Vidocq ve Matmazel La Victoire ile karşılaştık. Pahalı bir palto ve renkli bir kravat içinde şaşıaalı görünen burnu havada Fransız, caka satarak bize doğru geldi, leydinin koluna girmişti. Koyu bordo renkli yün içerisinde oldukça şık görünüyordu, yünlölü kolları kesik kesikti ve siyah bir de gerdanlığı vardı. Yüzü bir örtünün arkasına gizlenmişti.

Vidocq bizi görünce kaşlarını çatıttı, Matmazel La Victoire duraksadı ve ardından peçesini asil bir tavırla kaldırıp beklentiyle Holmes'a doğru gülümsedi.

"Mösyö Holmes, kardeşiniz Emil'in yerini biliyormuş ve biz de ona gidiyorduk. Bizlere katılmayacak mısınız?"

Holmes'a baktım ve önceki halinden bir eser olmadığını gördüm. Mükemmel bir oyuncu olarak Holmes hareketlerini tamamiyla kontrol altında tutabiliyordu. Matmazel La Victoire'ye pişman bir şekilde gülümsedi, ardından da havalı bir şekilde elini öptü. "Maalesef, bu mümkün değil. Ama kardeşimin iyi haberleri var. Yakında Emil'e kavuşacaksınız. Sizlerden özür dilemem gerek, Emil'i bizzat kendim bulacağıma dair size söz verdim fakat başka bir yere çağrıldım."

"Çağrıldınız mı? Ama—"

Fransız, kadının arkasından onun görmeyeceğı bir şekilde Holmes'a bir zafer sırtışı attı. Kolunu leydinin beline doladı. Tavrılarından açıkça 'ben kazandım' diyordu.

"*Attendez*, Matmazel. İyi haberler asıl bunlar," dedi Holmes. "Emil burada, Londra'da güvende. Detayları kardeşimden duya-

BONNIE MACBIRD

caksınız, o Mösyö Vidocq'a Emil'i size getirmesi için gereken bilgileri verecek.”

Holmes Vidocq'a döndü. “Matmazel'e yardım etme konusundaki tek amacınız bu, değil mi?” dedi. Vidocq'tan cevap yoktu.

“O halde bizi bırakıyorsunuz Bay Holmes?” Holmes'un yüzünü bir açıklama için dikkatle izliyordu.

“Ayrılmıyorum, sevgili leydim. Acil bir işim var ve bu öğleden sonra gitmeliyim. Tekrardan, lütfen anlayınız ki bu en iyisi. Abimle yakından iletişimde olarak süreçten emin olacağım. Eğer sizi rahatsız eden bir şey olursa da hemen geri dönmeyi planlıyorum,” Vidocq'a bakarak konuşuyordu, “o zaman yardımınıza koşacağımdan emin olabilirsiniz.”

“Fakat zaman lüksümüz olmayabilir,” dedi kadın sessizce, kızgınlıktan gözleri dolmuştu. Holmes'a yaklaşan tehlikeye rağmen Londra'da kalalım diye ısrar etmek için can atıyordum.

“Sizi gerçekten seven bir adamın yetkin ellerindesiniz,” dedi, sesindeki ironi barizdi.

Vidocq kadının gerisinde dikilmeye devam etti, Holmes'u yakından izliyordu. “Yardım etmeye söz verdiğiniz bu leydiden sizi alıkoyan bu kadar acil iş nedir?” diye sordu.

Holmes duraksadı. “Ne yazık ki size söyleyemem,” dedi. “Ama hep tetikte olunuz, Vidocq. Tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz. Matmazel oğluna ne kadar çabuk kavuşursa, o kadar güvende olurlar. Ağabeyimin söyleyeceklerini duymanızı isterim. İyi günler.”

14. Bölüm

Yalanlarla Çevrelenmiş

Euston İstasyonu'ndan kalkan trenimize beş dakika kala yetiştik. Ulaştığımızda Mycroft tarafından ayarlanmış –Holmes sanat notlarına ve ben de Harley Street'ten Doktor Richard Laurel üzerindeki kısa notlarıma kimse bizi rahatsız etmeden bakabilelim diye– özel kompartımanımıza yerleştik.

Karımın küçük ev hayatına özgün dokunuşları ile bezeli evime dönüp çabucak toparlanmıştım; evde bir yün sepeti, çiçekli çay bardakları ve öğlenden sonranın solgun ışığında toz toplayan koltuk dantelleri bulunuyordu ve tüm bunlar bana bir tür man-yak olduğumu anlatıyordu, normal ve mantıklı bir yaşamı bir kez daha bırakıp Sherlock Holmes ile çılgınlıklarla dolu eski yaşamıma dönüyordum, garip bir şekilde mutluydum.

Yemek yemeye vaktimiz olmamıştı. Lüks trenin sunduğu

BONNIE MACBIRD

kompartımana otururken soluksuz kalmıştım ve bir sűrahi suya hayır demezdim, ya da daha sert bir şeylere. Kafamdaki bin bir sorunun cevabını aramaya kompartımanımızın cam kapısından gelen keskin tıklama sesiyle ara verdim .

Kapıyı atığında karşımda bir vagon görevlisi gördüm, elindeki tepside su, sandviçler, bisküviler ve meyve taşıyordu. “Bay Mycroft Holmes’tan sevgilerle, bir de ihtiyacınız olacak olan başka bir şey.” Arkasından garip bir tekerlekli sandalye çekti; zenle tasarlanmış ve basit iek motifleri ile neredeyse Japon tarzında sanılacak bir şıklıkla dekore edilmiş, içine kırmızı keten minik yastıklar doldurulmuştu. Küçük kompartımanımıza bile kolayca sığabilecek bir şekilde içine katlanan bir mekanizma içeriyordu, tıpkı bir akordeon gibi.

Holmes “Hmmm, Eğer dnyacanl bir sanat uzmanının böyle bir araca ihtiyacı olacak olsaydı, sahip olacağı şey kesin bu olurdu.” dedi.

“Kardeşin hiçbir şeyi şansa bırakmıyor,” diye düşüncemi belirttim.

“Bu sefil şey araştırmama köstek olacak.”

“Mycroft etrafta pek dolanmayarak gayet de iyi iş çıkartıyor,” dedim. Kardeşi bilindiğizere pek de evden çıkan bir tip değildi.

“Kardeşimin arkasında zebella gibi bir ordu ve bazen de donanma var. Bense sadece sana sahibim.”

“O halde ne zaman ihtiyacın olursa sana göz kulak olacağım.”

Holmes kaşlarını kaldırdı fakat bir cevap vermedi. Mycroft’un verdiği dosyayı açmaya başladı.

“Oraya gidip ne bulmayı bekliyorsun?” diye sordum.

KAN SANATI

“Henüz tam olarak emin değilim. Mycroft’un Nike’ı bulmamı istediği kesin.” İçinde gerekli bilgiler olan dosyaya iliştilmiş mektubu salladı. “Bulduğumda onun adamlarına haber vereceğim, şu an Kont’un malikânesinden yaklaşık 30 kilometre doğudaki bir köy olan Sommersby’de saklanıyorlar. Ardından da tutuklamayı yapacaklar.”

“30 kilometre mi? Neden yakınlardaki, mesela merkez güvenliğe haber vermiyorsunuz?”

“Onların da suça ortak olabilecekleri düşünülüyor,” dedi Holmes. “Doğru, bu tarz ücra kasabalarda merkez güvenlik, –bazen de polis memuru, ya da ta adli yüksek memura kadar, bölgelerinde bulunan toprak sahiplerinin finansal gücü altında kontrol edilebilir. Yakın zamandır olaylar böyle, ama Kuzey ve İskoç sınırına doğru...”

“Evet, Kuzey’de işler farklı,” dedim.

“Gördükleri şeyleri unutmaları için onlara para da ödeniyor olma ihtimali var,” dedi ilk sayfaları sanki bir fare arayan baykuş gibi tarayarak.

“Ama bizim davamızdan neler bekliyorsun?”

“Emil’in neden malikânenen uzaklaştırıldığını, geçmişte neler olduğunu ve onu gelecekte nelerin beklediğini öğrenmemiz gerekiyor. Ancak o zaman müvekkilimize bildirebiliriz. Eğer çocuk tehlikedeysen ya da kötü davranılmışsa ki bundan şüphelenmiyor değilim, tehlikeyi bulup kökünden yok etmeliyiz.”

“Eğer Kont sanat kaçakçılığından tutuklanırsa bu yeterli olmayacak mı?” diye sordum.

Ama Holmes okumasına dalmıştı birkaç saniye sonra kafasını kaldırdı, sorunun havada kaldığını fark etmişti.

BONNIE MACBIRD

“Kesinlikle mahkemeye çıkacaktır,” dedi. “Mycroft’un niyeti Kont’u çevresinde gerçekleşmiş olan zalimliği ve çocuk kaçırma suçu dâhil olmak üzere sayısız suçuyla yüzleştirmek. Burada servetinin son zamanlarda hızlı bir şekilde azalıyor olduğunu okudum; belki de bu yüzden bu eylemleri gerçekleştirmiştir. Suçunun ne olacağı başka bir mesele, bu işlerin nasıl yürüdüğünü yavaş yavaş anlamaya başladın.”

Ürperdim. Eğer Holmes bu kadar kolay bir şekilde hapse atılabiliyorsa, o halde kanun düşündüğümden daha kolay bir şekilde bükülebiliyordu da. Kabul etmeliyim ki iliklerime kadar titremiştim. Otuz beşimde, sıklıkla ideallerimin gerçeklikle çarpıştığını görüyordum. Bunun değişmesi için daha çok yıl gerekecekti.

Holmes büyük ihtimalle insanlığa karşı olan inancımı tam olarak hiçbir zaman bırakmayacağımı falan söylerti.

“Ortada başka şeyler de var, Watson. Kont’un her yerde eli olduğu söyleniyor. Karakteri hakkında çok az şey biliyoruz. Eğer Matmazel La Victoire’yi bir düşmanı olarak görüyorsa, bu durumda o ve Emil Kont yaşadığı sürece tehlikede olacak olabilir. Bir de Leydi Pellingham da var. Bunda ne gibi bir rolü olduğu ya da kişiliği hakkında çok az şey biliniyor. Elde olan yalnızca birkaç bilgi.”

“Leydi Pellingham’ı ben de düşünüp duruyordum. Bu noktada onun hakkında ne biliyorsun?”

“Amerikalı olduğu dışında, sanayici babasının New Jersey’deki tekstil fabrikaları sayesinde çeyizinin oldukça geniş olduğunu ve bu çeyizin Kont’u iflasın eşiğinden döndürdüğünü, muhtemelen bir güzelliğinin olduğunu, Londra’da kaldığı süreç boyunca Paris tasarımlı ipek elbiseleri ile bir tarz yarattığını ve maalesef,

KAN SANATI

ilk düşüğünden sonra kısır kaldığını biliyorum, bunun dışında pek bir şey yok,” diye belirtti Holmes hiç te ironik olmayan bir şekilde.

“Kesin!” dedim.

“Ama kişiliği hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bunun ötesinde de bir sürü şey.”

“Eh,” dedim, “Emil’i tıpkı oğlu gibi sevdiğini biliyoruz. En azından Matmazel La Victoire bize böyle söyledi. Bu kötü kalpli birisi olmadığını gösterir.”

“Bunun doğru olup olmadığını hayatta bilemeyiz, Leydi Pellingham’ın çocuğu hor görüp varlığı tarafından hep diken üzerinde hissetmesi için nedenleri var,” dedi Holmes. “Bu noktada tam olarak neler döndüğünü anlayabilmemiz için elimizde pek bir şey yok. Şimdi, bırak ta okumama devam edeyim Watson.”

Mycroft’un verdiği sayfaları çevirmeye devam etti.

Bir titremeyle, ben de ‘Doktor Laurel’ dosyamı açarak sayfaları çevirmeye başladım. Sadece ismim dışında, karakterimin benimle neredeyse aynı geçmiş ve görüntüye sahip olmasından dolayı oldukça rahatlamıştım. Kendime güvenim gelmişti, bu üç-kâğıdın üstesinden gelecektim.

Bir saat sonra, işimi halletmenin verdiği gururla dosyamı kapattım. Bu duygu pek uzun sürmedi tabii; aynı süreç içerisinde yoldaşım çoktan Kont ve kendi ‘karakteri’ Fritz Prendergast hakkındaki çalışmasını bitirmiş ve onlardan daha kalın olan Yunan heykelciliği hakkında bir dokümana geçmişti, sayfaları büyük bir hızla tarıyordu.

Holmes’un birçok yeteneği arasında bir de, birçok bilgiyi kafasında depolayıp tespit ederek sanki bir ansiklopediy-

BONNIE MACBIRD

miş gibi onları beyninin içinde düzenleme yeteneği vardı. Bu bilgilerin birçoğu garip ve belirsizdi, örneğin sigara ve sigara külünün detayları, askeri üniformalar ve onların tasarımları, çamur ve toprak çeşitleri, çekim ekleri, yöresel aksanlar ve parfümler ile kozmetik ürünler ve o sıralarda habersiz olduğum daha birçok şey.

Yunan heykelciliği ve Nike efsanesi hakkındaki çalışması öyle bir hızda devam etti ki ben benimkini bitirdikten bir saat sonra o hepsini tamamlamıştı. Dosyaları yana koydu ve ardından somurtarak pencereden dışarı baktı.

“Prendergast ve diğer konularla ilgili tüm bilgilere sahipsin diye tahmin ediyorum?”

“Elbette. Adam Yunan heykelciliği ve özellikle Nike efsanesinde bir uzman.”

“Adamın kendisinden ne haber?” Doktor Laurel elbette ki hastasını tanıyacaktı.

“Pek bir şey yok. Evlenmemiş, parti adamı değil. Birkaç arkadaş var, görünüşe göre birdenbire aksi bir tavra falan bürünmesiyle tanınıyor.”

“Bu senin için çok da zor olmasa gerek.”

Trenimiz gürleyerek ilerlerken birkaç dakika geçti, dışarıda gittikçe azalan ışık kar kaplı şehri maviye çevirmişti.

“Felç kalmasının nedeni neydi? Burada açıklanmamış,” dedim yetersiz dosyama göstererek. “Doktorun olarak bilmem gerek.”

“Şehirde genç bir kadınla gezdiği sırada aracından düşmüş. Bundan başka bir ilişkisi yok görünüyor. Şimdi kırk dört yaşında.”

KAN SANATI

“Senden on yaş daha büyük. Fotoğrafını tekrar görebilir miyim?”

Böylece, sıska Prendergast’ın altın gözlükleri arkasından kibirli bakışlarına baktım. Ona otoriter bir hava veren, Napolyon’un ‘yelek cebindeki el’ pozunu verdiğini gördüm.

“Oldukça ukala görünüyor,” dedim. “Ya da Fransız hayranı, kim bilir. Klasik Napolyon pozu vermiş.”

Holmes gülümsedi. “Ukala görünüyor, evet, ama ikincisinde yanılıyorsun Watson. Burada Napolyon’u taklit etmemiş. Bu duruş eski Yunanlılardan türedi, birinin elinin kıyafetinin dışında olmasının nutuk çekmek için kötü bir tarz olduğu düşünülürdü. Yalnızca tutkusunu yansıtıyor.”

“Mmm. İnce. Hatta neredeyse bir deri bir kemik kalmış. Kokain yüzünden olmalı,” gözlerimi devirdim. “Sandviçine dokunmamışsın, Holmes.”

Hemen gülümsemeyi kesip çalışmalarına geri döndü.

“Prendergast’ın müsait olmaması ne kadar da işimize geldi,” dedim başka bir konu açarak. Holmes’un Prendergast’ın Viyana’daki terapisine verdiği aşırı tepkinin hala şokundaydım, Mycroft böyle bir şey ayarlayarak bu kadar ileriye gitmiş miydi gerçekten?”

“İpek endüstrisi hakkında oldukça meraklısındır eminim,” Holmes konuyu değiştiriyordu.

“Pek değil.”

“Eh, ben de, ama Kont’un batmakta olan işine ilişkin küçük ayrıntıları öğrenmem gerekiyor. Bırak da devam edeyim lütfen.”

Holmes çalışmalarına geri döndü, ben de pencereye döndüm.

"Hikayemiz korktuğumdan da karanlık. Şuna bir bak," derken üç tane fotoğraf uzattı.

BONNIE MACBIRD

Üstte geniş, bembeyaz gökyüzü ile birlikte karşımızdaki dümdüz arazi yavaş yavaş yerini dipleri karla örtülü sıra sıra gelen tepelere bıraktı. Kuzeye doğru hareket ettikçe yolumuz biraz daha yokuşlaşarak gittikçe Lakes'e ve İskoç'un sınırına yaklaştı. Çorak meşe ağaçları etrafımızı sararken, siyah dallar garip bir şekilde kaskatı havanın içinde duruyordu, Holmes sayfaları okumaya devam ettikçe, huzursuzlaştı. En sonunda soluyarak kâğıtları bir köşeye attı ve kafasını benden gizleyerek karanlığa doğru baktı. Eğer onu tanımasaydım, benden gözyaşlarını gizliyor olduğunu düşünürdüm.

"Holmes, ne oldu?"

Şaşkın bir şekilde bana döndü, sanki burada olduğumu unutmuştu. Üzgün görünüyordu.

"Hikâyemiz korktuğumdan da karanlık. Şuna bir bak," derken üç tane fotoğraf uzattı.

Hiç unutmayacağım görüntüler gördüm. Üç çocuk, hepsi ölüydü; küçücük bedenleri garip pozisyonlarda burkulmuştu, içlerinden biri ağıl gibi görünen bir şeyin köşesinde, diğer ikisi de dışarıda, üzerlerinin büyük bir bölümü çöp ve yaprak ile kaplanmış bir şekilde yatıyordu.

Midem kalkmıştı. "Tanrı aşkına Holmes! Bu ne böyle?"

"Kont'un fabrikalarındaki işçi ihlalleri çocuk işçiliğini de kaplıyor, görünüşe göre çocuklar yetimhaneden alınmış, fotoğraftaki üçü de dâhil olmak üzere, her biri kaybolmuştu ve gördüğün üzere bedenleri bulundu. Dördüncü çocuk ise, bunun üzerine ortadan kayboldu."

"Bu fotoğrafları kim çekti?" diye sordum.

"Bilinmiyor. Mycroft bu fotoğrafları isimsiz birinden almış,

KAN SANATI

bulunduğumuz yerden yaklaşık 65 kilometre ötedeki bir köyden gönderilmiş.”

“Çocuklar sanki... Atılmışlar. Bir çöp gibi!” Sözcükleri bulmak zordu. Holmes’un yüzü sertleşti. Onu her zaman soğuk, düşüncesiz bir makine olarak görmüş olsam da bu tamamen doğru değildi. Aslında Holmes oldukça derin duygular besleyen bir adamdı, fakat bunları yeri geldiğinde bastırmasını bilirdi.

Bu çocukların kaderlerinin dehşeti arkadaşımın aklını başına getirmiş olmalıydı. Valizinden makyaj malzemelerini çıkardı ve yanındaki koltuğa ihtiyacı olanları koydu. Hızlıca birebir Prendergast’a, sanat tarihi ünlüsüne dönüşmeye başladı.

Bir saatten kısa bir süre sonra tanınmaz hale gelmişti. Usta bir şekilde girdiği kılık ayrıntılıydı; renkli bir cep mendili vardı ve kullanılmamış tabanı olan bir ayakkabı giymişti. Saçları şakaklarına kadar ayarlanmış ve beyazlatılmıştı, dişleri birazcık sarartılmış ve burnuna altın bir gözlük koymuştu; Holmes üç-kâğıdı kurnaz bir şekilde duruşunu ve davranışını değiştirerek tamamladı.

Karşımdaki artık Sherlock Holmes değil, bambaşka bir adamdı.

“Büyüleyici Holmes,” dedim kafama kazınmış rahatsız edici görüntüleri silmeye çalışarak. “en iyilerinden biri.”

Dışarıda karanlık çöktü ve şimdi buz gibi olan kompartımanımızın yanından yükselen mavi-beyaz kar, havayı tüyler ürperten bir sis şeklinde kusursuz bir bulanıklığa soktu, ürpertimi engelleyemedim.

“İstikrarını bozma, Watson,” dedi, ona döndüm ve bana doğru eğilerek yumuşak bir sesle konuştu. “Gittiğimiz yerde dehşet

BONNIE MACBIRD

bizi bekliyor; bunu sen de hissediyorsun ve haklısın. Her zaman tetikte ol.”

Tüvit ceketimin cebindeki silahımı yokladım. “Hazırım, Holmes,” Geriye yaslandı ve garip bir gülümseyişle, Prendergast’e yeniden dönüştü. “Adamsın be... Doktor *Laurel*,” dedi genizden gelen bir sesle.

Karanlık çökerken trenimiz buhar çıkararak ilerledi.

15. Bölüm

Varış

Clighton'daki Pellingham'ın efsanevi malikânesine varışımız sorunsuz geçmişti, oldukça da sıradandı; tabi bir kontun Lancashire'deki malikânesini ziyaret etmek 'sıradan' kategorisine ne kadar girebilirse. Holmes birçok vesileyle bu çevrelerde zaman geçirmişti, benimse bu tür toprak sahibi seçkinlerle pek tecrübem yoktu.

Aslında Lancaster'da trenleri değiştirip yerel bir trene atlayarak yakındaki bir kasaba olan Penwick'e götürülecektik. Gel gör ki yerel tren yağmaya başlayan kar yüzünden arızalanmıştı. Anlaşılan bu bilgi Clighton'a ulaşmıştı, Lancaster'a vardığımızda eldivenli uşaklar bizi karşıladı ve eski ama bakımlı bir arabaya doğru bize eşlik ettiler, arabanın içi güzelce döşenmiş ve rahattı, etrafta ketenden yastıklar ve bizi soğuktan korusun diye kucağımıza koyabileceğimiz battaniyeler vardı. Prendergast'ın tekerlekli sandalyesi birisi tarafından arkaya yerleştirilmişti ve böylece yaklaşık bir saat süren bir yolculuk boyunca kararan havada dörtünale ilerledik.

BONNIE MACBIRD

İngiltere'nin kuzey kısımlarında hava daha bir şiddetliydi, bu yüzden kalın ceketimi ve yünden atkıyı aldığımı sevinmiştim.

Lancashire bana tamamıyla yabancı bir bölgeydi. Kuzeyi engebeli sahillerle çevrelenmişti, kumlu sahil sisten ve buz gibi okyanus rüzgârından dolayı ıssızdı. Yolculuğumuz boyunca dip dibe kasabalardan, maden ocaklarından ve buzlu havaya duman püskürten birkaç fabrikadan geçtik. Etraflarını saran yavan yerleşim yerleri sonunda yerini seyrek ağaçlarla bezeli tepelere bıraktı.

Yavaş yavaş artan ağaçlar en sonunda İngiltere'ye ebedi bir ortaçağ havası veren derin ormanlara dönüştüler. Arabamız Kont'un malikânesine doğru yollanırken, fabrikalardan çıkan kara dumanlar ağaçların arasında süzülen kalın bir sis biçimine soldular.

En sonunda ağaçların arasından çıkarak kendimizi yalın bir tepenin ortasında bulduk; muhtemelen sıcak bir havada çimlerle örtülü temiz bir alan olan bu yer şu an karanlıktı, mavi-beyaz karlarla çevriliydi ve bunların ötesinde efsanevi ev, *Clifton* bulunuyordu. Saray büyüklüğündeydi ve pencereleri gece karanlığında altın ışık saçıyordu, Gotik Tudor ile Victoria tarzının karışımı bir yapı gibi görünüyordu. Servet, tarih ve kendine özgü bir zevk yayıyordu.

Yaklaşırken karaağaçlar yanımızda dizildi ve karanlıkta aralarından geçerken –gecenin bu vaktinde ve yalnızca onları ziyaret eden bir sanat tarihçisi için– kapının önünde bizi selamlamak için bekleyen bir dizi hizmetli gördüğüme şaşırdım. Üzerlerinde sadece ev içinde giydikleri üniforma vardı, titreyerek bekliyorlar ve aralarında konuşuyorlardı.

“Kont sana karşı oldukça ilgili olmalı,”

KAN SANATI

“Bahsetme gereği duymadım Watson,” dedi Holmes sesini benimki gibi kısarak, “Prendergast da bir baron, dolayısıyla Kont ona güveniyor. Bunun bir faydası olacak sanırsın ya.”

“Baron ha!” diye bağırdım.

“Dört yıl önce, İmparatorluğun kültürüne olan hizmetlerinden dolayı bu unvan ona bahşedilmişti,” dedi Holmes. “Ne yazık ki, bu doktorumun bile bana ‘lordum’ diye hitap etmesini gerektiriyor.”

“Söylediğin iyi oldu,” dedim. “Bunu unutmuş muydun?”

“Tabi ki hayır,” dedi sırtarak. “Seni gereğinden fazla gıcık etmenin anlamı ne?”

“İnan gıcık ediyor,” dedim. “Ve sırf sen böyle olmasını istediğin için oluyor.”

“Biri diğerinin küçük mutlulukları ile yaşar.” Gülümsedi. “Hizmetliler arasındaki bir çiftin gizli ilişkisi olduğunu fark ettim. Hayır, dur, iki. Ama birisi yakın bir zamanda bitmiş.”

“Nasıl olu—”

“Watson, o kadar bariz ki. Kıvrıcık saçlı sarışın kadın hizmetçi ile onun iki arkasındaki siyah saçlı uşağı görüyor musun? Sırada yerini alırken ona bir not bıraktı ve kadın da—ah!”

Aracımız durdu. Berrak bir yüz ve sabırsız bir ifadeyle üniformalı genç bir adam kapıyı açtı. Yerlere doğru eğilerek bizi selamladı: “Hoş geldiniz, lordum ve Doktor Laurel. Ben Jeffrey, hizmetinizdeyim. Size eşlik edebilir miyiz?”

Birkaç adam Holmes’u tekerlekli sandalyesi içinde merdivenlerden çıkarırken, heybetli meşe kapıların önüne geldik. Kapıda bize kendini Mason olarak tanıtan uzun boylu, şık bir kâhya

BONNIE MACBIRD

karşıladı. "Clighton'a hoş geldiniz, lordum," dedi başını hafifçe eğerek.

Mason hem saygılı hem de korkutucu olmayı başarabiliyordu, hızlı ve ayrıntılı bir çalışmayla gözleri eksiksiz bir şekilde yüzlerimizi, kıyafetlerimizi ve tavırlarımızı taramaya başladı; hiçbirini gerçekten yapıyormuş gibi görünmüyordu. Karakterimin kişiliğimle çok benzer olmasından dolayı içtenlikle sevinmiştim. Ayakkabılarıma kadar tüm giysilerim tamamdı.

Holmes ve kardeşi, Prendergast'ın kıyafetlerini çok başarılı bir şekilde halletmişti, dolayısıyla derinden memnundum. Holmes'un her zaman söylediği gibi, iyi bir gözlemci için giyim; sınıfın, ustalığın ve tavrın güvenilir bir simgesiydi. Üst sınıflar ve onların hizmetçilerinin gözünde, giyim kişinin kendi adına konuşmasını bilirdi.

Holmes'u heybetli girişe ve büyük hole doğru sürüdüm. Malikânenin eski bölümüne girip devasa salona geçer geçmez etkileyici salon kafalarımıza saplanan bir balta gibi bizi sersemletti. Büyük ihtimalle buraya 1400'lere özgü ortaçağ stili hâkimdi, salon kocamandı ve keresteler alçak taş duvarda oturuyordu. Yerdeki taş döşeme bazı yerlerde dengesizdi; çok kalabalık bölgelerdeki yüzyıllardır süregelen ayak kalabalığından dolayı düzleşmişti. Ahşap tahtalar tavanı çapraz bir şekilde kaplamıştı, her birinde aşağıya masum bir eğlence ile bakan oyulmuş melekler vardı.

Her köşesinin tertemiz olmasına rağmen, yüzyıllardır yanan geniş şömine ateşinden, yüzyıllardır süren yıkanmamış bedenlerin katıldığı şölenler ve balolar yüzünden rutubetli bir koku vardı, etrafa garipçe hayaletli ve dumanlı bir hava yayıyordu.

"Evin bu bölümü yaklaşık dört yüz yaşında," dedi Mason.

KAN SANATI

“Artık büyük katılımlar dışında pek kullanılmıyor. Şimdi Jeffrey sizi evin daha yeni kanadındaki odalarınıza doğru eşlik edecek, burada yolculuğunuzdan sonra biraz dinlenebilecek ve boş zamanınızda üstünüzü değiştirebileceksiniz. Akşam yemeği Büyük Yemek Salonu’nda bir saat sonra servis edilecek, Jeffrey de o zaman gelip sizi tekrar alacak.”

Holmes’u evin daha yeni bölümüne götürürken “Ah-ha, bir Titian!” diye bağırdı, “Burada dur!” Tabloyu açgözlü bir ilgiyle izledi. “Büyüleyici bir örnek, talihsiz birinci Charles kafasını kaybettikten sonra Fransızlar tarafından alınmış Eldivenli Adam’a oldukça benziyor, ama bu daha iyi. Birkaç yıl sonra, diye görüyorum. Titian’ın çok az tablosu günümüze ulaştı. Kont’tan da bunu beklerdim zaten,” diye belirtti. “Kendileri nerede bu arada?”

“Şu anda dinleniyor, sizinle yemekte buluşacak,” dedi kâhya ayrıntı vermeye pek yanaşmadı, bu arada Mason “Ama tabloyu kazanan Kont değil, babasıydı,” diye ekledi kaskatı bir şekilde, o da tabloya hayranlıkla bakıyordu, “Evin daha eski bölümlerinde ve sonraki kanatlarda gözlemleyecekleriniz babasının koleksiyonu. Şu anki Kont’un daha yeni kazanımları Palladium Salonu’nda kilit altında bekliyor.”

Yüzünde hafif bir kin gördüğümü sandım ve neden olduğunu düşündüm.

“Ev halkı dışında koleksiyonun tamamını gören ilk siz olacaksınız Lord Hazretleri.”

“Benim için bir şeref,” diye bağırdı Holmes Prendergast için yarattığı genizden gelen, tiz sesiyle. “Büyük bir memnuniyetle katılacağım. Şimdi, yemekten önce biraz dinlenmek isterim.”

Kâhya uşağa seslendi. Ardından kısık bir sesle, “Burada gör-

BONNIE MACBIRD

düklerinizi ifşa etmemek üzere Kont ile bir anlaşma imzaladığınızı sanıyorum? Size bunu sormayı görevim farz ederim, lordum. Kont'un şu sıralar kafasında çok fazla şey var."

Kont'un itibarlı misafirine bir kâhyanın böyle bir soru soracak cesareti nereden bulduğunu düşündüm, Holmes da bu fırsata atladı. Yüzü aniden küçümseyici bir tavra büründü. "Bu özel bir mesele," dedi soğukça. "Şimdi gidip dinlenmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz, lordum," Hemen ardından, bitişik odalarımıza doğru eşlik edildik, uşak Jeffrey yanımızda eşyalarımızı taşıyordu.

Holmes pencerenin yanında yerini aldı ve karanlığa baktı, uzun yolun etrafındaki karaağaçlar mavi karlar yüzünden az çok görünüyordlardı. Jeffrey ve ben valizlerimizi boşalttıktan sonra giysilerimizi yatak odasına koyduk.

"Başka bir isteğiniz var mıdır, lordum, ya da... Efendim?"

"Hayır, teşekkürler," "Çocuk," dedi Holmes. "Bir şey daha var. Bir bilen lazım bana. Sağlam ayakkabılarım yolculuk sırasında hasar gördü. Aranızdan en iyi kim bana yardımcı olabilir?"

"Lordum, ayakkabılarınızı sizin için parlatabilirim," diye önerdi Jeffrey.

"Hayır!" Jeffrey yerinde zıpladı, "Bunlar İtalya'dan getirilmiş sağlam ayakkabılar. Deriden anlayan bir bilen gerekiyor." Jeffrey korkmuş bir şekilde ona baktı, ne diyeceğini bilemiyordu, ama Holmes bir hizmetliyi nasıl yatıştıracağını iyi bilirdi. Tekerlekli sandalyesini ileriye doğru sürdü. "Genç adam," dedi nazik bir şekilde, çocuğun eline biraz para sıkıştırarak, "yardımından çok memnun olurum. Elbette ki burada, tüm herkesin içinde deriden anlayan birisi vardır?"

"Kont'un valesi Pomeroy deriden anlıyor, özel bir yeteneği var,

KAN SANATI

evet lord um. Boş olduğu zaman hemen size göndereceğim.”

“Mükemmel,” Jeffrey odadan ayrılır ayrılmaz Holmes bana zafer edasıyla döndü. “Şüphelimizi ayağıımıza getirdik, müvekkilimizi korkutmak için debbağ bıçağı kullanan bir adam elbette ki deriden anlayacaktır.”

16. Bölüm

Tamir Lazım

Birkaç dakika sonra, zayıf bir şekilde kapımız çalındı ve karşımıza siyah saçlı, solgun genç bir adam çıktı; kalıplıydı, tam otuzlarında görünmüyordu ve tertemiz bir yüzü vardı. Üzerindeki üniformasıyla etrafa açıkça saçtığı bir güvenilirliğe sahipti. Kendisini Pomeroy olarak tanıttı. Onu selamladık ve Holmes adama bir düğme kancasıyla kasten zarar verdiği sağlam ayakkabıların tekini uzattı.”

Pomeroy ayakkabıyı eline alıp iyice inceledi.

“Kötü olmuş, lordum,” dedi. “Derin bir kesik bu. Ama size yardımcı olabilirim.”

“Watson, kapıyı kilitle,” dedi Holmes. “Ve şimdi Bay Pomeroy, ayakkabıyı sakince yere bırakın. Sizi buraya tamamen farklı bir nedenden ötürü çağırdık.”

Pomeroy şaşkındı.

BONNIE MACBIRD

"Emil ile ilgili, Kont'un oğlu. Onu annesi Bayan Emmeline La Victoire –kendisini Cherie Cerise olarak tanıyor olabilirsiniz– ile bu yılbaşında Brown otelindeki buluşmasına getirecektiniz, fakat bu buluşma iptal edildi."

"Ben... Ben..." diye kekeledi geriye doğru sendeleyerek.

"Çocuğun bir süredir 'uzakta' olduğu söylendi bize."

Vale "Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum efendim!" demeyi başardı. Sesi fısıltılı bir feryada doğru değişti. "Yalvarırım!"

"Sakinleş. Eğer ihtiyacımız olanları bize söylersen sırrın gizli kalacak. Ama suç ortağı olduğunu biliyoruz. Emil nerede?"

"Siz kimsiniz?" Holmes gözlerini devirdi. "Benim ismim Sherlock Holmes ve bu da Doktor Watson. Sana yardımcı olmak için buradayız ve Emil'e ve bu vesileyle Matmazel La Victoire'ye. *Ama ne haltilar karıştırdığını bize anlat. Çocuk nerede?"*

Vale "Emil mi? Efendim, gerçekten, hiçbir şey bilmiyorum." derken aptalca tavır takınan bir adama dönüşmüştü.

Holmes'un da tavırları değişti. "Lanet olsun be adam! Geçen çarşamba gecesi neredeydin?"

"Ben... Ben... Buradaydım!" Pomeroy kapıdan kaçmak için oraya doğru yaklaştı. Kapının önünde durarak onu engelledim.

"Genç bayanınız bunu doğrulayabilir mi?" Pomeroy'un beti benzi attı.

"Evet, kıvrıcık saçlı sarışın oda görevlisi?"

Aa, demek Holmes'un buraya gelirken gözlemlediği ikisi bunlardı.

"Nellie! Nereden biliyor–? Ah, lütfen efendim –"

"Paris'te olduğunuzu sanıyorum, değil mi? Bu sana tanıdık geli-

KAN SANATI

yor mu?” Holmes garip bir araç çıkardı, Matmazel La Victoire’nin tanımladığı gibi ‘ucu keskin olan bir kepçe’. Bir debbağın kazıyıcısı. Böyle bir duruma karşılık Londra’dan tedarik etmiş olmalıydı.

Etkileyici bir ayrıntı, diye düşündüm fakat bıçağın tasarlanmış başka bir etki yaratması gerekiyordu.

Pomeroy inledi ve dizleri çözöldü tam yere düşerken onu yakaladım ve oturttum.

“Matmazel La Victoire’yi tehdit ettin. Neden? Ve oğluna ne yaptın?”

“Leydiyi asla incitmezdim,” dedi adam, gözleri yaşlarla dolmuştu. “O... harika bir kadın. Oğlunu seviyor, onu sadece uyarlamak istemiştım.”

“Düşündüğüm gibi. Neden?”

“O güçlü bir kadın. Emil’i bulmaya çalışır diye korkmuştım. Eğer bunu yapsaydı— Tek istediğim ikisine de yardımcı olabilirdi. Leydiler onu seviyor!”

“Leydi demek istedin,” diye düzelttim kolunu sıvazlayarak.

“Watson, lütfen!” dedi Holmes. “Çocuğu Londra’da saklamak senin fikrin miydi? Onu kaçırıp konuşturacaktın?”

“Hayır! Böyle bir şeyi hayatta yapmam! Annesinin fikriydi.” Şaşkınlığımızı görünce, en azından benimkini, devam etti: “Leydi Pellingham demek istedim. Ona yardım etmemi istedi.”

“Lord ve Leydi Pellingham sana kayda değer ölçüde güven duyuyorlar,” diye belirtti Holmes kuru kuru. “On yıl önce bu çocuğun refahı konusunda sana nasıl güvendiler? Kaç yaşında olmalıydın, on sekiz, on dokuz?”

Pomeroy kafasını eğdi. “Aile köpeğini bir kapandan kurtarıp

BONNIE MACBIRD

onu iyileştirmiştim,” dedi.

Holmes sert sert ona takip ediyordu.

“Ve başka birkaç iyilik daha. O zamandan beri, ben—”

“Evet evet. Kont ya da Leydi Pellingham seni çocuğun gerçek annesiyle her yıl olan ziyaretleri hakkında sorguladı mı?”

Pomeroy’un beti benzi attı. “Sadece Lord Hazretleri,” diye cevapladı. “Leydiye çocuğun kendine birkaç bir şey almaya çıkarıldığı söylenmişti, giysiler, yılbaşı hediyeleri ve bunun gibi şeyler.”

“Annesi bebeğinin ve sonra da çocuğunun Londra’ya bir alış-veriş gezisi için gitmesine izin mi verdi?”

“İhh... Bu daha sonraydı. Lord Hazretleri aynı zamanda çocuğunun altı ayda bir Londra’daki doktoru tarafından muayene edilmesini istediğini de söyledi.”

“Hmm. Ama onu neden şimdi saklıyorsun?” diye sordum.

“Oraya geliyoruz, Watson,” diye tersledi Holmes, Pomeroy’a döndü, “Çocuk nerede?”

Pomeroy’un yüzünden bir sürü duygu geçti. En sonunda konuştu. “Londra’da efendim. Güvende.”

“Tam olarak nerede?”

“Kız kardeşim ve kocası ile birlikte.”

“Charles ve Merielle Eagleton mı?”

“Evet. Nereden bil—”

“Bıçak. Bir debbağın. Bermondsey’de mi?”

“Evet.”

“Leydi Pellingham neden çocuğu saklamamı istedi?” diye belirtti Holmes sesini yükselterek.

“Şşşş!” diye tısladım.

KAN SANATI

“O... leydim... Bana burada bir tehlike olduğunu söyledi. Nellie ve ben de hissediyoruz.”

“Ne tür bir tehlike? Açıklasana be adam!”

“Leydi Pellingham bir şey söylemedi. Onu sorgulamak haddime değil, efendim.”

“Öyle. Ama bir şeylere tanık oldun. Anlat.”

Pomeroy titremeye başladı. Holmes adamın başında durdu, iyice dibine girmiş, cevaplar istiyordu.

“İlk Nellie fark etti. Emil, son zamanlarda değişmişti. Her zaman mutlu bir çocuktuk, konuşkan, arkadaşça. Kitap okurdu. Ama son zamanlarda gülmeyi kesti, ve kimseyle konuşmadı.”

“Kont bunun üzerine ne yaptı?”

“Fark ettiğini sanmıyorum, efendim,” dedi genç adam. “Aklında çok şey o—”

Kapıda biri vardı, Pomeroy yerinden sıçradı ve hepimiz donduk kaldık.

“Lordum?” Kâhyaydı.

“Kont’un valesi sizinle birlikte mi?”

“Öyle,” diye cevap verdi Prendergast sesiyle. “Onu ayakkabılarım için çağırdım.” Ardından, fısıltıyla Pomeroy’a, “Buna yemekten sonra devam edeceğiz. Bunun hakkında kimseye bir şey deme, yoksa sırrını ifşa ederiz.” Pomeroy donuk bir şekilde kafa salladı.

“Yardımcı olmuştur diye umuyorum?” Mason’ın sesi geliyordu.

Holmes el sallayarak dehşete düşmüş valeyi kovdu, Pomeroy gözyaşlarını sildi ve titrek bir nefes aldı ayakkabısını unutarak ka-

BONNIE MACBIRD

pıya doğru yöneldi. Kolundan yakalayıp eline ilıstırdim, rahatlayarak kapıyı açtı. Şimdi Mason Pomeroy'a sert sert bakıyordu.

"Ee?"

"Evet, efendim, beyefendiye yardımcı olabilirim, efendim."

Kâhya onu dikkatli bir şekilde inceledi ve ardından gitmesine izin verdi. Odalarımızın girişinde biraz oyalandı. Giyinmemiş olduğumuzu görünce, tek bir kaşını kaldırdı.

"Size yemeğe kadar eşlik etme talimatı aldım, giyinme konusunda bir yardımcıya ihtiyacınız var mı? Birisini gönderebilirim."

"Teşekkürler, halledebiliriz," dedim.

"Sizi koridorda bekliyor olacağım, bu evde çabucak kaybolunabiliyor," diye ekledi ve arkasından kapıyı kapattı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Holmes, "Yemekten sonra şu sinsi kahyayı atlatıp Pomeroy ile olan konuşmamıza dönmemiz gerek. Şimdi, çabucak giyin; sonra da şuna bak."

"Bizi dışarıda bekliyor, Holmes!" "Unutma ki 'felcim'. Giyinmek zaman alıyor. Çabuk olsana!"

"Şu Mason bize resmen yapıştı," dedim düşünceli bir şekilde bu geceki kıyafetimi kuşanırken.

"Şüpheleniyor mu sanırsın?"

"Hayır. Beyaz olan kravat Watson, o değil. Doğal bir bekçi köpeği o, aileye her şeyden daha sadık. Kont sanat koleksiyonu konusunda oldukça savunmasız, onu ilk görececek kişi ben olacağım. Tedbirli davranıyor, o kadar."

"Sanırım..."

"Sen sanmaya devam et ama ben etmeyeceğim. Çabuk ol be adam. 'Dövüş köpeği' bizi bekliyor."

KAN SANATI

Bitişikteki odama geçtim ve üstümü çabucak değiştirdim, Holmes daha hızlıydı, odaya geri döndüğümde çoktan giyinmiş ve hazırды, yatağının üstüne serilmiş bir kâğıda bakmam için bana işaret ediyordu. Evin detaylı bir planıydı bu.

“Mycroft bunu nasıl ele geçirdi?” dedim Holmes’un kardeşinin sahip olduğu kaynakları merak etmiştim. “Ailenin evinde hiçbir şey saklı olmasa gerek!”

Holmes cevap verme gereği duymadı. “Tam bir dolambaç,” dedi haritayı göstererek. “İyice yakından bak, Watson.”

“Bunun bize ne faydası olacak? Etrafta geziniyorken görümezsin.”

Gözlerini devirdi. “Hayır. Ama sen görünebilirsin.”

Sayfaya dikkatimi verdim. Bir sürü geçitle birlikte tuhaf odalarla doluydu. Şu lanet Mason yüzünden yalnızca birkaç dakika bakındıktan sonra, kâhyanın önderliğinde akşam yemeğine doğru ilerlemeye başladık.

17. Bölüm

Ailenin Merkezinde

Kısa bir süre sonra, kâhya bir sürü dönemeç ve yollarla dolu evde bizi devasa yemek salonuna doğru götürdü. Bu eski ev tekerlekli sandalye için pek kullanışlı değildi, dolayısıyla varmamız biraz zaman aldı.

Yemek salonuna ulaştığımızda Mason bana dönüp “Lord Prendergast’e sizin için bakacağım, Doktor. Yemeğinizi hizmetlilerle birlikte yiyebilirsiniz, ya da tercih ederseniz, odanıza göndereceğim.”

Bir hizmetli olarak görüyorum ha! Çenemin kenetlendiğini hissettim.

“Mason,” dedi Holmes keskince. “Doktor benim hizmetçim değil, kendisi güvenilir dostum ve meslektaşım olur, ayrıca maddalyalı bir savaş kahramanıdır. Önerdiğin şey düşünülemez, benimle birlikte yemek yiyecek, ya da hiç yemeyeceğiz.”

BONNIE MACBIRD

Mason şaşkınlığını yuttu ve zarafetle eğildi. Prendergast ne de olsa bir barundu.

“Nasıl isterseniz, lordum. Kont’a haber vereceğim,” döndü ve hizmetlilerden birine masaya bir tabak daha koyması için hızlıca talimatlar verdi.

Yemek odası kocamandı; derin ahşap kaplamalar döşeliydi ve her köşede dizili tablolar bulunuyordu. Masa Mayfair’de orta boy bir villaya eş değer yeterli porselen, kristal ve gümüşlerle doluydu. Altı tabak konulmuştu. Birçok mum yakılmıştı ve ateşleri, parılayan bu tablolara ı bir hava katıyordu.

İçkilerin hazır edildiği odanın sonuna davet edilerek bekleme-miz istendi. Bir hizmetli ikimize de tatlı İspanyol şarabı koydu. Holmes büfenin arkasında duran uzun, biraz rahatsız edici bir portreyi fark etti. “Ne kadar güzel bir Géricault!” heyecanla hırıldadı. “Akıl hastanesinde yaptığı portrelerden birini anımsatıyor bana, özellikle içlerinden birini; Bir Delinin Portresi!”

Hizmetli içkilerimizi doldurup çabucak uzaklaşarak kâhya ile görüşmeye gitti. Holmes’a eğilip fısıldadım,

“Kafandan bir şeyler uyduruyorsun! Neden?”

“Emin olabilirsin, söylediğim her şey gerçek,” dedi sinsi bir gülümsemeyle. “Gerçekten de böyle bir portre var!”

Keskin gözlü kâhya masanın etrafında dolanarak hassasiyetle düzenlemeler yaptı, arada sırada bizi kesiyordu. Büyük ihtimalle gümüş çatal bıçakları sayıyordu. Gerçek bir *Delinin Portresi*.

Kont’u ellerimizde içkilerimizle beklemeye devam ettik, beş dakika geçmişti, daha fazla hizmetçi geldi ve koyu döşemeli duvarların önünde yerlerini aldılar. Arkalarında bunlara ilaveten yine kasvetli portreler asılıydı, hepsi odaya kederli bir şekilde ba-

KAN SANATI

kıyordu. Kalın halının üzerindeki ayak sesleri bastırılmıştı. Birçok neslin zenginliği odanın havasında sanki bir katman toz gibi asılmıştı, Kont'a karşı olan merakıma rağmen, bu gecenin uzun bir gece olacağından korktum. Esnedim.

Yemek odasının yanındaki kapı bir küt sesiyle açıldı ve ürken hizmetçiler hemen tavırlarını düzelttiler. Kısa fakat iyice kaslı ve iri yarı bir adam, ellili yaşlarında olmalıydı, yanakları kıpkırmızı, pak, arkadaşça bir yüzle odanın içine küçük bir rüzgâr yaratarak daldı. "Baron!" diye bağırdı. Holmes'a yaklaşıp elini uzattı, geniş sırtışı onu kocaman olmuş coşkulu bir çocuk gibi gösteriyordu. "Fakirhanemize hoş geldiniz," diye gürledi kendi şakasına gülerek.

Amerikalı. Hiç şüphesiz Leydi Pellingham'ın babasıydı.

"Bay Strothers olmalısınız," dedi Holmes günlerini müzelerde geçiren bir baronun uzaklığıyla zayıf bir şekilde. "Tanıştığımıza memnun oldum." Adamın elini gevşekçe sıktı.

"Doğru bildiniz, ben New York ve New Jersey'den Daniel G. Strothers. Arkadaşlarım bana Danny der. Düğün için gelmişim."

"Kalmaya karar verdiniz, o halde?" dedim.

"Kızım ısrar etti. Kendimi meşgul de ettim ve Tanrı şahidimdir ki burada yaşamak harika! Damadım beni hayattaki daha güzel şeyler hakkında eğitmeye çalışıyor. Ama korkarım ki boşuna uğraşıyor."

Holmes kibarca gülümsedi.

"Sanat üzerinde gerçek bir uzman olduğunuzu duyuyorum," diye devam etti Strothers. "O sandalyede tıkip kaldığınız süreçte çalışacak bir sürü zamanınız olmuştur herhalde. Ne oldu?"

Holmes adama bıkkın bir tavırla baktı. "Bir kaza. Uzun za-

BONNIE MACBIRD

man önce, trafik kazası, ama idare ediyorum.”

“Bir arkadaşımın da başına gelmişti. Yazık oldu! Felçsiniz o zaman?”

“Mmm,” dedi Holmes başka taraflara bakarak.

Strothers’ın sert taraflarını yumuşatmak için bir sanat eğitiminin fazlası gerekecekti. Ama buna pek takmadım; doğrudan bakışları ve neşeli gülümsemesi beni direk gevşetmişti. Holmes’a gelince, o da bir davayla ilgili olmadığı sürece sınıf farklılığını önemsemezdi.

“Üzgünüm,” dedi Amerikalı çizmeyi aştığını hissederek. Arından da bana döndü. “Peki, siz kim oluyorsunuz, efendim?” diye sordu bir sırtışıla. Amerikalılar sözü dönüp dolaştırmayı sevmeydi.

Kısacık bir saniye tereddüt ettim fakat Holmes çabucak benim yerime cevap verdi. “Bu Doktor Laurel, doktorum ve aynı zamanda arkadaşım oluyor.”

El sıkıştık. Strother’in eli sıcak ve güçlüydü.

“Ee, Laurel, siz de bir sanat uzmanı mısınız?”

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdim.

“Avcı mısınız o halde? Sporcu?” Leydi Pellingham’ın babasının tıpkı benim gibi bu boğucu odaya hapsediğini fark ettim.

“Bir şeyleri vurmaya severim,”

“Adamsın!” diye bağırdı. “Burası tam ona uygun bir yer. Daha bu akşamüstü, üç tane kuş indirdim! Hem de bu havada. İnanır mısınız? Belki yarın birlikte gideriz.”

İşler rayına oturmaya başlamıştı.

Bay Frederick Boden’in ismi söylendi ve otuzlu yaşlarda sert,

KAN SANATI

yapılı bir adam bize katıldı; dimdik duruşu ve yepyeni dikilmiş takımı askeri çevreden olduğunu gösteriyordu. Adam yakışıklıydı; güçlü karakaşları ve bıyığı ona haşın bir hava veriyor, düello-dan kalan yanağındaki yara izi ona sıra dışı bir zalimlik katıyordu. Bir doktor olarak bu yara gözüme oldukça ciddi göründü, yeni de değildi, ama işini bilen biri tarafından tedavi edilmişti.

Adama içki ikram edildi fakat geri çevirdi. Yüksek tenor sesi erkeksi tavırlarıyla güçlü bir şekilde çelişiyordu.

Devam ederek, Holmes Strothers'ı Géricault hakkında birebir bir konuşmaya yöneltti. Ben de diğeriyle muhabbet çalıştım, çetin bir iş olduğu ortaya çıktı; adam boş konuşmaya tıpkı Holmes gibi ilgisizdi, dolayısıyla konuyu orduya çevirip askeriyede yaptığım görevlerden birkaç çıkarımımı anlattım. Boden en sonunda Abu Klea Savaşı'nda bulunduğundan söz etti.

"Ah, Kare Kapan! Mükemmel bir zafer!" diye bağırdım. İngiliz güçleri sayıları oldukça az olmalarına rağmen akıl ermez bir kapan ile zafer kazanmışlardı. Savaş ünlüydü; Boden heyecanlı şeyler görmüş olmalıydı. Ama onu konuyu açıklamaya itemiyordum.

"Bize ihtiyaçları olduğunda görevimizi yaptık," diye cevap verdi soğuk bir şekilde. Ardından da kaba bir şekilde gülümsedi ki sonradan aklına geldiği anlaşıyordu.

Adamda garip olan bir şeyler vardı; neyin nesi olduğunu çözecektim. Aksanı düzgündü, eğitim görmüş ayrıcalıklı bir adamdı. Holmes'un çıkarımlarımdan gurur duyacağını düşünerek devam ettim:

"Seni buralara hangi rüzgâr attı?" Keskin bir şekilde bana baktı, sonra da yaptığını gizlemeyerek ifadesini değiştirdi.

BONNIE MACBIRD

“Kont’un altı fabrikasını denetlemek üzere gelmiştim,” Bir çalışan o zaman? Ama soylu olduğu aşikârdı. Kimdi ve neden Kont’un evindeki böylesine bir yemeğe davet edilmişti?

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, ekledi.

“Kont’a bir iyilik olarak, elbette. Ailemin sahip olduğu araziler başka bir yerde.”

Evin ikinci oğlu, içime doğmuştu; soylu bir ailedendi fakat servet üzerinde hakkı yoktu. Bu tür adamlar yollarını genelde askeriyede bulur, subay olarak göreve alınırlar ve hizmetleri boyunca sahip oldukları ayrıcalıkları korurlardı; geri döndüklerinde de onları bekleyen iyi bir iş olurdu.

“Başarılı olduğunuzu görüyorum,” dedim. “Kont’un ipeği ülkenin en iyisi olarak nitelendiriliyor.”

Yanlış bir şey söylemiştim. Ses tonu soğuklaştı. “Bay Strotters’in harika bir ticari zekâsı vardır. Onun başarılı stratejilerini uygulayarak Kont’un menfaatlerini –ipek içlerinden en küçük olanı– orijinal haline çevirdim. Böylece Kont da babası ve onun babasının yaptığı gibi sanat üzerindeki himaye çalışmalarına devam edebildi.”

“Ee, tamam o halde,” diye geveledim.

“Eğer işler böyle olmasaydı ne siz ne de Lord Prendergast burada bulunuyor olurdu.” Duraksadı, teşekkürümü bekliyor gibi görünüyordu.

Bu noktada bir şey demedim. Bu adamın ipek fabrikasını saran gizemli kayboluşlarla ve ölümlerle bir şekilde bir bağlantısının olup olmadığını merak ettim. Birkaç saniye geçtikten sonra, onunla tekrar konuşmaya giriştim.

“Şu anda kaç fabrikayı gözetliyorsunuz, Bay Boden?”

KAN SANATI

“Hiç. Yaptığım iyilik kısa bir süreliğineydi. Şimdi bölgenin yargıcayım.”

Garip. Ama burası ile olan bağlantısı neydi? Öğrenmeye kararlıyım. Belki de Amerikalının av arkadaşı ve dostuydu, gerçi kişilikleri gündüz ve gece kadar farklıydı. Fakat zaten bu birçok arkadaşlıkta olan şeydi.

“Avlanır mısınız, efendim? Ben özel bir ilgi duyarım avlanmaya. Bay Strothers bu bölgenin avlanmaya elverişli olduğundan bahsetti.”

“Evet, avlanırım. Bir nevi gerçi,” dedi ve ardından ekledi, “Daha çok geyik avlarım. Bay Strothers’ın aksine küçük oyunlar ilgimi çekmiyor.” Buna gülümsedi ve sonra aniden döndü. “Fikrimi değiştirdim,” diye bağırdı hizmetlilerden birine. “Bana da şarap doldur.”

Sözlerinde yersiz bir şey olmamasına rağmen, konuşmamızın bittiğine sevinmişim. Adam beni huzursuz etmişti. Tam kestiremediğim, alttan alttan bir şeyler yansıtıyordu, şiddete karşı bariz bir eğilim...

Holmes’un fark edip etmediğini merak ettim. Strothers ile hareketli bir konuşmaya dalmıştı, yakındaki başka bir kasvetli portre ile ilgili detaylar açıklıyordu ama Boden içkisine uzanmak için döndüğünde, Holmes’un adama derinine işleyen bir bakış attığını gördüm.

Sonraki birkaç dakika garip geçti, Boden ile ben Holmes’un sanat dersinin sessiz katılımcıları olarak bekliyorduk –ve hala ev sahibi ve sahibesi ortalıklarda yoktu. Bazı çevrelerde iyi bir giriş yapmak için misafirleri bekletmek alışlagelmiş olabilirdi fakat bu kabalık sınırına doğru ilerliyordu.

BONNIE MACBIRD

En sonunda yemek odasının kapısı ardına kadar açıldı ve oda sessizliğe gömüldü. Eğer büyük bir giriş müziği çalsaydı, gayet de yerinde olurdu. Orada, uzun koridorun sonunda ev sahibi gözüktü, kasıtlı bir heybetle yavaş yavaş ilerliyordu. Yalnızdı.

Kont uzun, yapılı bir adamdı, saçları altın sarısıydı ve kırklı yaşlarında hala oldukça yakışıklıydı; hem sosyetik hem de geçmiş günleri andıran lüks bir kıyafet giyyordu. Yeleği el işlemeliydi, paltosu Londra terzilerinin bir şaheseri idi.

Bariz bir şekilde yaymayı umduğu ihtişamı süzmemiz için bize bol bol zaman vererek yavaşça yaklaştı.

Tavırları kibirliydı, onun sınıfının en kötü özelliğini yansıtır biçimde hak sahibi, züppe ve dağınık bir enerji taşıyordu. Yüzü küçümseyen bir tavır takınmıştı, baygın hareketleri karşısındaki gıcık etmek için tasarlanmış gibiydi. Ya da sadece kurt gibi açtım ve huysuz hissediyordum.

Kont sonunda odaya girdi ve hizmetliler belirgin bir şekilde kasıldılar. Strothers damadına döndü.

“Ah, gelmişsin oğlum, Harry! Sonunda, yemek! Hadi geçelim!”

“Daniel,” diye selamladı Kont soğuk bir kibarlıkla. Gözleri kafamızın üstündeki bir yere bakarak bize hitap etti. “Leydi Pellingham rahatsız. Bize sonradan katılacak,” dedi monoton bir sesle.

Ardından yavaşça arkadaşına hitap etmeye döndü. “Lord Prendergast. Cligh-ton’a hoş geldiniz. Sizinle en sonunda tanışmış olmak büyük bir şeref.” İlgisizce gülümsedi. Soylular arasında coşkulu davranmak böyle bir şeydi görünüşe göre, ondan hoşlanmamıştım.

Dört hizmetli masaya yürüdü ve sandalyelerimizi çekti, bir diğer beşinci de bizi belirlenmiş yerlerimize doğru götürdü. Hol-

KAN SANATI

mes şeref konuğu olan Kont'un sağına doğru sürüldü. Boden onun yanına yerleştirildi ve Strothers da karşısına. Strothers'ın yanına oturtuldum. Leydi Pellingham'ın yeri, Kont'un çaprazındaydı, boş kaldı.

Kont yavaşça masada yerini aldı. Diğerleri onu takip ederek teker teker yerlerine geçti. Tereddüt ettim, bu tür kurallardan pek emin değildim. "Oturunuz, Laurel'di, değil mi?" dedi Kont başından savarcasına.

Holmes'a döndü. "Leydi Pellingham'ı beklemeyeceğiz. Doğrusunu söylemem gerekirse, ilgi gösterdiğimiz konuyu konuşurken bundan oldukça sıkılabilir. Onsuz başlayacağız."

Kont elini savurdu ve hizmetçiler servis yapmaya başladı, o da Holmes'a olan ilgisine geri döndü. "Babamın Titian'ından oldukça hoşnut kaldığınızı gördüm, ondan daha iyi iki parça daha edindim."

"Daha iyi mi?" diye bağırdı Holmes. "Görmek için sabırsızlanıyorum! Hangi dönemden?"

Yemek Kont'un sanat koleksiyonu ve onun ihtişamlıkları dışında bir şey konuşulmayarak devam etti, şatafatlı ve bereketliydi; kaplumbağa çorbasının ardından deniz ürünü tabağı geldi, ardından da bir ikincisi. Başka bir konuşma açmaya gerek yoktu, Kont ve Holmes masayı hareketi gittikçe artan bir sanat konuşmasıyla doldurdu, konuşmaları yalnızca gümüş çatal bıçağın ağır tıkırdatmaları ve hizmetlilerin dingin hareketleri ile bölünüyordu.

Dördüncü bir tabak olarak istiridye servis edilirken Holmes'a baktım. Kaygan şeyleri yemekten nefret ederdi ve bunu göstermemek için uğraştı. O sırada kapılar tekrar açıldı ve Leydi Pellingham odaya girdi.

BONNIE MACBIRD

Tüm gözler ona döndü. Üzerinde Paris'in son modası pembe, ipek bir elbise vardı, açık sarışın inceliğini vurguluyordu. Leydi-nin güzelliği müvekkilimizle yarışır bir şekildeydi, tabi tamamen farklı bir anlamda. Babası gibi çetin değil, bunun yerine ince belli, narin bilekli, kıvrıcık sarışın saçlı ve kibar tavırlı porselen bir bebektir. Aceleyle içeri girdi, Kont'un yanında kısacık durarak bir özür mırıldandı.

Kont biraz endişeli görünerek, serinkanlı bir tavırla ona göz gezdirdi. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu elini alıp okşayarak.

Hızla elini geri çekti. Ardından, hareketini örtmeye çalışarak kocasına gülümsedi. "Evet. Oldukça, teşekkür ederim." Masanın ucundaki yerine çabucak geçti.

"Karım tıpkı bir eğrelti otu gibi, hep çok az yer ve havayla varlığını sürdürüyormuş gibi görünür."

"Hep böyleydi," dedi babası bir kıkırdamayla. "Bir şeyler ye Annabelle. Kayıp gideceksin."

Bu sözler üzerine Leydi Pellingham'ın yanakları hafifçe kızardı fakat Holmes'a dönüp yüzüne zorla bir gülümseme kondurdu. Amerikalı bir aksanı vardı, ama babasından daha basıktı. "Lord Prendergast. Doktor Laurel. Hoş geldiniz. Lütfen geç kaldığım için beni mazur görün. Sizleri gördüğüme elbette ki çok hoşnut oldum. Kocam müthiş uzmanlığınız hakkında bana bir sürü şey bahsetmiştir, efendim."

Yemek devam ettikçe iki şey gözüme ilişti. Leydi Pellingham çok az konuşmuştu ve neredeyse hiçbir şey yememişti. Bir sorunu var gibi görünüyordu. Kocas ve babası endişeliydi, dönüşümlü olarak kaygıyla ona bakıyorlardı ve onu yemeye, konuşmaya ya

KAN SANATI

da rahatlatmaya çalışıyorlardı.

Bir noktada, Holmes kadına ailesi hakkında bir soru sormayı başardı. Annesi ölmüştü, diye itiraf etti, yıllar önce. Bunu söylediğinde babasının yüzünden kederli bir dalga geçti, ama kadının yüzünde daha karmaşık bir şeyler vardı. Keder ve... Belki de öfke?

"Kont, siz ve oğlunuzla birlikte mutlu bir aile olduğunuzu duydum?" dedi Holmes konuyu değiştirmek isteyerek.

Leydi Pellingham gürültüyle çatalını düşürdü.

"Şu anda burada değil,"

"Ağır bir öksürükten mustarip," dedi Kont. "Annabelle bu kış için ona daha ılık bir yer ayarladı, değil mi canım?"

"Cık. Delikanlı daha da zayıflayacak," diye homurdandı Strothers. "Kötü bir fikir bu!"

"Tüberküloz değildir umarım?" diye sordum.

Kont ve karısı bana zehirli bir bakış attı. Güzel çuvallamıştım. Bu çevrelerde tüberküloz fakirlerin hastalığı olarak kabul edilirdi, gel gör ki tüberkülozdan mustarip birçok ünlü insan görmüştüm.

"Tabi ki hayır," dedi Leydi Pellingham. "Ona iyi bakıyoruz." Kısa bir süre sonra masadan izin alarak kalktı ve muhtemelen odasına, dinlenmeye çekildi.

Holmes'un hayal kırıklığını hissettim, daha doğrusu gördüm ama hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Yemeğin sonunda Kont'u özel koleksiyonuna şöyle bir bakmak için ikna etmeyi başardı, tam bu gece, yemekten sonra; sanki bekleyemiyormuşçasına.

Kont'un razı gelmesine şaşırmıştım. Holmes kadar heyecanlı görünüyordu.

18. Bölüm

İlk Bakış

Kont, Holmes ile birlikte özel müzesi Palladium Salonu'na doğru gittiler ve ben de sigara odasında Boden ve Strothers ile sigara ve konyak içmeye davet edildim. Fakat silahlar ve avlanma hakkındaki kısa konuşmamız endüstriyel meselelere doğru ilerledi, huzursuz olmaya başladım. Strothers gibi güler yüzlü Boden de beni rahatsız etmişti. Endüstriyel verimlilik ile lojistik işlerindeki sıkıntılar beni oldukça baymıştı. Özürlerimi dileyerek, halsizim yalanıyla oradan ayrıldım.

Yalnızlığın verdiği rahatlıkla kaldığım yerden araştırmaya yapmaya karar verdim. Geriye dönüp baktığımda bunun o geceki yaptığım ilk hata olduğunu görüyorum. Pomeroy'a rastlamayı umuyordum, belki de Holmes'un başlattığı konuşmayı sürdürecektim. Yemeğimizi servis ettikten sonra hizmetliler büyük ihtimalle mutfakta toplanmış geç kaldıkları akşam yemeklerini yiyorlardı diye düşündüm.

BONNIE MACBIRD

Mutfağa doğru ilerleyerek hizmetçilerin kullandığı merdivenleri tırmandım, koyu kaplamalar ve basit alçı ile işlenmiş duvarlarıyla, gidip gelen gaz lambasının kısılmış ışığında loş bir şekilde aydınlatılan evin daha az süslü kısmına ulaştım. Kilere çıkan alternatif arka kapıya denk geldim ve sonra da şans ayağıma geldi. Nellie ve Pomeroy yarım metre uzağımdaydı, giysi odasında saklanıyorlardı. Ağlamaklı bir halde kucaklaşmışlardı ve kapının arkasına kayarak onları dinledim. Holmes ilişkileri hakkında haklıydı.

“Freddie, Freddie,” diye hıçkırdı kız. “Bu gece gidemez miyiz?”

“Sakin ol Nellie. Dickie’nin seni korkutmasına izin verme. İhtiyacım olan bir gün daha, o kadar.”

“Ama aramızda ne olduğunu söylemek üzere! Hissediyorum!”

Pomeroy iç çekti. “Bir şey olmayacak. Ben Emil ve Leydi için korkuyorum asıl.”

“Peşini bırak bunun Freddie, kodese düşebilirsin!”

“Ama Leydi tıpkı bizim gibi dehşete düşmüş! Ona yardım etmeliyim.”

Leydi Pellingham korkmuş muydu? Ama kimden ve neden? Aniden arkamda izlendiğime dair korkunç bir karıncalanma hissettirdi. Yavaşça döndüm, Mason koridorun sonunda durmuş, bana bakıyordu. İkisinin konuşmasını duyabilecek kadar yakın değildi, ama onları dinlediğimi kesin görmüştü.

“Merhabalar,” dedim. “Ilık süt arıyordum. Lord Prendergast’in akşam ilaçlarını hazırlıyorum,” olabildiğince yüksek sesle konuşarak iki genci uyarmaya çalıştım. Kapının ardındaki sesler kesilmişti. Mason ciddiyetle bana doğru yaklaştı. “İhtiyacın olan

KAN SANATI

şeyler için her zaman bir hizmetli çağırabilirsiniz, efendim.”

“Ah, onları bulmuşsun!” Holmes’un tiz Prendergast sesi geldi.

Karanlıkta Jeffrey göründü, koridor boyunca Holmes’u sürüyordu. Mükemmel zamanlamaydı.

“Mason, işverenin sahip olduğu koleksiyon amma da şaşırtıcı. Havalara uçtum resmen!” diye devam etti arkadaşım. “Yarın uzun uzun incelemek için sabırsızlanıyorum.”

“Lordum,” dedi sertçe Mason, hafifçe eğilerek. Jeffrey’e döndü.

“Kont nerede, Jeffrey?”

“İnzivaya çekildi, efendim. Valesini bilgilendirdim.”

“Kont’a son bir kez daha bakmalıyım,” dedi Mason. “Ama bundan önce, sizlere odalarınıza kadar eşlik edebilir miyim?”

“Kont girişteki salonda enfes bir Vigée Le Brun olduğundan bahsetti, uyumadan önce görmek isterim,” dedi Holmes. “Doktor Laurel bu takıntılara alışıktır. Dönerken yolumuzu bulabiliriz.”

“Sizin durumunuzdaki birisi için bu evde gezinmesi biraz zor olur, lordum. Jeffrey, konuklarımıza gaz lambasını alıp eşlik et. Ardından da odalarına bırak.”

Ayrıntıları konuşmak için uzaklaştılar ve Holmes çabucak bana yanaştı. “İnatçı şeytana bak. Ama şansımız yaver gitti, Watson. İngiliz Müzesi’nde bir kanat açmak için yetecek kadar çalıntı eser gözlemlemeyi başardım, ciddi bir dava açılacağından bahsetmiyorum bile. Lord Elgin’in koleksiyonu bunun yanında devede kulak kalır!”

“Nike’dan ne haber?”

BONNIE MACBIRD

“Yarın öğlen burada olacak! Ve Mycroft istediğine sahip olacak, böylece Emil ve diğer çocuklarının gizeminin önündeki engeller kalkmış olacak.” Holmes zafer edasıyla sırtarak devam etti, “Kont bu konu hakkında delirmiş. Takıntılı.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Çocuk odasını görmeyi umuyorum. Mümkünse de Leydi Pellingham’ı.”

Ama bunların hiçbiri olmayacaktı, daha doğrusu Holmes’un istediği şekilde olmayacaktı, Jeffrey elinde gaz lambasıyla geri döndü, böylece karanlık evin dolambaçlı yollarında ilerledik ve Holmes genç adamı sürekli olarak esprilerle dolu laklağıyla usta bir şekilde rahatlatırken, karanlıkta bize hınzır gözlerle bakan soylu bir Rus’un büyüleyici portresine ulaştık.

Onu incelerken Holmes şakıdı, “Peki ya bezemelere ne demeli? Çocuk resimlemelerine karşı özel bir ilgi besliyorum.”

“Çocuk odasında olabilir, lordum.”

“Oraya gidelim!”

“Üzgünüm, efendim, ama oraya gitmemiz kesin bir şekilde yasak. Hiçbirimiz oraya adımımızı dahi atmadık, efendim.”

Holmes kayda değer cazibesine geri döndü. “Kimsenin bilmesi gerekmiyor, Jeffrey ve böylelikle yaşlı bir baronu mutlu bir adam edeceksin.”

“Yapamam, lordum. Keşke yapabilseydim.”

“Yazık oldu,” dedi Holmes. “Çocuk sanatına hayranımdır. Çocuklara da. Bana dertsiz tasasız, daha mutlu günlerimi hatırlatırlar.”

“Demek istediğinizi anlıyorum, efendim,”

KAN SANATI

“Çocuğu tanıyor musun?” diye girişti Holmes.

“Evet, efendim. Hepimiz. Oldukça eğlenceli genç bir arkadaş, neşeli ve hep gülümser.”

“Hep mi?”

“Eh, şu son zamanlara kadar en azından.”

“Ne oldu ki?” diye sordu Holmes.

“Kimse bilmiyor. Ama yaklaşık bir ay boyunca konuşmadı.”

“Gerçekten mi? Peki ya sence neden?”

Jeffrey sessizleşti. Bir süre sonra dedi ki, “Yersiz bir şekilde konuştuğum, lordum.”

Ondan başka bir şey öğrenemedik ve kısa bir süre sonra da kâhya geldi. Mason, onu bıraktığımız yerde bekliyordu ve içimi anında bir şüphe bastı. Arkamızdan o da mı gelmişti?

Yorgunluktan kuşkuvarımı sonraya bıraktım. Meslektaşımın cinnetini kapmış gibi bugün bitince mutlu olacaktım.

“Vigée’yi beğendiniz mi, Lord Prendergast?”

“Ah, son derece, Mason,” diye bağırdı Holmes. “Portreleri öyle hareketli ki, sanırsın izlerken konuşabilecekler. Bu gece gördüklerimi hayal ederek güzel bir uyku çekeceğim.”

Keşke dediği gibi olsaydı. İkimiz de öylesine bir şeye tanıklık edecektik ki, görüntüsü beyinlerimizde sonsuza dek kazılı olarak kalacaktı. Bir daha güzel bir uyku çekmemiz için uzunca bir süre geçmesi gerekecekti.

19. Bölüm Cinayet!

Holmes'u odasına doğru sürerken Mason bana yine eşlik ediyordu. Büyük merdivene doğru ilerlerken kütüphaneyi geçtik, bir sıra pırıl pırıl parıldayan deri ciltli kitaplar açık kapının önünden görülebiliyordu. Ani bir ses hepimizi şaşırttı –bir kitap düşmüştü belki de? Sonra da sesleri kütüphanenin ta en sonundan gelen iki kişinin bir tartışmanın ortasında seslerini yükseltmelerini duyduk.

İlkini tanı mıştım; Leydi Pellingham bağırır gibiydi, “Duyarsızlığın o kadar, o kadar tahammül edilmez ki. Sanata olan tutkun bir şeyi değiştirmiyor, o kadar körsün ki!”

Bariton sesli bir adam sessiz ama kızgın tonuyla cevap verdi; kelimeleri çıkartamıyorduk fakat sesi Kont'un ki gibi gelmişti. “Neden görmeni sağlayamıyorum?” Leydinin tiz cevabı geldi.

Mason kütüphanenin çift kapısını kapattı. Sonraki duyduğumuz ses net değildi fakat su götürmez bir şekilde Kont'a aitti, şimdi bağırıyordu.

Mason çabucak bizi uzaklaştırdı, başka bir koridora soktu, en

BONNIE MACBIRD

sonunda da üçüncü kattaki odalarımıza çıkan uzun merdivenin başına getirdi.

“Burada bekleyiniz,” dedi, “Lord Prendergast ve onun sandalyesini taşıması için iki uşak çağıracağım.” Bir kadının çok tiz dehşet çılgılığı geldi, garip bir şekilde kesilip tüm salonda yankılandı.

“Aman Tanrım!” diye bağırıldım.

Kâhya kolumu bir kelepçe gibi yakaladı. “Yerinde kal,” diye bağırarak salondan aşağı fırladı gitti.

Holmes hemen ayağa fırladı. “Çabuk, Watson. Salondan ayrılıp peşime takıl, yeller estirelim.”

“Ama”

“Hadisene! Çılgılık kütüphaneden geldi. Oraya çıkan bir arka yol biliyorum!” Hiç düşünmeden sandalyesini kaptım ve Holmes’u bir başka koridora doğru hızla sürükledim. Holmes’un önderliğinde sağa döndük, sola ve bir kez daha sola. Sonra bir kapıyla karşılaştık ve önümüze kitaplıklar ve birkaç masa ile doldurulmuş bir geçiş odası çıktı. Bu küçük odanın ardında, kütüphaneye çıkan bir kapı açıktı ve odadan parlak ışıklar geliyordu.

Holmes’u geçiş odasına doğru sürükledim, masadan düşmüş, yerde yatan bir deste kâğıttan dolayı neredeyse kayacaktım. “Orada!” diye fısıldadı Holmes, “o kapının dibine!”

Küçük odanın bir diğer ucundaki kapının bir kısmı açıktı; aralıktan kütüphaneyi görebiliyorduk. Hizmetliler parlak gaz ışığında etrafta koşuşturuyorlardı. Birkaçı yerde duran bir şeyin üstünde toplanmıştı. Sonra kalabalık dağıldı ve yere serili açık renk pembe bir elbise gördüm, solgun bir el yanında uzanıyordu. Leydi Pellingham’dı!

“Çok geç kalmışız! Ne kadar aptalım!” diye tısladı Holmes.

"Annabelle!" diye feryat etti ıstırap içinde.
"Çocuğum! Ah, Aman Tanrım!"

KAN SANATI

“Git yetiş, Watson!”

Ama çoktan onu geçmiş ve odanın içine dalmıştım. “Ben bir doktorum, bırakın yardım edeyim!” diye bağırdım. “Gerçi çekilin!”

Leydi Pellingham’ın yüzükoyun yatan figürünü çevreleyen hizmetliler bana yer açtılar. Yanına diz çöktüm. Nefes almıyordu. Bileğinden nabzına baktım ama atmıyordu. Daha yakından bakmak için eğildim fakat Strothers dalıp beni köşeye attı, kızını kollarına alıp vücuduna sarmaladı.

“Annabelle!” diye feryat etti ıstırap içinde. “Çocuğum! Ah, Aman Tanrım!”

“Efendim, bırakın onu muayene edeyim!” diye bağırdım. Ama adamın kederden gözü dönmüştü ve bırakmıyordu. Ağlamaya başladı. Kibarca adamın parmaklarını çözerek Leydi Pellingham’ın gevşek bedenini kaldırdım. Strothers’dan onu almayı başardım ve kibarca onu yere serdim.

Ardından da kadının yüzünü gördüm. Güzel yüzü bir dehşet ifadesine çarptırılmıştı; gözleri taş çanağı gibi açılmış, dudakları acı içinde kıvrılmış ve dili dışarı çıkmıştı. Göğsünün üstünde iyice dipte bulunan gümüş bir mektup açacağı vardı. Azar azar akan kan bıçağın etrafını sarmıştı, pembe renkli korsesini boyuyordu.

Ölmüş olduğunu bildiğim halde yine de harekete geçtim. Nabzına baktım. Atmıyordu. Mendilimi çıkardım, ellerim titreyerek onu açarak kadının yüzüne nazikçe koydum ve korkunç manzarayı gözlerden sakladım. Yukarı baktım. Dehşete düşmüş yüzler üstümüzde geziniyordu.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Arkalarında, Holmes odaya geldi ve dikkatlice etrafı taramaya

BONNIE MACBIRD

başladı.

Strothers ağlayarak kendini tekrar kızının üzerine bıraktı.

“Cesetten herkes uzak dursun.” Boden’ın tiz tenor sesi uğultuyu kesmişti. Herkes Kont ve Mason ile birlikte kapının önünde duran yargıca döndü, görünüşe göre onları getiren Mason’dı. Sessizlik. Mason korumacı bir tavırla kolunu Kont’un omzuna atmıştı.

“Bir cinayet olduğu ortada,” dedi Boden sessizce idareyi ele alarak. “Herkes uzaklaşsın ve kimse bir şeye dokunmasın.”

Holmes “Kesinlikle,” diye pot kıarak, kısa bir süreliğine karakterinden çıktı. Boden keskin bir şekilde ona bakıyordu.

Ardından Kont kararsız bir şekilde öne atıldı. “Annabelle?” diye fısıldadı. “Annabelle?”

Hizmetliler kenara çekilip görmesi için bedeninin önünü açtılar. Kadının bir yanında ben, bir yanında da Strothers diz çökmüş-tük.

Kont karısının ölü bedenini şimdi görebiliyordu ve bir fer-yatla dizlerine yığıldı. Mason ve başka bir hizmetli düşerken onu yakaladılar.

“Doktor!” dedi Mason, efendisini yere yatırmakta zorlanırken.

Leydi için yapabileceğim bir şey yoktu, dolayısıyla Kont’un yanına koştum. Sert halıda bilinçsiz bir şekilde yatıyordu, gözleri titriyor ve nabızı İçinde bulunduğu kederden şoka mı girmişti? İçinde bulunduğu kederden? Nedeni ne olursa olsun fena bir şekilde elem içindeydi.

“Brendi verin!” dedim yakasını açarak. Hemen getirildi.

“Odayı boşaltın, şimdi!” Boden emri verdi. Ardından, Strot-

KAN SANATI

hers'a dönerek, "Daniel, eğer izin verirsen..."

Strothers tekrar ölü kızını göğsüne bastırmış halde kafasını kaldırdı. Kederli bir iniltiyle nazıkçe onu tekrar halıya yatırdı.

"Başınız sağ olsun, efendim," dedi. "Ama burası bir suç mahal-li. Herkesin geri çekilmesi gerekiyor. Şimdi."

Strothers iki hizmetlinin eşliğinde sanki transa girmiş gibi ilerledi, bir diğer hizmetli Holmes'u koridora doğru sürüyordu. Boden cesede doğru yaklaştı ve mendili çabucak çekerek dehşete düşmüş yüzü tekrar ortaya serdi. "Üzücü," dedi. "Çok üzücü."

Odayı taradı, Kâhya, Kont ve ben kalmıştık. Kont şimdi oturuyor, karısının biçimsiz yüzüne korku dolu bir şekilde bakıyordu. Öğürmeye başlayınca görüşünü engellemek için aralarına girdim.

"Doktor, Lord Pellingham'ın odadan çıkmasına yardım et," dedi Boden.

"Bay Boden," diye başladım. "Leydinin ölüm nedeni kesin de—"

Ama Boden sert bir tavırla sözümü kesti. "Eğer eğitimli bir polis memuru değilseniz, Doktor, soruşturmayı bana bırakın. Dediğimi yapın. Şimdi."

Hepimiz yakındaki bir koridora doğru geçtik ve Kont bir sandalyeye oturtuldu. Gücenmiş bir halde Kont'u gözlemlemeye devam ettim. Bilinci yerine gelmişti ama şimdi soluk soluğa kalmıştı ve iniliyordu. Onun aksine Strothers çaprazında oturmuş, sessiz bir şekilde gözyaşı döküyordu.

Holmes herkesin arkasında bekledi, dikkatli bir şekilde gözlemliyordu.

BONNIE MACBIRD

Kont'a güçlü bir sakinleştirici uyguladım ve nefes alış verişini yavaşladı. "Annabelle. Annabelle," gevşerken şuursuzca ismini tekrarladı.

Soluk sarı saçlı, ince uzun bir uşak kütüphaneye doğru koştu. Mason onu görüp seslendi, "Richard! Görevine geri dön!"

"Efendim," dedi genç adam nefes nefese. "Bay Boden beni çağırdı." Yanımda Holmes'un hafif tepkisini hissettim.

Mason kısa bir saniyeliğine tereddüt etti ve ardından onay verircesine kafa salladı. "Git o zaman, Dickie," dedi. Sarışın uşak kütüphaneye girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Dickie!

Uyguladığım sakinleştirici etkisini gösteriyordu ve Kont uyuklamaya başladı. "Yatağa götürülmesi gerekiyor," dedim.

Mason Pellingham'ı taşıması için iki adamı görevlendirirken Holmes'a döndüm. Sandalyesinde kıpırdamadan oturuyordu, ama biliyordum ki pişmanlık ve hüsrandan içi içini yiyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadım.

Kapılar ardına kadar açıldı. Boden peşinde sarışın uşakla birlikte fırladı. "Kont nerede? Davayı çözdüm."

Holmes ile birbirimize şaşkınlıkla baktık.

"Kont'a yatıştırıcı verdim," diye öne çıktım. "Odasına götürüldü. Korkarım ki sabaha kadar baygın olacaktır."

Boden ayağını yere sertçe vurdu. "Mason, bana vale Pome-roy'u getir. Çabucak getir, sakın kaçmasın. Deneyebilir!"

Dibimde Holmes'un başından aşağı kaynar sular dökülmüş ve kaskatı kesilmişti. Strothers'i kontrol etmek için ilerlerken Mason birkaç uşağa talimat verdi. Yaşlı adamın yüzü gözyaşlarından

KAN SANATI

ıslanmıştı ve şimdi keder içinde titriyordu. Elimi sert bir şekilde sıktı.

Aniden Holmes tekerlekli sandalyesini acı içindeki adama doğru sürüdü.

“Ben... Ben iyi olacağım,” dedi Strothers. “Ben... Ben...”

“Efendim, size yatıştırıcı uygulamamı ister misiniz?” diye sordum.

“Belki de sadece konuşmaya ihtiyaç duyuyordur,” dedi Holmes kibarca.

Strothers irkildi ve ardından gözyaşlarını sildi. “İkisi de değil, fakat teşekkürler. Benim... Benim... Annabelle ne yapmamı isterdi?”

O sırada iki iri yarı hizmetçi geldi, dehşete düşmüş Pomeroy’u aralarında sürüklüyorlardı. Boden’in önüne getirildi.

“İşte hain,” diye duyurdu Boden. “En azından Bay Strothers kızının katilinin kim olduğunu bu gece görebilecek. Pomeroy, cinayetten ötürü resmen suçlanıyorsun.”

Holmes ile birbirimize inanmaz bir şekilde hızlıca baktık.

“Efendim! Ben böyle bir şey y—” diye başladı dehşete düşmüş vale. Boden ileri çıktı ve yüzüne elinin tersiyle bir tane yapıştırdı.

“Bay Boden!” diye bağırdı Holmes Prendergast’ın tiz sızlanmasıyla. “Bu kadar sert olmasanız?”

“Kanıtlamam gerek. Bu adam kütüphaneye doğru üzerinde bir mektup ve cinayet silahı –mektup açacağı– olan bir tepsiyle geldi, cinayetten dakikalar önce. Leydi o sırada yalnızdı ve tepsi cesedin yanında bulundu.” Boden Pomeroy’u tekrar sert bir şekilde tokatladı. “Bunun üzerine ne söyleyeceksin?”

BONNIE MACBIRD

Vale korku içinde donmuştu. “D–doğru değil bu, efendim! Kütüphaneye adımımı bile atmadım!”

“Seni birisi gördü,” dedi Boden. Dickie adındaki sarışın uşak ileri çıktı ve küçük bir gülümsemeyle kafa salladı. “Cinayeti işleyecek fırsatın ve aracın vardı. Yakın zamanda neden işlediğini de öğreneceğim.”

Kalanımıza döndü. “Şimdi herkes odalarına çekilip dinlensin, gerisini yerel polisler halledecek. Adli tabip ile birlikte onları getirteceğiz. Bay Strothers, sevgili kızınız için adalet yerini bulacak. Bunun olmasını sağlayacağım. Mason, lütfen herkese odalarına kadar eşlik et.”

20. Bölüm

Oda Hizmetçisi

Dakikalar sonra odalarımıza geri dönmüştük, kapı arkamızdan sürgülenmişti ve Holmes sanki ileri doğru sürüyormuş gibi tekerlekli sandalyesinden fırladı ellerini ovuşturarak öfke içinde volta atmaya girişti.

“Ben bir aptalım! Bu bir felaket! Pomeroy’a komplo kuruyorlar. O odaya girmem gerek!”

“Holmes! Ayakkabıların!” Duraksadı, kafası karışmıştı. Ardından çabucak onları çıkarıp attı. “Teşekkürler, Watson.” Felç bir adamın ayakkabılarının altında izler olacak değildi ya! Ve Kont tutuklanana kadar saklanmaya devam etmeliydi. Yalın ayak bir şekilde volta atmaya devam etti.

“Lanet olsun! Cesede tekrar bakmalıyım!”

“Bunu göze alamayız Holmes,” “Otuz saniye daha baksaydım şu an onu kimin öldürdüğünü biliyor olurduk!”

BONNIE MACBIRD

“Onu Kont’un öldürmediğine mi inanıyorsun?”

“Veriler! Veriler! İhtiyacımız olan tüm verilere sahip değiliz. Eğer onu Kont öldürdüyse su götürmez kanıtlara ihtiyacımız var!”

Hiddetle gürlledi. Ardından bir sandalyeye çökerek, küçük şöminenin loş ateşine bakmaya başladı; göğsünü ovuyordu, yüzünde yorgunluk ve acı belirdi. Oda çabucak soğuyordu. Şöminenin ateşi neredeyse sönecekti.

Yorgundu, ben de.

“Holmes, gel uyuyalım. Şu vakitte yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Gece henüz bitmedi, Watson. Pomeroy’un Leydi Pellingham ile olan ittifakı biri tarafından öğrenilmiş olmalı. Kim ya da hangi güçler onun karşısına dizilmişse –katili olsun ya da olmasın– şimdi de Pomeroy’u resimden çıkarmaya çalışıyorlar.”

Birisi kapıyı çaldı ve ikimiz de zıpladık. “Kim o?” dedim. Holmes çabucak tekerlekli sandalyesine geçti.

Nellie gelmişti. Gelirken Holmes’un gördüğü küçük sarışın oda hizmetçisi korkudan sararmıştı, yanaklarında gözyaşlarının izleri vardı. İçeri alıp ardından kapıyı kapadım. Önümüzde durdu, titremekten konuşamıyordu. Holmes yaklaştı ve nazıkçe ellerini avcuna aldı.

“Bay Pomeroy gönderdi seni, değil mi? İsmi Nellie olmalı?”

Cevap olarak sadece kafasını sallayabilmişti.

“Bay Pomeroy’un sevdiceği olduğunuzu biliyorum,” dedi Holmes narin bir şekilde. “Sizin için ne yapabilirim?”

“B–Bay Holmes?” diye kekeledi.

“Ah, sana kim olduğumu söylemiş,” dedi Holmes bana hayal

KAN SANATI

kırıklığına uğramış bir şekilde bakarak. Tekerlekli sandalyesinden kalktı. “Ne söyleyeceksin?”

Kafa salladı. “Freddie. Bunu o yapmadı!” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Kanıtlayabilir misin?”

“Benim Freddie’m olamaz. Leydi çılgılık attığımda yanımdaydı. Tam dibimde!” diyerek inledi.

“Bunu kime söyledin?”

“Sadece bulaşıkhanе görevlisi Janie’ye. Şey, aslında söylemedim. O da gördü.”

“Neden Mason’a söylemedin?” diye sordu Holmes.

“Freddie aramızdakileri asla söylememi tembihledi. İşimizi kaybederdik.”

“Bir aptal bile sizi görebilirdi—boş verin— ama kim bu ‘Dickie’ ve neden Freddie’nizin o sırada kütüphanede olduğunuza dair yalan söyleyin?”

“Dickie bir keresinde bana yaklaşmıştı. Ama Freddie ve ben... Ardından Freddie onu porto şarabı çaldığından dolayı şikâyet etti ve görüyorsunuz ki—” Dayanamayıp yüksek sesle ağlamaya başladı.

“Tabi ki,” dedi Holmes. “Anlıyorum. Sakinleş. Adaletin yerini bulmasını sağlayacağım. Yarın kanıtları sunacağım.”

“Bu gece olmalı! Efendim, bu gece gitmelisiniz!” Ağlarken sesi daha da yükseldi.

Holmes hüsrarla kadının ellerini bıraktı. “Watson, düzelt şunu.” Yürüyüp volta atmaya başladı.

Kollarından tutup nazikçe ayağa kaldırdım. “Sıkma canını Nellie, cesaretini topla.” Elini sıvazladım. “Anlamalısın ki kanun-

BONNIE MACBIRD

ların işleyişinde aşamalar vardır. Bay Holmes yaptığı işte oldukça iyi. Genç adamının beraat etmesini sağlayacak.”

“Ne yapacak, nasıl?”

“Özgürlüğünü verecek. Söz veririm. Ama sırrımızı kimseye söylememelisin.”

Onay verircesine kafa salladı. Kızın gözyaşlarını sildim ve onu işine geri gönderdim. Huzursuz hissederek arkadaşıma döndüm.

“Belki de kimliklerimizi açığa çıkarıp soruşturmaya katılmamızın zamanı gelmiştir Holmes?”

“Nike gelene kadar olmaz,” diye tersledi Bana dönerek, “Bahse varım bu talihsiz olaya rağmen yine de heykel gelecek.”

“Eminim ki Kont böyle bir—”

“Adamın saplantısını hafife alma. Sevkiyat planlandığı gibi *devam edecek.*”

“Pomeroy’a ne olacak peki? Kıza inanıyor musun?”

“İnanıyorum. Pomeroy’a komplo kurulduğundan adım kadar eminim,” “Nasıl?”

“Gümüş tepsi.”

“Ne olmuş ona?”

“Cinayet sırasında odada değildi.”

“Odada en fazla bir dakika durdun! Nasıl bil—”

Holmes beni bir bakışla susturdu.

“Orada olmadığımız sırada birisi tarafından yerleştirildiğinden, odadan ayrıldığımız zaman başka biri tarafından getirilmiş olmalı. Sadece Dickie biz odadan çıktığımızda oraya girdi.”

Hiçbir şey demedim. Elbette ki haklıydı.

“Başka küçük düzenlemelerin yapılmış olması da muhtemel.

KAN SANATI

“Şimdi senden bir şey yapmanı istemeliyim, Watson,” dedi ve te-reddüt etti. “Çok tehlikeli.”

“Ne yapmamı istiyorsun Holmes? Hazır olduğumu biliyor-sun.”

“Aşağı kata geri dön. Cesedin yanına gidip onu incelemelisin.”

“Beni cesedin yanına hayatta yaklaştırmazlar. Büyük ihtimalle çoktan götürmüşlerdir.”

“Denemen gerek! Eğer zorunda kalırsan gizlice yap! O bıçak yarası kadının ölümünden sonraydı, bundan oldukça eminim; çünkü çok az kan vardı.”

“Katılıyorum ve yüz ifadesi!” dedi.

“Kesinlikle. Gözleri ve dili ya zehirlenmiş olduğunu gösteriyor ya da—”

“Ya da boğulmuş olduğunu!” dedim.

“Tam olarak. Hangisi olduğunu öğrenmem gerek. Kütüpha-neye geri dönmeliyim. Ah, şu sandalyeye ve tüm bu saçma mas-karaya lanet olsun!” Sandalyeye öfkeyle vurdu.

“Sakin ol, Holmes. Senin gözün ve kulağın olabilirim.” Gider-ken ani bir endişeyle geri döndüm. “Ben burada değilken kendi başına evi gezmeyeceksin, değil mi Holmes? Çünkü kesinlikle yakalanırsın.”

“Aptal değilim!” diye tersledi. “Afedersin. İnan bana. Şu kapı-nın ardından bir adım dahi atmayacağım. Emin olabilirsin.”

“Söz ver.”

Holmes kabullenerek gözlerini devirdi. “Söz veriyorum. Çok dikkatli ol, Watson. Katil hala evde bir yerlerde olabilir.”

Holmes’un detaylı ev planına hızlıca bakarak geldiğimiz yol-

BONNIE MACBIRD

dan kütüphaneye geri döndüm. Pomeroy'un tutuklanmasından sonra evdeki çoğu kişi şok olmuş, yas tutuyordu. Etrafta dolanan birkaç kişi vardı, ama kütüphanenin iki girişi de kilitlenmişti.

Kilidi kırmak söz konusu bile olamazdı. Elbette ki Leydi Pellingham'ın cesedinin başında nöbet tutan birileri olacaktı. Hem doktorum kartını oynamanın da yararı olmazdı, bundan eminim. Bu saçma bir plandı ve Holmes'a yakışmıyordu.

Ardından mutfağa gitmeyi denedim ve bisküvi ile sıcak süt almayı başardım, ayrıca adli tabibin, Hector Philo adında bir adamdı, aynı zamanda kasabanın doktoru olduğunu ve meşakkatli bir doğumdan dolayı cesedi ancak sabah gelip alabileceğini öğrendim.

Bu sırada Leydi Pellingham'ın cesedi oldukça soğuk tutulan kilere taşınılmıştı ve birkaç hizmetli tarafından korunuyordu. Ayrıca Pomeroy'un kodese tıklıldığını ve Dickie'nin hiçbir yerde olmadığını öğrendim.

Dikkatlice odaya doğru yol aldım ve içeri girip rahatlayarak kapıyı ardımdan sürgüledim.

Bölüm 21

Sınırın Kıyısında

İçeri girdiğimde odanın karanlık ve buz gibi olduğunu gördüm, bir şeyler yanıltı.

“Holmes,” diye seslendim kuvvetli bir fısıltıyla. Cevap gelmedi. Yatakta kimseyi görememiştim. Bisküvi ve sütü koyarak neredeyse sönmek üzere olan şömineye yanaştım ve üzerindeki gaz lambasını yaktım. Oda bomboştu. Pencere sonuna kadar açılmıştı ve perdeler rüzgârda dalgalanıyordu. Panik içinde kendi odama baktım; orada da kimse yoktu. Odamı kilitleyip Holmes’un odasına girerek pencereye koştum.

Dışarıda Juliet tarzı bir balkon vardı ve oraya geçtim. Etrafımı saran buzlu hava o kadar soğuktu ki zorla nefes alıyordum, “Holmes?” diye fısıldadım belirsizce. Sesim rüzgâra karışmıştı.

Belki de bana yalan söyleyip evi gezmeye çıkmıştı. Ama teker-

"Bariz olanı açıklamayacağım ama azıcık sıkıştım," dedi çarpık bir gülümsemeyle yukarıya bakarak.

BONNIE MACBIRD

lekli sandalyesi arkamda duruyordu. Böylesine aptalca bir riski göze alır mıydı?

Ardından soluk bir çığlık duydum. "Watson!"

Karanlığa baktım fakat aşağıda bir şey göremedim. "Holmes? Neredesin?"

"Tam altında!"

Yaklaşık bir metre altımda onu gördüm, binanın alt katına sanki bir örümcek gibi yapışmıştı. Ayaklarını bir kanalizasyon borusuna sarmış ve uzun parmaklarını eski heykelin yanında büyüyen asmaya kenetlemişti.

"Bariz olanı açıklamayacağım ama azıcık sıkıştım," dedi çarpık bir gülümsemeyle yukarıya bakarak.

Elimi uzattım fakat yetişmedi. Aşağı doğru eğildim.

"Düşebilirsin, Watson! Battaniyeyi balkon parmaklığına düğüm yap ve bana at."

Dediğini yaptım ve dakikalar sonra odada güvendeydi, ardından pencereleri kapadım ve kalın perdeleri çektim. Sonra bana döndü, yalın ayaklarını birbirini üstüne koyuyor ve ellerini ovuşturuyordu.

"Tanrı aşkına, ateş sönmüş! yakıversene, Watson? Bu gece bu-
raya başka birini çağırmakla uğraşamayacağım."

Yerimde bekleyerek ona baktım, fena öfkeliydim. Bu saçma oyunuyla kendini ve tüm davayı tehlikeye sokmuştu. "Holmes, çok aptalca davrandın," dedim. "Git kendin yak."

Soğuktan etrafta dans edip durdu. Eğer az önce yaptıklarını yapmamış olsaydı, şu anki hali komik olabilirdi. Ama yüzü

KAN SANATI

bembeyazdı ve tüm vücudu dışarıda kalmaktan allak bullak bir şekilde titriyordu. Acayip bir tarzı vardı, endişem öfkeme baskın geldi. Ona doğru yaklaşp ellerini tuttum. Hızlıca göz gezdirerek kangren olmadığını gördüm. Şanslıydı, fazlasıyla.

Ellerini çekip bağırdı, “Ateş, Watson, ateşi yak! Hadi be!” Yatağından bir battaniye çekti ve etrafına sararak inledi. “Evet, evet anladık, hata yaptım! Ve ilk de değil.”

Ateşi başlattım ve bir köşeye çekilip ona yer açtım. Oturdu, ayaklarına kalın çorap geçirirken ben de gizlice cebimden yatıştırıcıyı çıkardım ve mutfaktan getirdiğim sütün içine biraz koydum.

“Ilık süt. İç şunu.”

“Bana ne bulduğunu söyle,” diye tersledi.

Holmes titreyerek otururken elimde tutarak direttim. Almadı, ben de eline zorla sıkıştırdım.

“Beni saçma salak bir şeye gönderdin. Şimdi iç şunu. Hadi Holmes, ne uğruna kangren olmayı ve yere düşmeyi göze aldın? Al, ateşi canlandırıyorum.” Çırayı iyice yaklaştırmak için şömineye yaklaştım.

“Pencereden cesedin odanın en soğuk yerinde, kilerde olduğunu keşfettim,” diye anlattı. “Oldukça iyi korunuyor ve kütüphane de tıpkı şüphelendiğim gibi sonradan düzenlenmiş!”

“Bunun ötesinde ben de bir şey bilmiyorum. Holmes, bu turu kaybettik ve bu gecelik bittik. Bitkin düştün, dinlenmen lazım.”

Çıra kütükleri ateşledi ve sıcaklık odanın etrafında yayılmaya başladı. Holmes yatağının kenarına oturdu, morali fena bozuktu.

BONNIE MACBIRD

Bir dava sürecinde yenildiği çok az olurdu, bunu hiç de kolay karşılayamazdı.

Uzun bir süre yansın diye şömineye bir kütük daha ekledim. Verdiği kararlar ve bariz deliliği hakkında endişelenmeye başladım. Belki uyumak işleri düzeltebilirdi. Ona bakmak için döndüm, uyku ilacım görünüşe göre etkisini göstermişti, yatağa sırtüstü yığılmış hafifçe horulduyordu. Bir anlık küçük zaferimden gurur duyarak, onu yatağın ortasına kaydırdım ve diğer battaniyeleri üzerine örttüm, çıkmak için döndüğümde gözümde bir şey ilişti.

Komodindeki bir kâseye içine yatıştırıcı koyduğum sütü dökmüştü.

İç çekip yandaki odama geçtim, uykuya dalmam zaman almıştı. Ölümün verdiği dehşet ve bu geceki bariz başarısızlıklarımızdan dolayı derinden endişelenmişim. Bir kadın biz evindeyken öldürülmüştü, çocuğu hala kayıptı ve masum bir adama komplo kurulmuştu. Asıl müvekkilimiz ne idüğü belirsiz bir müttefikle Londra'da kim bilir ne yapıyordu, bizlerinse yardım alabileceği kimse yoktu ve şu anda bunlar hakkında hiçbir şey yapamıyorduk.

Ama daha da kötüsü, yeteneklerimizden şüphe duymaya başlamıştım. Holmes ile birlikte hata üstüne hata yapmıştık. Birkaç aylık yeni evliliğim beni değiştirmiş miydi? Körelmiş miydim? Ya da Holmes kısa bir zaman önce kodeste kaldığı süreçte bir şekilde hasar mı görmüştü?

Rahatsız edici düşüncelerimi susturmaya çalışarak, kendimi tatlı Mary'mi düşünmeye zorladım. Sonunda uykuya daldım. Fakat

KAN SANATI

Leydi Pellingham'ın dehşete düşmüş ölü yüzü ve pörtlemiş gözü
kâbusuma girdi –ve daha birçok gece peşimi bırakmayacaktı.

22. Bölüm

Fena Bir Hata

Sirk gösterilerinin yapıldığı çevrelerde bir söz vardır; ‘gösteri devam etmeli’. Bu söz belli bir ahlaki değere sahip olup İngiltere’nin yüksek sınıflarında uygulanır; geçmişte olmuş bir şeyi dışa yansıtmak zayıflık belirtisidir.

Böylelikle bir sonraki sabah, tam olarak sanki evin hanımı önceki gece bir cinayete kurban gitmemiş gibi, görkemli bir kahvaltı evin geniş, soğuk odasında bir büfe şeklinde servis edilmişti. Holmes ile birlikte masaya oturduk ve pencereden uzaktaki uçsuz bucaksız karlara ve siyah ağaçlara baktık.

Odada yalnızdık. “Watson,” diye fısıldadı Holmes, “bir şeyler uydurup kasabaya gitmek zorundasın. Mycroft’a telgraf çekip heykelin yakında olduğunu ve yarın öğlen buraya ulaşacağını söyle. Ben burada kalıp, eğer fırsatım olursa, cinayet hakkında neler bulabileceğime bakmalıyım. Bu sırada sen de adli tabibin

BONNIE MACBIRD

yoluna çıkıp ona yağcılık yapmalısın.”

“Müvekkilimiz ne olacak?”

“Vidocq’un ellerinde güvende olacağına inanmamız gerek; Mycroft bunu sağlayacaktır. Emil büyük ihtimal annesinin kollarında olmalı. Fakat buradaki sorunu çözüp Kont’u parmaklıkların ardında görene kadar, çocuk korumamız altından koparılıp yasal bir şekilde tehlikenin kollarına düşme riskine sahip. Leydi Pellingham da öldüğüne göre çocuk şimdi daha da savunmasız.”

“O halde *tehlikenin* kendisi Kont, teorin bu mu?”

“Kesin emin olmam için daha fazla veriye ihtiyacım var. Bu yüzden burada kalmalıyım.”

“Sence cinayet çocukla bağlantılı mı? Ya da heykelle?”

“Belirsizliğini sürdürüyor.”

“Nike bu şartlar altında teslim edilecek değil ya.”

“Bahse varım hala teslim edilecek,” dedi Holmes fakat konuşmamıza devam edemeden, bir uşak elinde kahve ile geldi ve fincanlarımızı doldurmaya başladı. Mason da odaya girdi ve masaya yaklaştı.

“Beyler,” diye başladı. “Böldüğüm için ve size getirdiğim haberlerden dolayı özür dilerim. Yakında gerçekleşen trajediden ötürü, Kont sizlere daha fazla ev sahipliği yapamayacak. Affınızı diliyor ve bu sabah Londra’ya dönmenizi rica ediyor.”

Holmes gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı. “Kesinlikle, Mason,” diye cevap verdi. “Ona yakında yazacağım, fakat lütfen ona acısını paylaştığımızı ve misafirperverliği için müteşekkirdiğimizi ilet.”

Daha sonra olan şey kasten mi gerçekleşmişti ya da kazara mı, hiç bilemeyeceğim. Ama tam o sırada fincanlarımıza kahve dol-

KAN SANATI

duran uşak tökezledi ve Holmes'un bacağına bir miktar kaynar sıvı döktü. Tepkisini kontrol edemedi, Holmes zıpladı ve anında geri dönülmez bir hata yaptığını fark etti.

Mason şaşkınlıkla Holmes'a baktı, ardından bu şaşkınlık soğuk bir öfkeye dönüştü. "Bizi yalnız bırak," diye bağırdı uşağa. Ardından Holmes'a döndü. "Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum, efendim fakat siz bir sahtekârsınız. Eğer bir trajediden mustarip olmamış olsaydık, bir saat içinde kodesi boylamıştınız. Fakat başka şeyler ile ilgilenmeliyim. İkiniz bir sonraki Londra treninde olacaksınız yoksa ikinizi de bizzat tutuklatırım. İnanın bana, sonuçları *olacaktır*."

Dakikalar içinde malikânenen dışarı çıkarıldık ve karmakarışık valizlerimizle birlikte bir yük arabasına bindirildik. Holmes ile çitımızın çıkmadığı patırtılı bir yolculuktan sonra Penwick'teki demiryolu istasyonuna bırakıldık. Valizlerimiz yolun ortasına atılmıştı; benim valizim açıldı ve içindekiler donmuş sulu kara döküldü.

Eşyalarımı toplarken Holmes kendininkinden birkaç parça bir şey çıkardı ve bağırdı, "Acele et, Watson. Ben üzerimi değiştirirken eşyalarımızı istasyona bırak, kodese gitmemiz gerek! Pomeyroy'un bize yardımı dokunabilir, bizim de ona."

Bununla birlikte tuvalete daldı ve dakikalar içinde Prendergast kılığında tamamen çıkmış, kendine gelmiş bir şekilde fırladı. Arkadaşımın bu kadar hızlı değişmesi hayranlık uyandırıcıydı. Ama buna kafa yoracak zaman yoktu.

Sokakta hangi yöne doğru gittiğimizden habersiz bir şekilde koşturduk, ardından sabahın bu saatinde çevredeki birkaç adamdan birini durdurduk ve yolu sorduk.

BONNIE MACBIRD

Bizim yaşlarımızda genç bir adamdı bu ve High Sokağı'na doğru ilerliyordu. İnceydi, iyi giyimli ve kızıl saçlıydı; gözünde altın gözlükler ile birlikte ağırbaşlı, açık bir yüzü vardı –bir doktor çantası taşıyordu. Kodese olan yolu sordum ve şansımıza kendisinin de oraya gittiğini söyledi. Kendini tanıtarak isminin Doktor Hector Philo olduğunu söyledi, kasabanın doktoruydu.

“Aa, o zaman adli tabip de olmalısınız, değil mi?” dedim.

“Ta kendisi,” dedi genç adam. Holmes ile birbirimize endişeli bir şekilde baktık. Neden malikâneye değil de kodese gidiyordu? Kafamda sorular dönüyordu fakat Holmes bir bakış atarak beni uyardı. Hoş, gündelik bir ton takındı.

“Biz de kodese doğru gidiyoruz,” dedi Holmes. “Size eşlik etmemizin sakıncası var mı?”

“Hoşuma gider aslında,” dedi genç adam. “Orayı ziyaret etmek hiçbir zaman kolay olmuyor.”

Kodes istasyondan biraz uzaktaydı ve oraya doğru giderken buzlu sokakları, kepenkleri indirilmiş açılmaya başlayan mağazaları geçtik, bu sırada Holmes Doktor Philo ile olan konuşmasına devam etti, genç doktor çok geçmeden kaygılanmaya başladı ve suskunlaştı. En sonunda, soruları kendisinden uzaklaştırarak bizi sorgulamaya başladı; isimlerimizi, ne iş yaptığımızı ve nereli olduğumuzu.

Holmes soruya cevap verince şaşırdım. “Benim ismim Sherlock Holmes, Londra’da yaşıyorum,” dedi hoş bir şekilde, “Danışman dedektifim. Belki beni duymuşsundur.”

Bunu duyunca adam kaskatı kesildi.

“Aman Tanrım! Duymaz mıyım? Karım Annie ile birlikte maceranı okumuştuk! Hevesle ellerimizi sıktı. “Siz de Doktor

KAN SANATI

Watson olmalısınız! Ah, ikinizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam... Bilimsel yönteminiz... Harika yolunuz... Ama... Burada ne yapıyorsunuz? Şu an?”

“Daha sonra,” dedi Holmes. “Yöntemlerime hayran olduğunuzu söylüyordunuz?”

“Ah, fazlasıyla? Şehirde hekimken tamamen seçimlerimin aksine buralarda fiili adli tabip oldum, ama size söylemem gerek Bay Holmes, bir ölümle ilgili bulgularımı sizin ya da Doktor Watson’ın deneyimleriyle tartışmayı o kadar düşündüm ki!”

“O halde şüpheli bir ölümle karşılaştın, Doktor?”

“Evet ve birden fazla. Ama... Tüh... Kodese gelmişiz. Burada rahat rahat konuşamayız.”

“Nedenmiş?”

“Yargıç, Boden yüzünden. O... o tehlikeli bir adam. Hem hâkim hem de jüri. Buralarda son sözü o söyler ve ona çatan adamın haline acırım.”

“Ama kanunun bir işleyiş süreci vardır,” diye bağırdım. “Bu nasıl mümkün olur?”

Doktor Philo ikimize de büyük bir endişeyle baktı. “Londra’dan oldukça uzaktayız. Sanırım görmezden gelmeleri için bazılarına rüşvet veriliyor... Fakat teorilerimi size sonra açıklayacağım.” Ardından kodese baktı ve duraksadı, kararsızdı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Philo gözleri kapalı bir şekilde önümüzde durdu. “Tanrı başılsın,” dedi. “Korkarım ki dün gece tutuklanmış zavallı birine defin ruhsatı yazacağım –hiç şüphe yok ki tutuklu kaldığı sırada ölmüş.”

BONNIE MACBIRD

Sherlock Holmes'u elektrik çarpmıştı sanki. "İçeri, çabuk!" diye bağırdı ve kodese daldı. Planından bihaberdim, Boden onu bu kılıkta tanımasa bile beni kesin tanırdı. Ayrıca sahte kimliklerimizin haberi yargıca çoktan ulaşmış olabilirdi. Philo ile birlikte Holmes'un arkasından koştuk.

Masadaki birinden öğrendik ki şansımıza Boden dün geceki icraatından sonra evine uyumaya gitmişti, bu haberden dolayı rahatlamıştık. Karşımızda iri, hantal bir adam duruyordu, saman gibi düz saçlıydı ve ince, cilalanmış bıyığıyla yumrulu bir yüzü vardı. Adı Bottoms'dı ve bu kadar götü tavanda burnu kaf dağında biri olmasaydı daha kalın kafalı görünmezdi.

Şüphelenmiş küçük gözleriyle bize dik dik baktı ama Philo onun danışmanları olduğumuzu ve buraya Boden tarafından davet edildiğimizi söyledi. Bottoms bunu tartarak birkaç kere göz kırptı ve bir tür ziyaretçiler defteri imzalamamızı istedi –Holmes ile ben takma ad kullandık– ve ardından rutubetli hücrelere doğru koşturduk. Oda o kadar soğuktu ki resmen nefesimizi görebiliyorduk.

Korktuğumuz üzere Pomeroy'u bir tahta masanın üstünde sırt üstü yatılı halde bulduk, hareketsiz ve kaskatıydı. Buz gibi havaya rağmen üzerinde gömlekten başka bir şey yoktu. Philo ona doğru koştu ve yaşıyor mu diye baktı. "Hayatta," dedi, "ama az çok. Şoka girmiş." Ardından, bana doğru, "Doktor, sırtını incelememe yardım et."

Nazıkçe zavallı valeyı kaldırdık ve savaştaki deneyimlerime rağmen ben bile midemden bir şeylerin kalktığını hissettim.

Pomeroy'un gömleğinin arkası kandan simsiyahtı, şeritler halinde lime lime edilmiş paçavralar vücudundaki ciddi derin yarık-

KAN SANATI

lara göçmüştü. Adam üzerinde kıyafetleri varken ciddi bir şekilde kırbaçlanmıştı.

“Burada ne olmuş lan böyle? Altı saat kadar bir süreliğine buradaydı!” dedim oturup zavallı adamın kafasını kucağıma alırken, bu sırada da Philo uyarıcı bir iğne hazırladı. “Bir gece hem hüküm verilip hem de cezalandırıldı mı?”

“Evet,” dedi Philo. “Bu ilk de değil.”

Halsiz figüre iğneyi sapladı. Adam birkaç saniye boyunca kasatı kalmaya devam etti. Ardından genç Pomeroy derin bir nefes çekti ve hareketsiz kaldı. “Onu kaybettik,” dedi Doktor Philo. Usulca onu yere yatırdık.

Hastamızla öylesine meşguldüm ki Holmes’u fark etmemiştim. Bir köşeye çekilmiş, vicdan azabından dolayı kıvranıyordu. Fısıltıyla konuştu. “Ne kadar aptalım. Aptal! Tanrım beni affet!”

“Holmes, kimse böyle olacağını bilemezdi!”

“Uyarılmıştık. Her şey yerine oturuyor. Emil’i saklamak için gizlice anlaşılan iki kişi de öldü. Bu Boden daha büyük bir planın parçası. Gel! Çabucak gitmemiz gerek!”

Çabucak kodesten uzaklaşarak ilerledik ve takip edilmemek için de dikkatli bir şekilde kasabada dolambaçlı bir yol aldık. Holmes doktoru soru yağmuruna tuttu ve Philo da hepsini cevapladı.

“Evet,” dedi Philo, “bu kasabada ve çevresinde birkaç dizi ölüm olmuştu.”

“Ölenlerden herhangi biri çocuk muydu?” diyesordu Holmes.

Philo sıçradı. “Aynen öyle! Evet, üç çocuk 25 kilometre ötedeki ipek fabrikasında ortadan kayboldu. Üç beden bulundu fakat

BONNIE MACBIRD

dövülmüş ve büyük ihtimalle istismara uğramış oldukları dışında ölüm nedenlerini belirleyemiyordum.”

“Kaç yaşındalardı?”

“Muhtemelen dokuz ya da on. Kimse tam olarak bilmiyor; yetimlerdi.”

“Ne zaman?”

“Son altı ayda. Onlar, oldukça eminim, bölgedeki bir yetimhaneden yasadışı olarak alınmışlardı.”

“Bu bilgiyi neye dayanarak söylüyorsun?”

“Yetimhanede bir arkadaşım var,” dedi Philo utanarak. “Çok az şey yapabildiğim için pişmanım.”

“Peki ya kodeste, kaç mahkûm duruşma yapılmadan cezalandırıldı?”

“Bir şey söyleyemem. Yalnızca adli tabip olarak çağırılıyorum. Ama Boden buraya geldiğinden beri dört kişi yine Pomeroy gibi öldürüldü, gerçi içlerinden biri kendini astı. Buradaki birçok adam korku içinde yaşar ve ben de suç ortağı olarak görülüyorum ki,” diye ekledi üzgün bir şekilde, “bir nevi öyleyim de.” Burada duraksadı ve yutkundu.

“Nedenmiş o?”

Philo utanç içinde aşağı baktı. “Karım tehdit edildi ve ben de...”

“Evet, tabii. Ama neden bu cesetler hakkında Londra’ya telgraf çekmedin? Çocuklar hakkında?”

“Scotland Yard’a üç kere telgrafçektim fakat cevap alamadım.”

Holmes bunu düşündü. “Evet, sen de fotoğrafları postaladın, değil mi?”

KAN SANATI

Philo utanç içinde kafa salladı.

“Olay tehlikeli; durumunu anlıyorum, ama müttefiklerini buldun ve seni yarı yolda bırakmayacağız. Gitmemiz gerek, Clighton’da acil bir işin olduğuna inanıyorum. Onu hallet.”

Philo’nun kafası karışmıştı. “Ne işi?”

Holmes şaşkınlıkla ona baktı. “Malikâneye çağrılmadın mı?”

“Birisi hasta mı?”

Holmes duraksadı. “Watson, çabucak gel. Telgrafımız bekleyemez. Cesedi bulup onu incelemeliyiz!” Topuklarının üzerinde döndü ve High Sokağı’na doğru gerisin geri koşmaya başladı.

Doktor Philo yalvararak bana döndü. “Kimin cesedi bu, Doktor Watson? Söyleyin bana!”

“Leydi Pellingham dün gece öldürüldü.”

“Aman Tanrım!”

“Ölüm nedeni belirsiz, Doktor Philo,” diye ekledim çabucak leydinin yüz ifadesi ve bıçak yarası ile ilgili gözlemlerimi aktararak. “Cesedi daha yakından incelemek istiyorduk fakat fırsatımız olmadı.”

“Eğer çağırırlarsa ben inceleyeceğim,” dedi Philo üzgünce. Bana kartını uzattı. “Evim ve muayenehanemin adresi. Kısa bir süreliğine bana uğrayın lütfen, böylece daha rahat konuşabiliriz. Size anlatacağım daha bir sürü şey var, aslına bakarsanız yardımınız gerekiyor.”

Kartını aldım. “Holmes’a vereceğim,” dedim ve arkadaşımın ardından fırladım.

Holmes’a yetişmek için koşmam gerekmişti, uzun adımları yüzünden iki blok ötedeydi. “Holmes,” diye bağırdım peşinden

BONNIE MACBIRD

koşarak.

Hızla döndü ve bana bağırdı, “Sessiz olsana be adam! Koca dünya burada olduğumuzu öğrenecek.”

“Ama ne yapacağız?” diye sordum soluklanarak. “Burada kanun denen bir şey yok. Tek başımıza üstesinden gelemeyiz!”

“Mycroft ve Scotland Yard’a haber vereceğim. Postaneye, çabuk ol! Buraya gelirken fark ettim. Kaybedecek vaktimiz yok. Şimdiye kadar Boden’a burada olduğumuz haber verilmiştir. Yarın sabah Mycroft’un adamları işaretimizi bekliyor olacak,” diye devam etti. “O sırada cesedi bulmalı ve öğrenebildiğimiz kadarını öğrenmeliyiz.”

Donuk kışın güneş ışığında postaneye doğru ilerlerken neredeyse kalbimi durduracak bir şey gözüme ilişti. Solumdaki tütünün önünde, gazeteci çocuk Londra’nın gazetesini dağıtıyordu.

Gazetenin kapağındaki manşet, “Baker Sokağı’nda Kan Döküldü! Sherlock Holmes ve Metresi Ölmüş Olabilir!” diyordu.

Gazeteyi kapıp okudum. “Kaybolmuş ve öldürüldüğü düşünülen ünlü dedektif Sherlock Holmes, tiyatro sanatçısı ve Fransız olduğuna inanılan bayan arkadaşıyla birlikte uygunsuzca yaşıyorlardı. Yoldan geçen bir adam tarafından görülmüş ve yerel polise haber verilmiş dedektifin Baker Sokağı’ndaki evinde kargaşa, yıkım ve büyük miktarda kan bulundu. Scotland Yard’dan Müfettiş Lestrade...”

Daha fazla okumadım ve postanenin dışındaki Holmes’a yetiştim. “Oku!” diye soludum. Okuduğunda solgun yüzü kireç gibi oldu.

“Watson, çabucak Londra’ya dönmelisin. Of, nereye dönsek bir başka rezalet! Müvekkilimiz, eğer hala hayattaysa, tehlike al-

KAN SANATI

tında. Emil'i bulabildiler mi kim bilir? Ah, her konuda tam bir aptaldım. Aptal! Git ve Lestrade ile buluş. 221B'de ne olduğunu öğren ve Matmazel La Victoire'yi bul. Eğer cevaplar belirsiz olursa Mycroft'a danış.”

“Ama Holmes! Londra'ya niye kendin dönmüyorsun? Burada ne yapabilirsin ki?”

“Watson, fabrikadaki çocukların mevzusunu öğrenmeliyim ve Leydi Pellingham'ı kimin öldürdüğünü bulmalıyım. Görmüyor musun? Hepsi birbiriyle bağlantılı, eğer Emil öldüyse bir anlamı olmayacak; ama yaşıyorsa buradaki gizemi çözmeden güvende olmayacak! Kont'u sözleştiğimiz gibi tutuklatmak üzere ayarlamalıyım. Hepsi malikâneye çıkıyor, görmüyor musun?”

“Bunların hepsi çok fazla,” diye çıkıştım. “Yardım almak zorundayız.”

“Watson, böyle bir şansımız yok. Dikkatli olacağım; sen de öyle. Bak, Londra'ya giden tren istasyona girdi. Koş!”

Holmes'a Doktor Philo'nun kartını uzattım. “Al, en azından bir müttefik. Onun vasıtasıyla sana telgraf çekeceğim.”

“Harikasın, Watson. Sana Baker Sokağı'nda telgraf çekeceğim. Git şimdi!”

23. Bölüm

Dehşetin Karartısı

Londra'ya giden tren az çok doluydu, böylece trenimiz parlak gün ışığında buhar saçarak güneye doğru ilerlerken, cam kenarında kendime birinci sınıf bir kompartıman buldum. Oturarak yanımdan geçen manzaraya baktım, trenin buzlu camları karşımızdaki uçsuz bucaksız bembeyaz araziye kışa özgü farklı bir boyut kazandırıyordu. Kafamda bin bir şey dönüyordu.

Müvekkilimiz ile çocuğuna verdiğimiz söz içime oturmuştu. 221B'de ne olduysa birilerinin zarar gördüğü kesindi, fakat kime ya da neye ne boyutlarda olduğunu bilmiyordum. Her davada yaptığım gibi, doktor çantamı yanımda taşıdım.

Önümüzdeki görev için gücümün ve konsantrasyonumun son damlasına kadar ihtiyacım olacaktı. Kendimi bir kez daha uyumaya zorlayarak uykuya daldım. Tren Euston'a gelene kadar uyanmadım.

BONNIE MACBIRD

Ben uyuyorken buna karşın arkadaşım durmaksızın hareket halindeydi; alın size onun bir dava boyunca sahip olduğu efsanevi canlılığa başka bir örnek.

Bu noktada normal anlatımımı bırakıp onun ilerideki birkaç saatinde neler yaptığını aktaracağım, tam olarak Sherlock Holmes'un bana sonradan anlattığı şekilde.

“Sen istasyondan ayrıldıktan sonra Watson, valizimi alıp hızlıca kızıl saçlı ve sakallı İskoç bir işçi kılığına büründüm. Eğer söylentiler doğruysa ve yetimler Kont'un yakınlarındaki ipek fabrikasında zorla tutuluyorlarsa, kanıta ihtiyacım vardı ve eğer o yetimler cesetleri sonradan bulunan ve Mycroft tarafından bize verilmiş korkunç fotoğraftaki çocuklarsa, o zaman kaybedecek vaktim yoktu.

Bu tuhaf ve imtiyazlı Kont'un etrafını saran olaylar tek bir gizemden de öteydiler. Emil'in ortadan kayboluşunun, kayıp çocukların, çalınmış heykelin ve yeni gerçekleşen iki cinayetin bir şekilde birbirine bağlı olduğu hissini kafamdan atamıyordum. Bu sırlar Clighton'da gizliydi fakat bu konuya büyük bir ışık tutan iki kişi –Leydi Pellingham ve çöpçatan Pomeroy– artık ölmüştü. Kont Nike'ı alırken suçüstü yakalanana kadar ulaşılamaz bir konumdaydı.

Daha çok kanıta ve veriye ihtiyacım vardı. Eğer suistimal olduğuna dair şüphelerimiz doğruysa, fabrikaya birini kolay kolay sokmazlardı. Gel gör ki mütevazı ve aç, bir işe muhtaç ve kullanılmaya hazır “Bill MacPherson” sayesinde kolayca başvurumu yapmaya kabul edilmiştim. Ezilip büzülmüş ve gözü korkmuş bir

KAN SANATI

şekilde davranarak kendimi ustabaşının ofisinin dibindeki bir geçiş odasında mülakatımı beklerken buldum.

Bu tozlu bekleyiş odasında tahta bir banka oturarak kapı aralığından ustabaşının oldukça lüks ofisine göz atabiliyordum. Bir başka kapı daha büyük bir alana bakıyordu ve bu kapıdan kompleks makineciliğin uçsuz bucaksız koleksiyonunun bir kısmını görebiliyordum.

İnanılmaz bir dizi mekanik kol, gösterişli kıyafetler yapıp –bu makinelerin başında ter döken erkek ve kadınlar sayesinde– yakın zamanda dünya çevresindeki varlıklı insanları süslemek için renkli ipleri döndürüyor, ayırıyor, doluyor ve dokuyordu.

Ama işçiler ne pahasına azap çekiyordu? Makinelere karşı bu kölelerin iplikleri doldurmasını, mekanizmayı çevirmesini, itmesini çekmesini, dolmasını ve vidaya ipleri takmasını ve açıkça söylemek gerekirse bu şeytani cihazlarla şampiyon bir sporcuyu devirecek hızda ilgilenmelerini izleyince ürperdim. Yaptıkları iş insan beyninin hiç tasarlanmadığı bir şekilde kafayı allak bullak eden bir tekrara tekabül ediyordu.

Bu fabrikada günübirliğine ırgat gibi çalışacağıma, sevgili Watson, Pentonville Hapishanesi'ndeki ceza değirmenine katılmayı yeğlerdim. Devasa odadan kükreyen sesler oturduğum küçük odaya sızmıştı ve makinelerin sesleri yer zeminlerini sarsıyordu.

Eğer bu işte çalışan çocuklar varsa, onları göremiyordum. Büyük ihtimalle gözden uzak bir yerde çalıştırılıyorlardı. Çocuklar vaktiyle buz gibi tavan aralarında yaşatılıp okula gönderilmiyorlar, ölümüne çalıştırılıyorlardı –kölelerden azıcık daha iyi davranıyorlardı onlara– ama artık bu yasadışı. Okul çağına gelmiş

BONNIE MACBIRD

çocuklar okul saatleri dışında yalnızca 'yarı zamanlı' olarak çalışabilirler. Fakat burada, kırsal kesimin içinde ve Kont'un etrafını sarmış dokunulmazlık bulutuyla sarılı yerde her şey mümkündü.

Çocukları bulmam gerekiyordu, eğer mümkünse de onları sorgulamam. Burada beklemem gerektiği söylenmiş bankımdan kalkarak ana kata doğru ilerledim. Orada kimse beni fark etmeden birkaç dakika geçirdim, erkeklerin ve kadınların bu aç makinelerdeki tehlikeli bir süreç boyunca verdikleri hizmete dalmıştım.

İşçilerin saçları başlıklar ve kurdelelerle toplanmıştı, kıyafetler kollar ve bedene sımsıkıydı ya da ölümcül bir dolanmayı, ya da tanrı korusun üretimdeki herhangi bir gecikmeyi önlesin diye sarılmıştı. Dışarıdaki buz gibi havaya rağmen birçok bedenden ve pırlayıp laklaklayan makinelerden yayılan sıcaklık havayı nemli ve boğucu bir hale getirmişti.

Merkezi bir koridordan geçerken makinede çalışan kölelerin solgun yüzlerini gözlemledim. En fazla yirmilerinde gösteren genç bir kadın, bir dizi karmaşık yapıya doğru koştu; yumaklar bobinlere iç içine geçmiş iplikler salıyordu ve kadın bobinleri çabucak çözeceğim diye oradan oraya delicesine koşturuyordu. Tek bir yanlış adımla kolayca bir yerini kıştırabilirdi. Kadının tökezleyip çığlık atmasını izledim, hızlıca dengesini kazandı ve ardından yine sonuna kadar zorladı.

Onun yanındaki bir adamın bileklerinde deri kelepçeler vardı ve parlayan bir dokuma tezgâhına durmadan iplikler veriyordu, yüzü acı dolu bir haldeydi ve elleri de bundan şüphesiz farklı değildi.

KAN SANATI

Çıkan ses fersiz bir kükremeydi, arada sırada ustabaşı ya da diğer çalışanlar tarafından kesiliyordu ve ince sesli flütün pırlama sesinden derin bir gümbürleme sesine doğru ilerliyordu –gürültünün karmaşası kulaklara zarardı.

Buharla çalışan, Sisifos'un cebelleştiği türden mekanik bir cehennem gibiydi bu.

Bildiğin gibi Watson, ben teoride ya da onun tüm uygulamalarında, teknoloji ve onun gelişmelerine hayır demem. Telefon mesela, gelecekte Baker Sokağı'nda çok işimize yarayabilir.

Tamamen dürüst olmak gerekirse, tüm çalışanlar sıkıntılı görünmüyordu. Bazıları ellerindeki işi ayrıcalıklı bir şekilde kolayca hallettiler, görünüşe göre görevleri için hem fiziksel hem de zihinsel olarak uygundular. Onların arasından geçerken biraz dikkatim dağılmış gibi oldu.

Jacquard'ın dokuma tezgâhı hakkında bir şeyler okumuştum elbet, ama karşımda bu dahi buluşun karmaşık çalışma sistemi duruyordu. Yaklaşık on santime yirmi beş santim genişliğinde olan mukavva tezgâhlara delikler açılmış ve ipliklerle uzun dizilere dikilmiş ve makineye bağlanmıştı; hepsi teker teker. Ardından her bir tezgâh devasa karmaşadaki desenler yaratmak için kullanılacağı yere göre özenle ayrılmıştı; özel renkteki iplikler bir ters bir düz edileceği kumaşa dokunuyordu. Gözlerimin önünde delikli tezgâhların mekanik gücünün öncülüğünde mavili ve kırmızılı zengin bir şal deseni oluşuyordu.

Bunu kısaca kafamda tarttım. Eğer bir adam desenler yaratmak için bu teknolojiyi kullanabiliyorsa, diye düşündüm, işleminde boşluklar olan bu tezgâhların koleksiyonundan daha hangi

BONNIE MACBIRD

ilerlemeler ve eylemler geliştirilebilir? Karmaşık bir eylem ya da karar bir şekilde çökünce onu yeniden yaratmak için bir kod yazılabilir miydi? Belki de bir bulmacayı ya da matematiksel bir ifadeyi çözmek için dakikada değişen birçok hesaplama gerekirdi?

Benim işimde, en karmaşık durumlar küçük detaylar ve onların birikmiş anlamlarına dikkat edilerek genelde çözülürdü. Ama eğer tümdengelim olmayacaksa, buharla güçlendirilmiş cansız maddeler tümevarımın yerini alamaz mı? Kim bilir, belki birisi sonunda insan beyninin düşüncelerini ve davranışlarını bile taklit edebilir.

Bu düşünceler tarafından büyülediğimden, buraya neden geldiğimi neredeyse unutmuştum. Odanın bir köşesinden gelen bir çocuğun çığlığı dikkatimi çekti. Orada, diğerlerinden gizlenmiş bir halde dört çocuk bir dizi büyük makaraların içlerine ipek atmakla meşgul bir halde makaraların önünde duruyorlardı. Bobinlerin arasına uzun iplikler koyup onları dokunabilecekleri forma çeviriyorlardı. Bir çocuk geride durmuş ağlıyordu, bir parmağından kan akıyordu.

Yakındaki tıknaz bir adam çocuğa döndü ve yaralanmış elini alıp onu öne çekti ve inceledikten sonra çocuğa eğilip alaycı bir şekilde: 'Biraz dikkat çekip işten sıyrılmaya çalışıyoruz bakıyoruz?' dedi şiddetli bir tonla. 'Çok beklersin!'

Söylenerek cebinden kirli bir mendil çıkardı. İğrenmiştim, adam mendille çocuğun kesilmiş parmağını öyle sıkı bir biçimde sardı ki çocuk yeniden çığlık attı. Çocuğu makaraların bulunduğu tarafa doğru itti ve çocuk yere çullandı. 'İşinin başına geri dön seni küçük solucan. Akşama sana yemek yok.'

KAN SANATI

İğrenmiş bir halde, Kont ve Boden'ın icabına baktıktan sonra hemen bu fabrikadaki koşullar hakkında Londra'yı haberdar edeceğim konusunda aklıma not ettim.

'Sen!' tiz bir ses patırtılı kükremenin içinden geldi. 'Oradaki, MacPherson!'

Patırtı kütürtü yapan tahta ve metal canavarların ardındaki uzun yola baktım. Bana beklememi söyleyen ustabaşı şef çok uzaktaydı, bana işaret ediyordu, özür dilercesine omuz silkerek ortadan kaybolmaya çalıştım.

Ama ustabaşı öfkeyle el kol hareketi yapmaya devam etti ve arkasındaki iki iri yarı çalışanı bana doğru koşturdu. Pazarlık yapacak zaman değildi. Döndüm ve koştum.

Geniş bir çalışma odasının sonunda iki kapı vardı. İlki kilitliydi ve adamlar bana doğru yaklaşırken çabucak ikincisini açtım ve karşıma küçük bir dar merdiven çıktı.

Dar tahta basamaklar inerken ağırlığım altında gıcırdadılar. Kapıya ulaştım fakat kapı kilitliydi, kolayca tuzağa düşebileceğimi bilerek sürgüyü çektim ve içeri daldım. Fakat diğer alternatifler daha kötüydü.

Bir tür ambar gibi bir yerdi. Keten çuvallara koyulmuş kocaman ham ipek balyaları soğuk, rutubetli odayı kaplıyordu. Kapıyı arkamdan çarptım ve kapı kilidine bir sandalye sıkıştırdıktan sonra kaçabileceğim bir yer aradım. Odanın sonunda lekeli bir cam parçası loş bir şekilde parıldadı ve yığılmış balyaların arasındaki dar bir geçitten ilerleyerek ona doğru koştum. Hızlıca koşarken etrafımdan tozlar kalkıyordu.

Takipçilerim kapıya ulaştı ve onların bağırışlarını ve itip ka-

BONNIE MACBIRD

kışmalarını duyabiliyordum, sandalye civatada takırdadı.

Pencere sürgülenmişti, onu kırıp açacak bir şey aranırken karanlıkların arasına girmiş, eski püskü battaniye öbeğinin üstünde oturup beni meraklı bir ilgiyle izleyen küçük bir erkek çocuğu görünce şaşırmıştım. En fazla on ya da on iki yaşındaydı.

‘Hey,’ dedi. ‘Beni çöz, lütfen.’

Kapı gümbürdemeye devam etti.

Çocuk cılız bir kol uzattı. Duvardaki bir çengele kelepçelenmişti. Onun yanında birkaç başka daha çengel ve onunlike benzer eski püskü battaniler ve birkaç saman olduğunu çabucak fark ettim. Çoraptan yapılmış kirli, yırtık bir doldurulmuş hayvan battanilerinin birinin altında görülebiliyordu.

Çocuklar burada köleler olarak tutuluyordu, ya da bu şekilde görünüyordu. Watson, bilirsin ben duygusal bir adam değilimdir, fakat bu akla hayale sığmaz bir şeydi.

Kapı tekrar sarsıldı ve seslerin azaldığını duyabiliyordum.

Çocuk bana baktı. ‘Sana yardım edebilirim,’ dedi cesurca. Pis kahverengi saçlarının uzun bir sapı gözlerinin bir bölümünü örtmüştü.

Bu doğru olup olmasa bile çocuğu bu şekilde bırakamazdım. Ona yaklaştım ve klasik teçhizatımdan küçük bir maymuncuk çıkardım.

‘Cezada mısın?’ diye sordum.

‘Burada uyur biz, ama bugün, evet.’

‘Neden?’ Cevap vermedi. Saniyeler sonra onu serbest bıraktım.

KAN SANATI

‘Onu alabilir miyim?’ diye sordu maymuncuğu büyülenmiş bir şekilde izlerken.

Daha fazla ses geri döndü ve kapıyı daha sert yumrukladılar. Anahtar denemişlerdi. Aptallar.

‘Belki. Sonra. Buradan çıkabileceğimiz bir yer var mı?’

Bir sırtışıla beni şaşırttı. ‘Olabilir.’

Kapıdan gelen bir parçalama bana onu yarıp geçebilecekleri bir şey getirdiklerini söyledi.

‘Pazarlama yapılacak zaman değil bu.’

Çocuk sessiz kalıp bakmaya devam etti.

‘Ne istiyorsun?’

‘O küçük peyi.’

‘İyi.’ Maymuncuklarımdan birini ona verdim.

‘Ve... baspa bir pey.’

Başka bir parçalama sesi geldi. On yaşındaki bir büyücü bana bilgelik taşıyordu.

‘Ne?’

‘Giderken birpikte gidelim.’

Öyle yapacaktım zaten, ama sanki o kazanmış gibi kafa salladım. Çabucak beni odanın bir köşesine yönlendirdi. Islak taşların karşısındaki kocaman bir kutuyu kaydırды ve pis bir bezi çekerek duvarda yarılmış basit bir deliği gösterdi, çocuğu arkasından az çok takip ederek, çünkü geçit çok dardı, dışarıdaki bir patikaya ulaştım.

Yüksek kapılarla iki taraftan da kapatılmıştı ve dikenli tellerle örülmüştü. Çocuk çatıya çıkan paslı bir merdiveni işaret etti, bir

BONNIE MACBIRD

maymun gibi tırmandı ve ben de onu takip ettim.

Belli ki bunu sürekli yapıyordu. Eğimli çatıdaki buz güvenilmezdi fakat gittikçe artan karda onu kat etmeyi başardık ve bu binayla diğeri arasındaki dört adımlık bir boşluğa geldik. Karşımızda fabrikanın yeni yapılmış kanadı bulunuyordu.

Çocuk bana dönüp gülümsedi. 'Sıra sende, efendim,'

Hayır, manasında kafa salladım çocuksa çabucak atlarken ilkbaharda koşuşturan tavşanların rahatlığında bana baktı. 'Emin misin?' Sırıttı, beni gazlamaya çalışıyordu, atlayışı kolayca yaptığım da buna şaşırdı. 'Yaşlı bir adam için hiç fena değil,' dedi.

'Yaşlılık göreceli bir konu,' diye cevap verdim.

Tavandaki kapak şeklinde bir kapıdan geçtik ve karşımıza genişçe bir depo çıktı, sevkiyat odası gibi görünüyordu. Kutularca kumaş burada depolanmıştı, burada yalıtım daha verimli ve oda daha yaşanılabilir bir ısıdaydı.

Soluklanıp ellerimizi yandaki hava deliğinde ısıtmak için durduk; bu cılız sıcak hava aşağı dalgası kattan esiyordu, çocuk bana işaret ederek yola devam etti ve onu sıkışık, gizli bir yere doğru takip ettim; buraya kutular, samanlar, battaniyeler ve depolanmış azıcık bir yiyecek gizlenmişti. Birkaç kitap ve gazete de vardı, ayrıca birkaç mum kalıntısı da etraftaydı.

Fakat bu hayalperest bir çocuğun yalnız kalıp düşünmek istediği gizli bir saklanma yeri değildi. Daha çok vahşi bir hayvanın sığınağının yabani yönüne sahipti.

Oturduk ve uzaktan gelen bizim hakkımızdaki bağırış çağırışı duyabiliyorduk.

'Bizi burada bulmayacaklar,' dedi çocuk. İç çekip bir giysinin

KAN SANATI

altından pis bir parça ekmek çekti. Bir kısmını yeşil küf kaplamıştı. Dikkatli bir şekilde o kısmı kopardı ve diğer tarafından bir parça aldı. Aç bir şekilde onu kemirdi.

Birbirimize baktık. Bana temiz bir parça uzattı. Ekmek iğrençti ama bu davranışı dokunaklı bir şekilde cömertti.

Alıp gülümsedim. 'Teşekkür ederim.' Bir ısırik alıyormuş gibi yaptım. Keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu ve bana yan yan baktı. Gerçekten de bir ısırik aldım.

'Freddie,' dedi. 'Ben'm ismim o. Bilmek ister sen.'

'Yetim misin?' diye sordum.

İçin için güldü. 'Tabi hayır. Anam direk gelecek, elinde çay ve kekle.'

İşkencecilerinden korumak için bir de, diye düşündüm. 'Buradaki Willows Yetimhanesinden mi alınmıştın?' diye sordum.

'Kim bilmek istiyor?'

İç çekerek bir sonraki hamlemi hesapladım. Ardından önceki yılın sayfaları kıvrılmış, damgalı konusu Beeton's Christmas Annual'ının bir battaniyenin altından görüldüğünü fark ettim. Onu bir görüşte tanıdım, bu maceralarımızı anlattığın korkunç aktarımlardan biriydi -af edersin, Watson-. 'Okursun o halde?' diye sordum.

Bakışımı takip edip gazeteyi alta sıkıştırdı. 'Azıcık okurum.' dedi ihtiyatla.

'Yetimhane mi öğretti?'

'Annem. Yetimhaneden önce. Şimdi tekrar soruyorum. Kimsen sen?'

BONNIE MACBIRD

'Beni okumuş olabilirsin, Freddie. Benim adım Sherlock Holmes,' dedim. 'Bu fabrikadaki birkaç çocuğun ortadan kayboluşunu araştırmaya geldim. Bu konuda hakkında bir şeyler biliyor musun?'

Freddie duraksayarak gazeteleri sakladığı yere bir göz attı. İnanmak istedi fakat inanamadı. 'Sen Sherlock Holmes deylisin. O sağa benzemiyor.'

Haklıydı tabii! Hala gündelik işçi 'Bill MacPherson' kılığındaydım. Şapkamı ve kızıl, kıvrıkcık saçım olan peruğu çıkartarak siyah saçlarımı gösterdim, ardından da uzun favorilerimle bıyığımı çektim ve kendi kılığımı gözler önüne serdim. Bir kez daha ağzı kocaman açıldı.

'Hadi bee!' dedi. 'O sensign!'

Hikâyelerinin faydası oluyor Sanırım, Watson. 'Kayıp çocuklar hakkında ne biliyorsun?' diye sordum. 'Çabuk ol, Freddie, gitmemiz gerek.'

Aramızdaki buzlar eriyince Freddie konuşkan bir tanığa dönüştü. Üç çocuk kaybolmuştu, sonuncusu yakın arkadaşıydı. Hepsi yetimhaneden alınmıştı, hepsi erkek çocuğuydu ve on ile on iki yaşının arasındaydılar.

Kaçırılmanın hiçbirisi ilk çocuk dışında görülmemiştir, o da net değildi ama Freddie yalnızca 'oldukça büyük bir adam' olarak tanımladığı siluetin fabrikanın ana katının kapısında durduğunu fark etmişti. Bu adam kaybolmalar sırasında iki kez görünmüştü. Bir keresinde Peter'ı işaret etmişti, küçük sarışın bir çocuğu, ilk o kaybolmuştu. Peter fabrikanın yerlerinden koparılmış, bedeni dışarı çıkarılmıştı, korku içinde bağışmaya başlayınca 'eğer ses-

KAN SANATI

sizce gelirse acı vermeyecek' diye söz verilmişti. Zavallı Peter'ı en son o zaman görmüşlerdi.

O sırada pişman olduğum bir şey yaptım, Watson. Yanımda getirdiğim fotoğraflardan birini çıkardım ve onu Freddie'ye gösterdim. Yüzü soldu ve küfrederek uzaklara baktı, ağlamamaya çalışıyordu.

'Onu tanıyor musun?' diye sordum.

'Bu Peter,' dedi fısıltıyla. 'Sevimli gend çocuk. Bu fotolardan daha var mı?'

Ona birini bile göstermemeliydim. Tanrı affetsin, Watson, diğerlerini göstermeyi reddettim. Bana ani bir öfkeyle döndü.

'Bunu yapanı öldürecem,' dedi.

'Hayır, Freddie. Kanunlar bunun üstesinden gelecek. Onların cezalandırıldığını göreceğim, bunu sana söz veriyorum,' dedim. 'Şimdi bana yardım etmen gerek.' Onu 'kocaman adam' hakkında daha da sorguladım fakat Freddie bana başka bir tanımlama veremedi.

'Kaybolan bu çocukları kimse sorgulamadı mı?' diye merak ettim.

'Ben sordum, bir kere, Paulie adındaki başka bir arkadaşım hakkında. Beni oraya neden tıktıklarını görüyon. Dediler ki, 'Sormaya devam edde sıradaki sen ol.'

'Freddie, buradan hemen şimdi gitmeliyiz,' dedim. 'Bizi dışarı çıkarabilir misin?'

Kafa salladı. Neden daha önce kaçıp güvenli bir yere gitmediğini merak ettim.

BONNIE MACBIRD

‘Ama gidecek bir yer yok ki Bay Holmes,’ dedi sanki düşüncelerime cevap vererek.

‘Onu bana bırak,’ dedim.

Böylece Freddie ile birlikte kasabaya doğru yollandık. Sıcaklık daha da düşmüştü. Çocuğun eski püskü kıyafetlerinin incecik bedenini çok az sıcak tuttuğunu fark ettim, o yüzden küçük bir dükkânda durup ona kalın ceket, atkı, şapka, çorap ve eldiven aldım.

Ama kasabada öyle keyfimizce dolaşamazdık. Şimdiye kadar Boden’in adamları Cligh-ton’da olan patırtı kütürtüyü ve kode-se olan ziyaretimizi duymuş olmalıydılar, Watson. Kısa bir süre sonra fabrikaya gelen adamın kaçışını da duyacaklar ve aradaki bağlantıyı kuracaklardı.

Ağ üzerime çökmeden önce morga gidip Leydi Pellingham’ın cesedini incelemem gerekiyordu. Ama çocuğu ne yapacaktım?

O sırada Doktor Philo’nun kartını hatırladım. Kasabanın dış kesimlerindeki hem ev hem de muayenehane olarak kullanılan küçük, konforlu eve doğru gittik.

Kapıyı çaldım. Erkileyici genç bir İskandinav kadın savaştı kapıyı açtı; sarı saçları boynunda topuz yapılmıştı ve üzerinde kullanışlı bir etek ile savaşta hizmet veren bir hemşireye ait kan lekeli bir önlük vardı. Soru soran bir gözle kapıda dikildi. ‘Acil bir durum mu var?’ diye sordu nazik bir tonla, fakat aynı zamanda tonunda patavatsızlığı kaldıramayacak bir hava da vardı. ‘Doktorun çalışma saati bitti ve şu anda dinleniyor.’

Freddie gözyaşlarına boğuldu ve kadın hemen yumuşadı. Annie Philo, tıpkı iyi doktorun karısına yaraşır bir şekilde, çocu-

KAN SANATI

ğa bakabilmek için dizlerine çöktü. 'Sorun nedir küçük adam?' diye sordu nazikçe. Freddie ellerini sanki yaralılarıymış gibi açtı ve kadın onları yakından inceledi, Freddie bana bakıp göz kırptı. Küçük şeytan!

Doktor Philo karısının arkasında belirdi. 'Annie,' diye çığlık attı, 'bu Bay Sherlock Holmes, Doktor Watson'ın arkadaşı. Sana ondan bahsediyordum ya.'

Böylece Philo ailesinin geniş mutfağında önümüzde çorba, çay ve brendi ile ateşin karşısında ısıniyorduk. Freddie yavru köpek gibi yemeğe gömülüp şapır şupur sesler çıkardı, ona azarlayıcı bir şekilde baktım. Gel gör ki bu rahatlık kısa sürdü.

Doktor Philo'ya Leydi Pellingham'ın ölümü hakkında ne bulduğunu sorduğumda cevapladı:

'Clighthon'dan hiçbir çağrı gelmedi,' dedi. 'Böylece ben de bir bahane ile morga gittim ve son yirmi dört saat içinde olan herhangi bir ölümle ilgili onları sorguladım. Önceki geceki patlamada ölen yaşlı bir çiftçi dışında hiçbir ceset gelmemişti. Afallamıştım, ama üstelemeye gerek yoktu. Ardından mezarlığa gittim ve gördüğüm şey üzerine şaşkına düştüm; birkaç saat önce bir defin mezarlığa konulmuştu. Kimse inanmaz ama karların temizlendiği bir bölgede taze toprak gördüm. Ne adli tabip ne de cenazeci aramıştı, dolayısıyla pis işlerin döndüğü ortadaydı. Bay Holmes, Sanırım leydiyi bu öğlen saat üçte gömdüler!'

Bu haberleri alınca bu dava hakkında içimi beni rahat bırakmayan bir aciliyet kaplamıştı. Doktor Philo ve karısına akşam hava kararınca mezarlığa gidip Leydi Pellingham'ın cenazesini açarak onun katili hakkındaki gerçekleri öğreneceğimi söyledim.

BONNIE MACBIRD

Tek tesellim leydinin yakılmamış olmasıydı.

Doktor Philo beni tamamiyla anlamıştı. ‘Seninle gideceğim,’ diye önerdi. ‘Toprak buzlu ve kazması zor olacak.’

Karısı koluna elini koydu. ‘Böyle bir şey yapmayacaksın, Hector. Senin düşünmen gereken bir ailen var ve eğer Bay Holmes bunu yaparken yakalanırsa bunun için asılabilir.’

‘Ama ya leydi?! Adalet yerini bulmalı,’ diye bağırdı.

‘Hayır,’ diye araya girdim. ‘Kimsenin bana eşlik etmesine izin vermeyeceğim. Ama bu sabaha kadar dönmezsem, kardeşim Mycroft’a bu adresten olayları üstü kapalı bir şekilde anlatarak telgraf atın.’

Anlatımının bu sırasında Holmes araya girmeme izin verip sorumu cevapladı, “Üzgünüm, Watson, seni bekleyemezdim. Bunu karanlıkla birlikte hemen yapmam gerekiyordu. Ve evet, doğrudur; eğer yanımda olsaydın işler daha farklı gidebilirdi. Ama bırak bitireyim—”

Sustum ve Holmes devam etti.

‘Doktor Philo bana ihtiyacım olan kazma ve küreği sağladı, ek olarak su geçirmez yağmurluk ve çizmeler. Freddie ateşin karşısında uyurken Bayan Philo onu battaniyeyle örttü ve yanıma geldi. ‘Üzgünüm,’ dedi. ‘Ama umarım anlarsın.’

‘Evet. Hamilesin, görüyorum.’

‘Aman Tanrım!’ diye bağırdı. ‘Ama nereden bildin? Daha Hector’a söylememiştim!’

‘Masada ravent sapları, orada magnezyum ve mevsimin aksine pencerenin kenarındaki portakallar. Sabahları mide bulantısından mustaripsin,’ dedim.

KAN SANATI

'Ah... Eh, mademki söyledin ortadaydı zaten!' dedi. Her zamanki gibi Watson, onlara gözlemlediklerimi söyleyince hep barizdi zaten der gibi görünürler.

'Sırrın benimle güvende, Bayan Philo. Başka türlü olsaydı yine de gelmesine izin vermezdim. Bu yalnızca benim işim. Ama hava kararmadan önce biraz dinlenmeyi çok isterim. Bir yeriniz var mı?'

Annie Philo çalışma odasındaki kanepede üstünkörü bir yatak hazırlarken pencerenin önünde durup dışarı baktım. Rüzgar şiddetlenmiş ve sağanak bir kar başlamıştı. Akşam fırtına çıkacağı kesindi ve önümde birden fazla tehlikeli zorluğun olduğunu biliyordum. Donmuş toprağı kazma konusunda endişeliydim ve umarım bunun üstesinden gelirim diye umut ediyordum.'

24. Bölüm

Watson Araştırma Peşinde

2²¹ B'ye ulaşarak merdivenleri çıktım ve kapının ardına kadar açık olduğu, saatler önce gelen Lestrade ve adamlarının hala içeride olduğunu gördüm.

Panikle etrafıma baktım. Odalarımızda kanlı bir kavganın vuku bulduğu belliydi. 'Büyük miktarda kan' etrafta görünmüyordu ama mobilyalar baş aşağıydı, etrafa kâğıtlar saçılmış, içinde çiçekler bulunan vazolar devrilmiş ve kırılmıştı; vazodaki sular kilim ve koltuğa nemli lekeler bırakıyordu. Kalın perdelerden biri yırtılmıştı.

"Aman Tanrım, burada ne oldu böyle?" diye bağırdım.

"Doktor Watson! Ah, seni gördüğüme nasıl rahatladım dostum! Bize söylersin diye umut ediyoruz," dedi Lestrade ve yorgunca kanepeden kalktı ve yenilgiyle bana bakarak yanıma geldi. "Telgrafını aldık ve gördüğümüze çok sevindik –ikiniz hakkında

BONNIE MACBIRD

endişelenmiştik, Doktor.”

“Holmes Lancashire’de güvende,” dedim çabucak, bunun hala doğru olmasını ümit ederek. “Ne buldunuz?”

“Bu iyi haber, Doktor, Thames Nehri’nden cesetlerinizi çıkaracağımızdan korkuyordum,” dedi Lestrade.

“Buraya geldiğinizde evde kimse yok muydu?”

“İçeride kimse yoktu. Ama önceden bir kadın ve iki başka kişinin burada kaldığı görülüyor. Fransız’a benziyor, hatta süslü bir kadın.” Bana hayran bir şekilde şüpheyile baktı. Buna ayıracak zamanım yoktu.

“Dışarıda? Ne buldun? Sana kim haber verdi?”

“Sokaktaki biri sesler duymuş ve polise haber vermiş. Ulaştığımız vakit evde kimse yoktu.”

“Ceset var mıydı?”

“Eh şurada var. Dışarıda.”

“Adam? Kadın? Çocuk değil mi? Hadisene Lestrade!”

“Üzgünüm, bugün uzun bir gündü. Kırklarında bir adamdı derim. İyi giyimli. Bay Holmes’un kardeşi Mycroft Holmes’un kartvizitini taşıyor. Büyük kardeş Bay Holmes’a çalışıyor olabileceğini düşünüyoruz. Soruşturmamız—”

“Peki ya kan! Gazetede kan diyordu!”

“Onu çoktan temizledik.”

“Neden? Burada neyin vuku bulduğunu nasıl söyleyeceğim şimdi?”

“Senin öldürülmüş olduğunu düşündük. Bayan Hudson’ınızı göz önünde bulundurunca da... İyi kadın kan görmeye gelemi-

KAN SANATI

yor. Şansımıza saldırı olduğu sırada burada değildi.”

“Şükürler olsun.”

“Ama elbette ki notlarımızı ve ölçülerimizi aldık, Doktor. Sakinleş. Esasen tam şurada bir kan gölü vardı.” Lestrade pencerenin yanındaki tahta zeminin üzerinde bulunan lekeyi işaret etti. Temizlenmişti.

“Başka bir şeye dokundunuz ya da yerini değiştirdiniz mi?” diye cevap bekledim.

Lestrade’in adamlarından biri yaklaştı. “Merdivenlerde daha fazla kan vardı, efendim. Kapının orada.”

Bunu nasıl gözden kaçırmıştım?

Ön kapının yanındaki duvarda büyükçe kırmızı siyah bir iz vardı. İnceleyip izin bir sıçrama, ardından da kan kümesiyle son bulduğunu gördüm. Holmes’un tekniklerini kullanarak birisinin çok ağır bir darbe aldığını, duvara doğru çullandığını ve duvarda sürüldüğünü ya da kayarak, kan kümesine sebep olduğunu çıkardım.

Aniden içim panikle ürperdi. Matmazel La Victoire’ye mi aitti bu kan? Ya da çocuğa? Olamazdı, çünkü kan çok yüksekteydi. Belki de Vidocq’tu, ya da saldırganlardan biri.

Holmes’un tekniklerini kullanarak oturma odasını iyice incelemek için yukarı çıktım. Fakat birçok kokunun insanlar tarafından anlaşılamayıp tazılar tarafından kolayca anlaşılabildiği gibi, etrafta benim kavrayamadığım bir sürü ipucu olduğundan emindim.

Kanepede bir yarık vardı. Bıçaklar. Siyahlar içindeki grubumuz belki de? Etrafta mermi izleri aradım fakat hiç görmedim,

BONNIE MACBIRD

yalnızca Holmes'un duvara "VR" yazdığı son atış taliminden kalan izler vardı.

Şükürler olsun ki Stradivarius kemanı zarar görmemiş, bir köşede duruyordu ama kimya masası ve ekipmanları parçalanmıştı.

"Misafirlerimizin akıbeti için korkuyorum," dedim. "Bana başka neler bulduğunu söyle."

"Öncelikle, kim bu misafirler?" diye sordu Lestrade.

"Belki böylece onlara kimin saldırmaya geldiğini anlarız. Özellikle leydiye, Doktor?"

Bana bir gülümsemeyle baktı. 'leydi' hakkındaki merakı münasebetsizlik boyutuna varmıştı.

"Müvekkilimiz," dedim kuru kuru. "Tekrar soruyorum, ne buldun?" Her geçen dakika arkadaşımın polislere karşı olan sabırsızlığını daha iyi anlıyordum.

"Fransız sanıyorum?"

"Lestrade! Bu tehlikeli bir iş ve burada üç insan vardı, içlerinden biri de çocuktuk! Müvekkilimiz ve evet kendisi Fransız, onun küçük çocuğu ve onları koruyor olması gereken bir adam."

"Tamam o zaman; bu karmaşanın nedeni belli oldu," dedi. "Fena bir tartışma olmuş. Birkaç adamın burada, oturma odanda kaptığını düşünüyorum. Burada ceset yoktu; etrafı didik didik aradık. Ama kim kiminle hangi koşullarda gitti, asıl soru bu."

O sırada kitaplıklarımızın bir rafından sallanan bir kelepçe fark ettim. Onun orada ne işi vardı?

Eski yatak odama doğru çıktım. Kapıyı yarıp geçtim ve Jicky

KAN SANATI

parfümümün güçlü kokusu etrafımı sardı. Parfüm kırılmış yerdeydi, yanında da kırılmış bir kristal sürahi duruyordu. Yatak darmadağınıktı, sanki birisi aceleyle fırlamıştı. Burada kaldığım süreçte bulundurduğum yandaki sehpanın üzerindeki tıbbi kitaplarım ve gemicilik romanlarım devrilmişti. Matmazel La Victoire'nin valizi rafta ters dönmüş bir haldeydi ve içindeki narin dantel iç çamaşırları dışarı dökülüyordu.

Odaya girdiğim sırada bunlar belki de gereğinden fazla bir ilgiyle iri yarı genç bir memur tarafından inceleniyordu.

"Orada herhangi bir ipucu var mı?" diye sordum keskince.

Narin eşyayı utanç içinde yere düşürdü ve bana dik dik baktı.

"Siz kimsiniz, efendim?" diye boş boş çıkıştı.

"Doktor John Watson ve odamda duruyorsun, ya da eskiden odam olan yerde." Hareketlerine karşı öfkem kısa bir süreliğine mantığıma baskın geldi. Kaşları imalı bir şekilde kalktı ve yalnızca imrenilen bir hayranlık olarak tanımlanabilecek bir şekilde gülümsedi.

"Üzgünüm, efendim," dedi. "Burnu mu sokmak istemedim."

"Bir kadın ve çocuğu bu odayı kullanıyordu. Kendi işine bakarsan müteşekkir olacağım," Etrafta kan aradım fakat hiç görmedim. Yine de rahatlamam kısa sürmüştü, çalışma masasının altında gözüme bir şey ilişti. Durup onu aldım. Oyuncak bir attı bu, boynu kırılmıştı ve bir köşede garip bir açıyla duruyordu. Çocuk buradaydı ve oyuncacı kırılmıştı! Endişelerim daha da arttı.

"Ah, onu gözden kaçırmışız," dedi genç polis.

İç çektim. Eğer Holmes burada olsaydı tüm olanları kafasında çoktan canlandırmıştı. Aşağı kata döndüm, bir şeyler yapmak

BONNIE MACBIRD

için güçlü bir dürtü duyuyordum fakat gidecek bir yönüm yoktu. Bayan Hudson odaya Lestrade ve adamları için çay tepsisiyle girdi. Beni görünce tepsiyi neredeyse düşürdü fakat onun yerine yemek masasının üstüne koydu. Kollarıma koştı.

“Ah, Doktor Watson! Bunların hepsi çok fazla! Çok fazla!” diye içlendi.

Onu samimi bir şekilde kucakladım. Zavallı Bayan Hudson –ilk Holmes ortadan kaybolmuş ve yangın olmuştu, ardından şu garip Fransız misafirler ve şimdi de bu. “Ama size bir şey olmamış Bayan Hudson! Tanrılara şükürler olsun!” dedim.

“Peki ya Bay Holmes?” diye sordu, hala titriyordu.

“Lancashire’de güvende,” diye onu rahatlattım. “Müvekkillerimizin nereye gittiğini ya da götürüldüğünü öğrenmem gerek. Bir şey duydun mu?”

“Burada değildim ki!” dedi. “Bristol’daki kız kardeşim çağırdı fakat gittiğimde bunun yanlış olduğunu öğrendim. Beni aradan çıkarmak için yapılan bir şeydi Sanırım!”

Bayan Hudson’ın bu tehlikenin arasından çıkarılması beni rahatlatmıştı. Yine de, dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ne yapacağımdan bihaberdim. Leydinin kendisi sorularıma cevap oldu.

“Benimle gel Doktor, sana bir şey vereceğim,” diye fısıldadı.

Onu apartmanın aşağı katına doğru takip ettim. Kapının kilidini açtı ve ilk defa ev sahibemizin küçük malikânesine girdim. Açık renkli çiçekli duvar kağıdı ve üzerinde Bayan Hudson’ın mutfağındaki lezzetli bir koku yayan zencefilli çörekler olan yeşillerle donatılmış neşeli masa bana Holmes ile geçirdiğim gün-

KAN SANATI

lere dair nostaljik bir özlem verdi. Bayan Hudson ev sahibemizdi, hizmetçimiz değil fakat yine de Holmes ile bana birkaç geç olgunlaşan üniversite züppelerine bakan nazik bir halaymış gibi bakmıştı.

Ama bu düşünceleri kafamdan çabucak savuşturdum. Müvekkilimiz tehlike altındaydı. Bayan Hudson Diyojen'deki Mycroft'un gönderdiği bir mektupla yanıma geldi. "İki saat önce bir ulaktan geldi," dedi. "Burada olacağını nereden bildi, onu anlamadım."

Ama Mycroft birçok şeyi bilirdi. Yırtıp açtım ve okudum.

'Doktor Watson

Kardeşimin seni Lancashire'den gönderdiği su götürmez. Müvekkiliniz Emmeline La Victoire, oğlu ve Jean Vidocq'tu güvende olduğuna emin olun. Adamlarım olay mahalline birazcık geç ulaştı. Bay Vidocq'un küçük kafasındaki yara bulduğunuz kan izlerinin sonucu. Yine de, Vidocq'un onları sığınmak için götürdüğü aşağıdaki adrese çabucak gitmenizi öneririm. Ne yaparsanız yapın, yine de leydi ve oğlunu Lancashire'ye gitmekten vazgeçirin. Planlarım eksiksiz olarak tamamlanana dek tehlike altında olabilirler.

Mycroft'

Altındaki adres iyi bildiğim bir yerdi.

Alacakaranlıkta Baker Sokağı'ndan ve Oxford Sokağı'nın güne-

BONNIE MACBIRD

yinden aşığı doğru bir taksiyle gitmeye başladım, Hanover Meydanı'nın güneyinden geçtim ve Regent Sokağı'nın köşesindeki Verrey'e ulaştım. Bize yüklü ödeme yapan bir davadan sonra bu şık Fransız restoranında Holmes ile birlikte bir keresinde yemek yemiştik.

Restoran kalabalık değildi; alışveriş yapan bayanların alışverişten sonra buraya gelmeleri için biraz geçti, zarif akşam yemekleri için de çok erken. Mekânın sahibi müvekkilimizi sakladığı konusunu kabul etmede gönülsüzdü ama Mycroft Holmes'un adını verince tavırları hemen değişti.

Adam beni mutfağın arkasındaki merdivenlerin sonunda bulunan küçük bir odaya götürdü ve geri döndü. Kapıyı çaldım. Hareket vardı fakat cevap gelmemiştir.

"Benim, John Watson," diye seslendim. "Matmazel La Victoire, Bay Holmes'tan bir mesajım var." Biraz öfkeli fısıldaşmalar duydum; ardından kapı birazcık açıldı ve Matmazel La Victoire aralıktan baktı.

Yüzü rahatlamayla doldu taşı ve beni içeri aldı. "Ah, *Mon Dieu*," diye bağırdı. "Doktor Watson, Bay Sherlock Holmes nerede? Mesaj mı getirdin sadece? Burada değil mi?" Bir umutla merdivenlere göz attı. Ardından da kendini kollarıma attı.

Şükürler olsun ki ona bir şey olmamıştı.

"*Ferme la porte!*" arkasından aksi bir ses geldi. Matmazel arkamızdan kapıyı kapatırken, Vidocq'un küçük bir yatakta yattığını ve kafasına Matmazel'in geniş koleksiyonundan ipek bir atkının sarılı olduğunu gördüm. Atkıda kan lekesi vardı ve Fransız adam solgundu. Sonra ilk defa çocuğu gördüm.

Ferme la porte (Fransızca): Kapıyı kapatın!

KAN SANATI

Emil masanın bir köşesine oturmuştu, yığılmış bir haldeydi ve kıpırdanmıyordu. Annesine olan benzerliği ortadaydı; soluk cildi, yeşil gözleri ve burnundaki bir şey leydiye oldukça benziyordu, fakat kıvrıcık sarı saçları babasının mirası olmalıydı ama tavırları beni endişelendirmişti. Hareketsiz, solgundu ve ona baktığımda gözlerini kaçırdı, sanki bu hareketinin onu görünmez kılacağını sanıyordu. İleri ve geri sallanmaya başladı, hafifçe mırıldanıyordu. Savaştan dönen adamlarda böyle bir durum görmüştüm. Çocuk travmadaydı.

Annesine baktım. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Konuşamıyor,” diye fısıldadı.

“*Konuşmayacak,*” diye tersledi Jean Vidocq yataktan.

Tereddüt ettim. İçimdeki doktor tarafı baskın geldi, çocuğun durumu vahim bir hüznün içindeyken, hemen iyileştirilemezdi. Matmazel La Victoire yara almamıştı ama diğer taraftan Vidocq beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir.

Leydinin izni üzerine Vidocq’un başındaki yarayı inceledim. Hiç de zarif olmayan bir şekilde yarasını açmama izin verdi ve yüzeysel fakat derin yarasını temizlemeye, dikmeye ve sargısını değiştirmeye başladım.

“Sana kim saldırdı, Vidocq?” diye sordum. “Ne istiyorlardı?”

“Bize Paris’te saldıran aynı adamlar. Arkadaşını öldürmeye gelmişlerdi.”

“Ama seni değil, yine mi?” diye düşündüm bir iğne çıkarırken.

“Ahhh! Dikkatli ol Doktor!” İrkildi fakat kabul edeceğim ki her zamanki sempatiğim üzerimde değildi. “Arkadaşın aceminin teki, rıhtımda araştırma yaparken birileri tarafından fark edildi sanırım ve kötü adamları evine geri çekti.”

BONNIE MACBIRD

Bundan şüpheliydim. Holmes fark edilmeden bir iş yapmak istediğinde, hele ki her köşesini didik didik bildiği Londra gibi bir yerde, nadiren görülürdü. Ben bile onu yaşlı gemici kılığında tanımamıştım.

“Evet, muhteşem Sherlock Holmes da hatalar yapıyor,” dedi Vidocq.

Bu noktada Matmazel La Victoire araya girdi. “Yalan söylüyorsun, Jean. Rıhtıma Bay Holmes’un kıyafetlerini giyerek kendi başına gittin! Saldırganların ne zaman geldiğini de düşünürsek kurtları yuvaya sen soktun!”

Birbirimize anlar gözlerle baktık. Umursamadım. Artık güvendeydiler, en azından şu an için, Vidocq’un tedavisini bitirerek çocuğa döndüm ve önünde diz çöktüm.

“Emil?” dedim nazıkçe. “Ben Doktor Watson, an— Matmazel La Victoire’nin bir arkadaşıyım, bu leydi seni çok seviyor. Sana yardım etmek için buradayım.”

Çocuk gözleri kaçırıp yuvarladı; benimle göz göze gelmiyordu. Bunun yerine kıpırdandı ve usulca ağıt yakmaya başladı. Tanrım, bu küçük çocuğa ne olmuştu böyle? Onu muayene etmem gerekiyordu ama bu ne zamanı ne de yeri idi. Ayağa kalktım ve Matmazel La Victoire’nin eşyalarını topluyor olduğunu gördüm.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Canavar ile yüzleşmeye gidiyorum. Babası benim o— Emil’e ne olduğunun hesabını verecek,” dedi. “Lancashire’e giden bir tren kırk beş dakika içinde ayrılıyor. Emil ve ben onda olacağız.”

Ah, *olamaz*.

Vidocq yataktan fırladı. “*Mais oui!*” dedi. “Seninle gideceğim,

KAN SANATI

canım.”

Aptal! Tabi ki Lancashire’e gitmek isteyecekti. Heykel neredeyse gelmek üzereydi!

Mycroft geri dönmeleri için onların akıllarını çelmem konusunda beni uyarması bir yana, çocuğun annesi olarak sevdiği kadının öldürüldüğünü duyunca vereceği tepkiden korkmuştum. Bu haldeyken onu bu durumla yüzleştirmeye zorlamak bir felaket olabilirdi.

“Olmaz!” dedim Vidocq’a bakarak. Arkasında Matmazel La Victoire eşyalarını topluyordu. “Matmazel ve Emil’i oraya götürmen güvenli değil!”

“Nedenmiş o?” Bu noktada ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim. Ya da Emil odadayken bunları açıklamak istemiyordum. Sesimi alçalttım. “Çocuğu düşün! Londra’ya kendi güvenliği için götürülmüştü. Kaçırılmamıştı. Orada onu bekleyen bir tehlike var.”

Matmazel La Victoire yaklaştı ve aramıza girdi. “Bay Holmes şimdi nerede?” diye belirtti.

“Tam şu anda Kont ile görüşüyor,” dedim. “Meşakkatli bir iş bu ve bir profesyonele bırakılması daha iyi olur, Matmazel. Polis kısa bir süre sonra orada olacak.”

“Olaçaklar mı? Mösyö Holmes birçok hata yaptı, *n’est-ce pas*? Belki bu onlardan bir başkasıdır,” dedi Vidocq. Aklının fikrinin Nike’da olduğunu biliyordum.

“Lütfen,” dedim leydiye hitap ederek. “Bu karmaşık bir mesele, bu işin içinde başka çocuklar da var.”

“Başka çocuklar mı?” diye belirtti Matmazel La Victoire.

BONNIE MACBIRD

“Başka çocuklar da...” Emil’e bakıp cümleyi devam ettirmek istemedi.

“Daha kötü, Matmazel,” dedim. Bakışlarıyla beni mimledi.

“Anlıyorum,” dedi. “O halde korktuğum doğruysa, Emil canavar durdurulana kadar hiçbir zaman güvende olmayabilir. Bay Holmes’un davam üzerinde olduğunu söylüyorsun. Vidocq da bize katılacak. Peki, siz Doktor Watson? Gelecek misiniz? Bu üç adamla Emil ve ben güvende hissedeceğiz.”

Tereddüt ettim. Holmes’a karşı olan endişem kafamın içinde dönüp duruyordu ve Lancashire’e dönme konusunda yanıp tutuşuyordum.

“Her durumda,” dedi leydi, “gelin ya da kalın. Bir sonraki trenle gidiyorum.”

“Yanında olacağım,” dedi Vidocq.

Mycroft’a hızlıca bir not bırakarak onlarla Euston’a doğru yol aldım. Bir saat içinde Lancashire’e giden birinci sınıf kompartımanımızda yerlerimizi almıştık. Emil annesinin kollarında hemencecik uykuya daldı, annesi de genç oğluyla birlikte uyukladı. Vidocq ve ben uyanık kaldık. Tren toplanmakta olan fırtınaya doğru kuzeye giderken Vidocq’a kompartımanın dışındaki sessizce konuşabileceğimiz koridorda bana katılması için işaret ettim.

“Vidocq,” dedim ona bir sigara uzatarak. “Biraz bilgiye ihtiyacım var.” Sigarayı alıp duraksadı, onun için yakmamı bekliyordu. Bunu görmezden geldim, sigarasını omuz silkerek kendisi yaktı ve kibriti umursamazca yere attı.

Ardından gelişigüzel bir şekilde pencereye yaslandı, kaygısız

KAN SANATI

gölümsemesi ve atkıdan bandajı ona dramatik bir korsanın bariz havasını veriyordu. Birkaç fırt çekti ve dumanın arkasından bana baktı. “Neye ihtiyacın var?” diye sordu. Tanrım, adam beni delendiriyordu.

“Biz yokken Londra’da nelerin vuku bulduğunu anlat. Emil’i alan insanlar hakkında ne öğrendin? Çocukta nelerin gözlemledin? Bize Lancashire’de faydası dokunabileceğini düşündüğün herhangi bir şeyi anlat.”

Duraksadı, sigarayı içine çekip tadını çıkardı. Sonra, trenin zeminine sigarasını bastırarak öyküsünü anlatmaya başladı.

Bölüm 25

Vidocq'un Öyküsü

Vidocq ile birlikte kompartımanımızın dışındaki koridorda dururken, alacakaranlık trenin buzlu camlarının ardında dağıldı. Matmazel La Victoire ve Emil sıcacık kompartımanımızda uyuyordu, durduğumuz yerden bakıp perdeli pencerelerdeki küçük açıklıklardan onları görebiliyorduk. Fransız meslektaşımızın söylediği şeylerin doğruluğuna kefil olamam, ama kendimin kinden olabilirim; bu konuşmanın ardından hemen notlarımı aldım. En azından genelinin doğru olduğunu sanıyorum. O halde işte Vidocq'un kendi sözleriyle bana ne anlattığı:

“Bildiğin gibi, sokaktaki karşılaşmamızdan sonra arkadaşının ağabeyi Mycroft Holmes'u ziyaret ettik. İkimiz de adamın planından memnun olmamıştık; Nike'in peşini bırakmam talimatı verilmişti (böylece Nike'in benim önceliğim olduğunu ve Cherie'den az çok hoşlandığıma dair onun şüphelerini doğruluyordum!) Mycroft adamları tarafından Emil'in kesin yerini belir-

BONNIE MACBIRD

lemişti ve Bermondsey'deki bir adrese gitmemi istiyordu. Arkadaşının Londra rıhtımlarında heykelin yerini belirlendiği söylendi, ama Mycroft Holmes onlarla şimdi iş birliği yapmam karşılığında bana Surete ile bir anlaşma ayarlayıp Nike'in Fransa'ya döneceğini ve onun kazanılmasındaki payımın belirtileceği sözünü verdi.

Mycroft'un yılan kardeşi –hayır, arkadaşından bahsederken sözümü sakınmayacağım– resmen Marsilya Nike'i alırken ben de bu sırada canım ve onun kayıp oğluyla yüklenmişim; kenara atıldığımın oldukça farkındaydım. Nasıl diyorsunuz, bunun 'içime pek de oturmadığını' kabul edeceğim.

Elbette ki sevgili leydimin iyi hassasiyetine ve acı çeken duygularına karşı hissiz değildim, fakat bu her şeye burnunu sokan yapmacık herif Mycroft Holmes'u görmezden gelmek mantıklı görünmüştü. Böylece, benim yerimde olsaydın sen de öyle yapardın, baskın gelen önceliğimin peşinden gittim.

Düşüncem şuydu: Şüphesiz heykel son varış yerine çabucak varabilmek için Londra'dan ayrılacaktı, çocuğun güvende olduğu düşünülüyordu ve yakında başka bir yere götürülecek değildi.

Kafamda bu düşünceyle 221B'ye geri döndüm ve Cherie'ye 'Paris'e apar topar ayrılmamız' için eşyalarımızı toplamasını istedim, bu sırada ben de çocuğu yalnız başıma alıp onu birkaç saat içinde getirecektim. Elbette ki planım rıhtımlara çabucak uğramaktı fakat doğal olarak bu onun içine sinmedi.

Ama *helas!* Sevgili Cherie'm bunu duymak bile istemiyordu. Emil'e o da gelmek istiyordu. Diyojen'den çıktığımızda direkt oraya gitmemizi istedi, hatta 221B'ye dönüşümüz bile onu çılgınca sabırsız yapmıştı.

Ama sevdiceğimde başka bir şeyden şüphelenmiştim. İçinde

KAN SANATI

derin bir öfke vardı, nasıl diyorsunuz, Emil'in öylesine kurtarılmamasıyla yatıştırılamayacak, köpüren bir öfkeydi bu. Çocuğu onun ilk önceliği idi, ama... Durumunun nasıl, kim ya da neden olduğunu bilmek istiyordu. Eğer çocuk herhangi bir şekilde zarar görmüşse, onun intikamını almadan İngiltere'den ayrılmayacağını biliyordum.

Bir kadının duyguları yok mu! Bizim işimize pek yardımcı olmuyorlar, *n'est-ce pas*? Arkadaşının evindeki kapının önünde durdu, öfkeden kuduruyordu, deli gibiydi ve gitmene izin vermiyordu. Kolayca görevimi ve aynı şekilde oğlunu kurtarmamı tehlikeye atabileceğini hemen anlamıştım. Çabucak bir karara vardım.

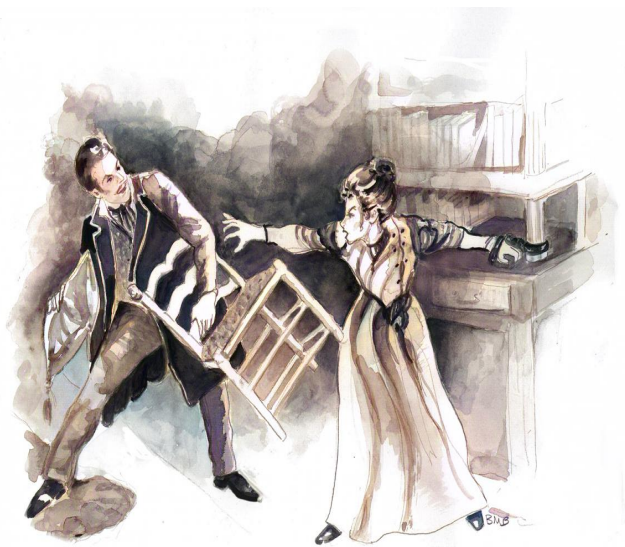
'Cherie, canım benim,' dedim. 'Çabuk gel! Camdan dışarı bak. Sokakta bizi buraya kadar takip etmiş birisi mi var? Emil'i kurtarabilmemiz için gizli önlemler almamız gerekebilir!'

Pencereye yaklaşıp aşağıya baktı. 'Aman Tanrım,' dedi. '*Gerçekten de* birisi var! Bu adamı en fazla yirmi dakika önce Diyojen'in dışında görmüştüm Jean! Bu bir tesadüf olamaz.'

Ama... Neydi bu? Onu gizlice bir şey alayım diye pencereye çekmiştim -şimdi arkamda gizliydi. Ama *gerçekten de* dışarıda birisi mi vardı?

Cebimdeki nesneyi gizleyerek ona katıldım ve perdeyi çektim. Sevgilim haklıydı. Orada, sokağın karşısında, çatı saçağının altına gizlenmiş bir adam vardı, kendini gizlemeye çalışıyordu. Onu izlerken adam pencereye baktı. *Alors*! Ama belki de bunu kullanabilirdim. Perdeyi kapattım ve Cherie'nin elini elime aldım.

Alors (Fransızca): Al işte!

Yerden kalkarak bir sandalye aldım ve nazikçe önüne doğru uzattım, sanki sirk aslanına yaklaşılmış gibi. Bir kükremeyele teşekkür etti. Tek amacım ben ona ben dönene kadar oturabileceği bir yer ama sandalyeyi ellerimden kapıp odanın karşısına fırlattı.

BONNIE MACBIRD

‘Canım,’ dedim, ‘burada kalman en güvenlisi olur. Onu kendim daha kolay saptırıp başımızdan atabilirim, Emil’in yararına olur bu.’

Kabul etseydi bu iş ikimiz için de farklı gidebilirdi.

‘Asla!’ dedi. ‘Emil’e seninle birlikte gideceğim. Bir yabancıyla geri dönmeyecek.’

Ne yazık ki kabul etmedim. Hızlı bir hareketle cebimde sakladığım kelepçeleri çıkardım ve salonunuzdaki geniş kitaplığın direğine onu kelepçeledim.

Fransa’nın güneyinde farklı bir rüzgar vardır bizde. Nereden geldiği bilinmez ve öyle bir öfkeyle vurur ki küçük bir evi devirebilir. Adına *le mistral* derler. Narin çiçeğimin cevabı da tam olarak böyle oldu.

En savunmasız bölgemi hedefleyip tekme attı ve ardından kelepçelenmemiş sağ eliyle sert bir darbe indirdi, kendimi yerde buldum, başımda da lanet çiçeklerinin bulunduğu vazo parçalandı.

‘*Salud!*’ diye bağırdı ki çevirmeye gerek duymayacağım. Ardından beni küfür yağmuruna tuttu ve çılginca debelendi. Yerden kalkarak bir sandalye aldım ve nazikçe önüne doğru uzattım, sanki sirk aslanına yaklaşılmış gibi. Bir kükremeyle teşekkür etti.

Tek amacım ben ona ben dönene kadar oturabileceği bir yer ama sandalyeyi ellerimden kapıp odanın karşısına fırlattı. Eski bir kemanı iskaladı –af edersin, ‘Strad’ nedir? Her türlü, sandalye küçük masanın üstündeki kimyasal ekipmanlara denk geldi ve ekipmanlar yere düşerek parçalandılar. Birkaç köpürdeyen sıvı her yere yayıldı, o koku neydi öyle!

Bu konuda başarısız olarak divandan iki yastık kaptım ve

KAN SANATI

uzaktan ona fırlattım. ‘Otur!’ diye bağırdım çığlıkları arasından. ‘Oğlunla birlikte geri geleceğim!’

Paltomun ve şapkamın tehlikeli bir biçimde onun bulunduğu bölgede olduğunu gördüm, dolayısıyla onları orada bırakıp kapının orada duran palto ve şapkayı kaparak dışarı fırladım.

Karlı sokaklara çıktım ve karanlıkta saklanan adama bakındım fakat görünüşe göre vazgeçip gitmişti. Belki de bizi takip eden biri değildi, basitçe kalacak bir yer arıyordu. Ama yapacağım daha önemli işler vardı.’

Anlatımının bu kısmında böldüm. “Matmazel La Victoire’yi kelepçeleyip onu yalnız mı bıraktın? Ona ihanet ederek?” diye direttim. Adam sorumsuz şerefsizin tekiydi!

Vidocq omuz silkti. “Ah, Doktor Watson, Bay Holmes’un kendisi de demişti; bizi tehdit edenler heykelin ve benim peşimde, Matmazel’in değil.”

“Ama bundan emin olamazdın!”

“Makul bir şekilde öyleydim. Her halükarda o sırada kimse ona bir şey yapmadı. Bırak devam edeyim –eğer Emil’in nasıl kurtardığımı bilmek istiyorsan?”

Razı oldum. Eğer bu doğruysa leydi zarar görmemişti. Ama adamın sevdiği kadın olduğunu iddia ettiği kadına karşı duygusuz umursamazlığı sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. Yine de devam etsin diye buyruk verdim.

‘*Mon Dieu!* Londra’nız buz gibi,’ diye bağırdı öyküsüne devam ederek. Sokağa çıktığımda aldığım kıyafetleri hemen üzerime geçirdim. Aceleyle Holmes’un Paris’te giydiği paltoyu ve oldukça iyi şapkayı almıştım. Onları giydim, palto geniş bedenime basık yapıyordu ve hepsi birlikte, yeni görevim için çok fazla gös-

BONNIE MACBIRD

terişliyidiler. Bir sokak arasına girerek şapkayı ezdim ve siperini kıvırdım, eşyalarımam çamur ve sulu kar bulaştırdım ve böylece onların kalitesini azaltıp örtbas ettim. Tersanede göze çarpmak istemezdim, *eh bien*?

Büründüğüm kılıktan memnun bir şekilde tersaneye doğru gittim. Adresi Mycroft ile olan görüşmemiz sırasında tersten okumuştum. Özel yeteneklerimden biri olur bu –ne, o kadar da özel değil mi diyorsun? Her türlü, Nike'ı kat kat keten bezle sarılmış ve tahta desteklerle tutturulmuş bir şekilde kolayca buldum. İyi korunuyordu.

Adamların içinden ikisini Chat Noir'deki maceramızdan tanıdım. Paris'e telgraf çekmem kalmıştı bir tek, böylece onun kurtarılmasındaki payımı güvene alacaktım ve Fransızların da İngilizler kadar onu kolayca bulabildiklerini gösterecektim. Eğer Surete'in Londra'da adamları olsaydı, heykel akşama kadar elimizde olurdu.

Telgraf göndermeye giderken takip edildiğimi hissettim ve kaçamaklı bir tavır aldım ama kimseyi görmedim ve görevimi kesintisiz bir şekilde tamamladım.

Heykelin yeri belli olduğuna göre şimdi Emil meselesiyle ilgilenebilirdim. Sırada Bermondsey denilen Londra'daki iğrenç endüstri bölgesine doğru gittim. *Mon Dieu*, o pis koku yok muydu!

Peek Frean bisküvi fabrikanızdan (siz İngilizler bizim akla hayale sığmayacak üstün pastanemize karşılık neden tatsız bisküviler yemeye devam edersiniz) gelen tatlı pişme kokusu birçok tabakhaneden gelen acı kokularla birleşerek nefes alınması zor bir hale getirmişti havayı. Çevremdekilerin yaptığını yapıp burnuma

eh bien (Fransızca): Değil mi ama?

KAN SANATI

bir atkı doladım ve Mycroft'un verdiği adrese doğru ilerledim.

Anayolun oradaki başka bir evin arkasında duran köhne küçük evde aradığım şeyi buldum. Mycroft bize Emil'in bir adamın kız kardeşi ve eniştesiyle bir evde saklandığını söyledi; bu adam Kont'un hizmetçilerinden biriydi –debbağlık işindeydi– ve çocuğu alıp onu eve götürmüştü. Bu kaçırılma eylemi fidyeye için mi, ya da Kont ile yaşadığı eski evindeki kötü muameleler nedeniyle mi oldu, belirsizliğini koruyordu. Kim bilir?

Pencereden üzgün küçük bir çocuğun masada tek başına oturduğunu gördüm, kucağında küçük oyuncak atı vardı. Onu sevdiceğimin anlatışından tanıdım. İnceydi, kıvrıkcık saçları vardı, karakterliydi ve üzerinde varlıklı bir hava vardı. Bu hava bariz bir şekilde, kaliteli yiyeceklerin bolluğundan ya da fiziksel bir aktivite yapmamasından, ya da hatta bir sonraki sosisin nereden geleceğinden endişelenmeden yaşamının havasıydı.

Ama bir de –nasıl diyorsunuz?– bir tür içine kapanıklık da vardı. Fiziksel bir şekilde yaralanmadığını gördüm. Ama yine de bir şeyler doğru değildi. Çocuk oyuncakıyla oturuyor, mekanik bir şekilde ileri geri sallanıyordu, yüzü boş bir şekilde donuktu ve üzgünce bakıyordu. Başına kötü bir şey gelmişti.

Çocuğa pek bir rahatlık sağlanmamıştı. Oyuncak atı dışında başka oyuncakı yoktu ve çocuğun nefesi odada görünebiliyordu. Birkaç balya samandan yapılmış küçük yatak bir köşede duruyordu ve birkaç eski püskü battaniye üzerine düzgün bir şekilde katlanıp koyulmuştu. Mutfaktaki ateşte közler neredeyse sönmek üzereydi. Çocuk eziyet çekiyor olmalıydı.

Kaybedecek zaman yoktu. Dışarıdan evi çevreledim ve pencereden evde başka biri olup olmadığına baktım. Yalnız bırakılmış

BONNIE MACBIRD

gibi görünüyordu, kaç saattir böyleydi onu bilemeyeceğim. Şansliydim ama acelece davranmam gerekiyordu.

Mutfığa dönerek pencereyi kolayca açtım ve içeri girdim.

‘Emil!’ diye arandım. ‘Emil? Beni annen gönderdi. Seni ona götürmeye geldim.’ Yüzümü kokular yüzünden atkıyla kapattığımı unutmuştum. O ve yabancı aksanım çocuğu korkutmuş olmalıydı. Bunu fark etmem gerekirdi.

Çocuk çığlık atıp benden uzaklaştı. Bir sandalye kapıp aramıza koydu. Annesinin oğlu olduğu belliydi.

Onunla anlaşmaya çalıştım. Benimle İngilizce ya da Fransızca konuşmuyor, ya da birlikte gitmemize razı olmuyordu.

‘Lütfen Emil, gelir misin?’ diye yalvardım ona. Gerçi onu korkutan bir yabancıнын peşinden niye gitseydi ki?

Ardından ön kapıdan birisinin eve girdiğine dair sesler duydum ve nazik davranmayı bıraktım. Odanın bir köşesinde duran genişçe bir çuvalı kaptım ve çocuğu onun içine attım.

‘*Calmez-vous*’, Doktor Watson; dikkatli bir şekilde yaptım, bir canavar değiliz herhalde!’ Onu 221B Baker Sokağı’na kadar sırtımda taşıdım. Ne? Evet, çantanın içinde.

Peki, ama zahmetlerim için sevdiceğime döndüğümde minnet ve sevgiyle karşılandın mı? *Mais non*! Tahmin edemezsin! Apartmanınıza girdim ve tepinen paketi bıraktım. Cherie çuvalın hareket ettiğini gördü ve hemen onun Emil olduğunu anladı.

Mistral bir fırtınaya döndü resmen! Ona yaklaşıp çözmeden önce çocuğu odanın çapraz tarafına götürüp koymam gerekmişti.

Calmez-vous (Fransızca): Sakin olun

Mais non (Fransızca): Nerede?

KAN SANATI

Kurtulduğu anda, sanki dünyadan silini verilmiştim. Cherie oğluna koştu ve onu kollarına attı. Çocuk da ona sarıldı. Ağladılar.

‘Emil, *mon cheri!*’ dedi annesi.

Çocuk konuşmadı ve aniden kafası karışmış bir şekilde geri çekildi. Sonuçta bildiği annesi o değildi. Ama bir aile dostu yüzü maskeli bir yabancından daha iyiydi şüphesiz.

‘Ah, benim küçüğüm. Kim olduğumu biliyorsun, *non?*’ diye sordu. Çocuk kafa salladı. Onu tanımişti ama hala kafası karıştı. ‘Güvendesin, *mon petit*, gel bana.’ Tereddüt etti, ardından kollarına geri döndü ve ikisinin de gözyaşları sel oldu.

Onu öpücüklerle boğdu ve yaralanmış mı diye her tarafında morluklar arayıp kontrol etti ve onu yukarı çıkardı, çocuk için sıcak bir banyo hazırladı.

Böylece terk edilmiş bir halde, masanın üstünde iyi bir tercih olan brendi gördüm ve akşam gazetesini okumak için koltuğa kuruldum ve şömine rafındaki bir kutuda bulduğum oldukça iyi bir sigarayı içtim. Böylece geceyi geçirdik. Çocuk odamıza güvenli bir şekilde konulup hemen uykuya dalana kadar benimle konuşmadı.

İngiliz oturma odalarınızın rahatlığına denilecek yok ve ben de aşağı kata geri geldiğinde şöminenin başında pinekliyordum. Süklüm püklüm odaya geldi, ya da ben öyle yorumlamıştım. “Jean,” diye başladı, “Emil’i konuşturamıyorum. Onu kurtarması meşakkatli miydi? Onu nasıl bir durumda buldun? Başında kim vardı? Kavgaya oldu mu, ya da yara aldın mı? Ne oldu?”

Bir kadın birisini bu şekilde sorgularsa, basit bir şekilde dürüst davranmak yetmez. “Hayır, onu bir çuvala tıktım,” hiç işe

BONNIE MACBIRD

yaramazdı. Dolayısıyla bunun yerine, öyküyü birazcık abartarak anlattığımı kabul etmem gerek. Güzelce işlenmiş bir abécdaire, bir kumaş parçasından daha güzel değil midir? Çocuğu ve onu bulduğum durumu tanımlarken doğruyu söylemeye dikkat ettim, belki sadece birkaç ayrıntıyı öyküye eklemiştim. Kadınlar güzel bir öyküyü sever.’

“*Eh non*, Doktor Watson, şüpheci görünmeyin; size anlattığım bu öykü doğru olanı. Sizi temin ederim.

‘Devam ediyorum. Şimdi müteşekkiri bir şekilde, onu önceden kitaplığa kelepçelememden dolayı beni bağışlamış görünüyordu. Yüzündeki istikrarlı duygular kaybolarak yerini yeni bir endişeye bırakmıştı –Emil’in başına ne gelmişti de böyle sessiz olup çıkmıştı? Annesi bile onu konuşturamıyordu ve bu noktada endişeden içi içini yiyordu.

“Eğer çocuğa bir zarar verdiyse onu öldüreceğim,” dedi.

“Kont’u mu demek istiyorsun?” Emin olmak istedim.

“Evet. Ya Emil’e zarar verdi, ya da çocuğumuzun başına gelen bir şeyi gözünden kaçırdı. Hangisi olduğunu bulacağım ve bunun hesabını verecek. Bunu göreceğim!”

“*Calmes-toi*, Cherie. Eminim ki Emil eninde sonunda konuşacaktır,” dedim ona.

“Bir an önce Lancashire’e gitmeliyiz. Meselenin özünü öğreneceğim!”

En azından aynı şeyleri istiyorduk! Lancashire tam olarak olmak istediğim yerd. Heykel sabah oraya ulaşacak olabilirdi.

Evet, evet, ayrıca leydiye yardım etmek amacıyla tabii. Doktor Watson, bırakın da bitireyim.

Calmes-toi (Fransızca): Sakinleş canım

KAN SANATI

Onu bir şekilde yavaşlatmam gerekiyordu, heykelin Londra'dan tam olarak ayrıldığından emin olmalıydım. “*Ma Cherie*, Emil'in bu gece dinlenmesi gerekmez mi? şu an uykuda, *n'est-ce pas?* Çocuk için en iyisi ne?”

Buna katılarak yarın sabah gitmemizi kabul etti ama bana iyi geceler öpücüğü bile vermeden Emil'i yatırdığı ve kapıyı kapattığı odamıza gitti. Ardından kapıyı açtı ve geceliklerimi merdivenlere atıp ardından tekrar kapıyı kapattı.

Böylece ya salonda ya da Sherlock Holmes'un odasında istirahat edecektim. Odasına girip etrafa baktım. *Mon Dieu!* Ne kadar soğuk ve boş, yatak kaskatı ve daracık, kitaplar ve kâğıtlar her yerde, gece yakılmış mumlar etrafta, sigara izmaritleriyle dolmuş kül tablası, yakınında kütük bulunmayan soğuk şömine, geniş bir çöp kutusu ve duvarı kaplamış suçluların garip fotoğrafları. Kafayı yemiş keşişlerin hücrelerinde uyumayı yeğledim!

Oturma odasına geri dönerek çeşit çeşit yastıklar ve sandalyede duran yumuşak, kırmızı bir battaniye kaptım ve kendime kanepede son derece daha rahat bir yer yaptım. Çabucak uykuya daldım.'

Bu noktada kendimi tutamadım. Öykünün acil olmasına karşın, Vidocq'un bizim, daha çok Holmes'un özel yerlerimizi umursamazca işgal etmesi beni çileden çıkarmıştı.

“Sende görgü kuralları denen bir şey yok mu be adam?” diye bağırdım. “Hastalık ya da yaralanma, bir keresinde bir şeyi aramak dışında Holmes'un yatak odasına hiç girmedim, ya da onu o şekilde gözlemlemeyi düşünmedim.”

“Belki de düşünmelisin,” dedi Vidocq. “Birinin meslektaşını yakından tanıması ona fayda sağlar. Holmes'un dünyevi

BONNIE MACBIRD

zevklerden uzaklaşma isteği kendine acı çektirmeyle bir, anlarsın ya.”

Buna itiraz ettim, Holmes keman çalmaktan hoşlanırdı, ayrıca opera, müzeler ve...

“Ve uyuşturucudan,” dedi Vidocq.

“Öykünü bitir,” dedim.

Vidocq hikâyesine devam etti.

‘Cherie ile yukarıda değil de bu odada olmam çok iyi oldu, eğer başka türlü olmuş olsaydı ikimiz de ölmüş olurduk diye düşünüyorum. Gece ani bir çılgınlıkla uyandım. Ses sokaktan gelmiş gibiydi, oldukça da yakından. Ardından aşağıdaki kapı kilidinin üzerinde oynandığını duydum. Anında ayağa fırladım, hemen demir bir çubuk kaptım ve içeri girdiklerinde kapının ardına saklandım. Üç kişiydiler, siyahlar içindeydiler ve maskelilerdi, ama onları tanımıştım; Chat Noir’de kapıştığımız adamdı bunlar.

Birini indirdim fakat ikinci ve üçüncüsü hatırı sayılır bir derecede –nasıl diyorsunuz?– probleme yol açtı. Ama sesler duyarak, içlerinden biri kavgadan çekildi ve yukarı fırlayarak Cherie ve Emil’e bıçağını dayamış bir şekilde geri döndü, bu sırada ben de salonda üçüncüyle boğuşuyordum.

Devam eden karmaşanın ayrıntılarına girmeyeceğim, ama içlerinden biri arkadaşının adını bağırdı. Görünüşe göre beni başından beri Sherlock Holmes sanmışlardı! Sonuçta bu onun eviydi. Ben de geceliklerim içindeydim. İkimiz de uzunuz. Bilmiyorum. Ben daha yakışıklı olanım—”

“Tamam tamam, devam ediyorum. Adamlar profesyonellerdi. Her taraftan köşeye sıkışmıştım, çocuğu ve korkusuz annesini korumam gerekiyordu, ayrıca ayakkabılarıma da ihtiyacım vardı.

KAN SANATI

İçlerinden birini öldürerek hepsini alt etmeyi başardım fakat kafamdan bir yara aldım. Bu tür yaralar çok kanıyordu ve benim kanımla birlikte diğer ikisinin kanları her taraftaydı. Bundan dolayı özür dilerim fakat tabi ki anlıyorsundur.

Cherie, çocuk ve ben evden güçlükle canlı çıkmıştık. Eşyalarımızı alıp kaçtık. Acele içinde girişteki bir cesede takıldık. Bu önceden gördüğümüz gölgeleri içinde bekleyen, beni Bermondsey'e kadar takip eden adamdı. Mycroft Holmes'un adamı diye düşündüm ama bunun doğru olup olmadığına bakacak zamanımız yoktu –başta duyduğumuz ölüm çılgılığı şüphe yok ki ondandı.

Gecenin içine karıştık. Yoğun sisin içinde, hayatta kalmış iki saldırganın yanlarında ölmüş yoldaşının cesediyle birlikte yandaki sokaktan aşağı doğru kaçtıklarını gördüm.

Baker Sokağı'ndan biraz aşağıda Fransız restoranı Verrey's var. Orayı bir arkadaşım işletiyor. Cherie, Emil ve ben sığınmak için oraya girdik. Arkadaşım misafirler için üst katta küçük bir oda tutar. Cherie zavallı kafam için elinden geleni yaptı; ardından ben donmuş ayağımı küçük şöminede ısıtırken Emil ile birlikte uykuya daldılar. Bizi burada buldun, Doktor.'

Vidocq sigarasını bitirdi ve haliya umursamazca atıp ayağıyla ezerek onu söndürdü. Tren buna şikâyet edermiş gibi gıcırtyla durdu.

Matmazel La Victoire ve Emil'in habersiz bir şekilde uyumaya devam ettikleri kompartımanımıza girdik. Kar bir girdap halindeydi ve dışarıdaki pencereden hiçbir şey görünmüyordu. Kabin amiri kısaca yanımıza geldi ve fırtınanın tüm şartları imkânsız hale getirdiğini, Londra ve Lancashire'in ortasında olduğumuzu ve yollar temizlenene kadar burada sıkıştığımız haberini verdi.

BONNIE MACBIRD

Yolların temizlenmesi için birçok saatin geçmesi gerekecekti.

Çay ve battaniyeler etrafa dağıtıldı. Vidocq omuz silkip rahatına baktı ama ben koridora döndüm ve endişelerimi bir sigarayla dindirmeye çalıştım. Holmes'un başına neler geldiğini merak ediyordum. Eğer yardımına ihtiyacı varsa, buradan yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Londra'ya dönmek bir hata mıydı? Müvekkilimizi kurtarmış ve 221B'ye saldıranları ve büyük ihtimalle neden saldırdıklarını tespit etmiştim. Şimdi Matmazel ve oğlunu Holmes'un himayesi altına teslim edebilirdim. En azından bu küçük bir teselliydi. Ama çocuğu saran gizemi çözme konusunda çok az şey yaptığımı hissettim ve onu bu durumda kuzeye getirmenin onun iyiliğine olup olmadığını düşündüm. Bu huzursuz düşüncelerle yatmaya gittim.

26. Bölüm

Ölüm Döşğinde

Sabahın erken saatlerinde trenimiz yeniden devam etti ve şafaktan kısa bir süre sonra Penwick'e ulaştık. Trenimiz istasyona geldiğinde uyanmıştık ve inmeye hazırdık. Fakat küçük grubumuz indikten sonra tam olarak ne yapmamız gerektiği konusunda anlaşmazlıktaydı.

Öncelikli hedefim Holmes'un nerede olduğunu bulmaktı. Matmazel La Victoire Emil için güvenli bir yer bulmak istedi, ardından da Cligh-ton'a gidip tek seferlik metresiyle yüzleşmek istiyordu fakat Leydi Pellingham'ın cinayetini Vidocq'a anlattım ve ilk defa bana katıldı. Matmazel'in planı güvenli değildi ve ikimiz birlikte onu ilk Holmes'u bulmaya, bir grup olarak seyahat edip Mycroft'un adamlarıyla birlikte malikâneye gitme konusunda ikna ettik.

Fakat bunların hiçbiri gerçekleşmedi.

BONNIE MACBIRD

Trenden iner inmez uzun, güzel bir sarışın kadın büyük bir endişeyle yanımıza koşturdu. Genç, üzgün yüzünde cayır cayır yanan zeki bir ifadeyle birlikte bir deri bir kemik küçük bir çocuk ona eşlik ediyordu.

“Doktor Watson olmalısınız?” diye zorlukla soludu kadın, nefes nefese kalmıştı.

“Ben Bayan Philo, doktorun karısıyım. Lütfen çabucak benimle geliniz. Arkadaşınız ve kocam vahim bir tehlikeyle karşı karşıyalar!”

Bununla birlikte Vidocq’a döndü. “Peki sen! Sen Bay Holmes’un arkadaşı mısın?”

“Bazen öyle olduğumu düşünür,” dedi Vidocq gülümseyerek, leydinin bariz sıkıntısını görmezden geliyordu ya da belki de Fransız cazibesinin bu histeriyi dağıtacağını düşünüyordu. Bunun yerine kadın öfkelen-di.

“Bunun sırası değil,” diye tersledi. “Dost ya da düşman? Söz konusu olan hayatlar var!”

“Arkadaşız,” dedi Matmazel La Victoire çabucak. “Nasıl yardım edebiliriz?”

“Ne oldu?” diye direttim.

“Beni takip edin, giderken anlatacağım,” dedi. Koşarak gitmeye başladı. Eşyalarımızı istasyondaki bir hamala bırakarak Vidocq ile onun arkasından koştum, ama Matmazel La Victoire durdu. Emil yerine mıhlanmış, kafası karışmıştı. Titriyordu.

Diğer küçük çocuk, sonradan yetim Freddie olduğunu öğrendim, içgüdüsel bir şekilde Emil’in elini aldı. Emil ona baktı ve iki çocuk arasından bir anlayış geçti.

KAN SANATI

Beşimiz birlikte Bayan Philo'nun arkasından koştuk.

Parlak kış güneşi yavaş yavaş ufukta görünmeye başladı ve kasabaya doğru ilerledi, kar öbeklerinden geçip buzlu kaldırımlı sokaklarda ilerlerken belli dönüşlerde gözümüzü aldı. Kasaba neredeyse bomboştu, tıpkı bir önceki sabah gibi. Gittiğimiz yolu hatırladım, kodese gidiyorduk.

Aman Tanrım, kodes.

“Olanları anlatın, Bayan Philo. Lütfen!” Zorla soludum, ona yetişmeye çalışıyordum.

“Bay Holmes dün gece Leydi Pellingham'ın mezarını açarken yakalanıp tutuklandı. Yiğit bir kavga vermeden teslim olmadı. Küçük çocuk, Freddie, kavgayı gördü. Kocam bunu öğrendi ve ona yardım etmek için kodese gittim. İkisi de dönmediler. Freddie... Bir yetim... Sonra açıklayacağım... Kocamı kodese kadar takip etti. Çılgınlık duymuş.”

“Korgunc çılgılar,” dedi çocuk. “Kimin bilmiyom. Ama de-setti.”

Bayan Philo'nun devamını anlatmasına gerek yoktu. Dakikalar içinde kodese yaklaşmıştık, binanın önünde yargıcın kendisi duruyordu. Boden iki adamıyla konuşuyor ve gülüyordu, durup bir binanın arkasına sığışmamız için herkese hemen işaret ettim. Arkasına saklanacağımız bir taşıt buldum ve onları duyabileceğim bir tarafına yaklaştım.

“Gidip uyuyarak şunu üzerinden at, Wells. Çok fazla eğlenmek bir adamı yorar,” dedi Boden kahkaha atarak, diğeri cırtlak cırtlak güldü, sanki bundan rahatsızdı. “Pisliğin icabına bak, olur mu? Ama git benden bir bira iç –ya da kahve olsun, yanında da güzel bir kahvaltı. Hepimiz için uzun bir geceydi ve Carothers ile

BONNIE MACBIRD

Jones o Londra züppesinden biraz dayak yediler. İyiler mi diye bak.”

Bir an önce kodese girmeliydik. Ama kendimi ve küçük grubumuzu Boden’in adamları gidene kadar beklememiz konusunda dizginledim. Bu sırada Bayan Philo’ya talimat verip Matmazel La Victoire ve iki çocuğu alıp gitmesini ve mahkûmları –ne koşulda olurlarsa olsunlar– taşıyabileceğimiz bir nakliyat aracı bulup geri dönmelerini söyledim.

Başka bir kadın olsa kocasının kollarına koşmak için buna itiraz ederdi. Ama onun nerede olduğunu biliyordu ve hayran kalacağım bir soğukkanlılık sergiledi. “Tıbbi yardıma ihtiyaçları olacak olabilir. Hemşireyim; muayenehanesinde ihtiyacın olanları hazırlayacağım,” dedi. Matmazel La Victoire ve çocuklarla birlikte ayrıldılar.

Kodese döndük ve Vidocq ile birlikte binadan üç adamın çıktığını gördük, ikisi acınacak halde topallıyorlardı. “Bu adamlar katil,” dedim. “Silahın yanında mı?”

Cevap olarak, Vidocq ceketinden Fransız MAS 1887’sini çekti, şık bir silah tı ve benim sadık silahım kadar ölümcül görünüyordu.

Arkadan dolanarak kodese ulaştık. Ara sokağa açılan kapı kilitliydi. Sinirlerim bozulmuş bir şekilde kapıya vurdum. Aptalcaydı, kapı yüksek sesle sarsıldı.

“Ah, non!” dedi Vidocq. “Çok sert çalışıyorsun.” Neredeyse Holmes’unki ile aynı bir maymuncuk seti çıkardı ve hızlıca kilidi kırdı. “Eh, *voilà!*”

Silahımı çekerek içeri fırladım. Vidocq kendisinininkini savunarak peşimden geldi. Birkaç boş hücrenin bulunduğu karanlık

KAN SANATI

bir koridordan geçtik ve hem adliye, hem kayıt yeri, hem de ofis, hepsi bir arada kullanılan kodesin önündeki geniş odaya geldik. Kayıt yerinin olduğu yerde bir adam duruyordu, uykulu uykulu evrak işini hallediyordu. Önceki karşılaştığımız adam gibi kocamandı ve mankafa görünümlüydü. Alnında boydan boya bir kesik ve bir gözünde hızlıca şişen bir morluk vardı. Silahımı kaldırıp içeri girdim, Vidocq da aynısını yaptı. “Mahkûmların nerede olduğunu göster!” diye çıktım. Adam kafasını kaldırıp baktı, kafası karışmıştı.

“Siz kimsiniz?” dedi.

Silahımın tetiğini çektim. “Şimdi!”

“Doktoru mu diyorsunuz? Tam orada,” dedi adam ürkekçe, Vidocq ile bana bakıp duruyordu. İkinci bir koridoru gösterdi.

“Diğeri? Uzun, oldukça ince olan adam. Otuz beşlerinde. Siyah saçlı.”

Bunu söylediğimde adamın yüzü soldu. “İhh. Ih... tam olarak bilmiyorum, şu an için bu, ama doktor, belki de o... görmüştür... O, ih... Ben hep buradaydım, işte bu masada. Yemin ederim.”

Vidocq beni şaşkına düşüren bir şey yaptı ve adamı yakasından yakalayıp silahı kafasına dayadı ardından onu ikinci koridora doğru sürükledi. “Göster,” diye gürledi. “Anahtarlarını da getir.”

Doktor Philo’nun olduğu küçük bir hücreye geldik, üzerinde sadece gömleği vardı ve kafasını ellerine koymuş, eciş bücüş bir şekilde tahta sırada oturuyordu. Şaşkın bir şekilde bize baktı, gözleri kanlı ve çaresizdi. Nöbetçi kapıyı açarken ayağa fırladı. Yaralanmamış gibiydi.

“Doktor Watson, Tanrıya şükürler olsun! Ama korkarım ki

BONNIE MACBIRD

çok geç kaldınız!”

“Ne oldu?” diye sordum. “Holmes nerede?”

“Boden dün onu mezarlıkta tutukladı. Bir ‘duruşma’ oldu ve Boden onu mezar hırsızlığından ve büyücülükten suçladı.”

“Büyücülük mü? Bu ne saçmalık böyle? Holmes nerede?”

“Aşağıda Sanırım. Eğer hala hayattaysa tabi. Verdikleri hüküm seksen kırbaçtı ve—”

“Aşağıda nerede?”

“Boden’in işini yaptığı özel bir hücre var,” dedi Philo yüzünde korkmuş bir bakışla.

Annie Philo’nun yanındaki çocuk çılgınları duymuştu.

“Bizi oraya götür,” diye bağırdım nöbetçiye. Boynunda Vido-cq’un silahı ile gardiyan bizi karanlık bir koridordan geçirerek binanın arkasındaki birkaç basamağagötürdü. Basamakları inerken ısı yaklaşık 10 derece düştü ve hava nemli ve buz gibi bir hal aldı. Pomeroy’un hali gözlerimin önüne geldi, hücresinde etrafı kanlı bir şekilde ölmüştü. Soğuktan ve bu kanunsuz cehennem çukurunda ne bulacağımızın korkusuyla kontrol edilmez bir şekilde titremeye başladım.

Karşımıza kilitli bir kapı çıktı. Gardiyan kapıyı açmak için anahtar arandı.

“Onu bağladılar,” dedi genç doktor. “Eski bir işkence masası var, yaklaşık yüz yıllık ve onu masaya bağladılar.”

Gardiyan hala aranıyordu. “Vidocq!” dedim. Vidocq öne atılarak adamdan anahtarları aldı ve kasıklarına sert bir tekme atarak onu kıvranır halde bıraktı.

“Dostun gururlu bir adam, cesur da, korkusunu göstermeyi

KAN SANATI

reddetti ve yargıca korkak ve bir zorba olduğunu söyledi.”

Vidocq da doğru anahtarı bulamıyordu. “Kapıyı indir be adam,” diye bağırdım. Philo’ya döndüm. “Sonra ne oldu?”

“Boden kelimelerine sadece güldü. Fakat Bay Holmes yargıca darağacında asılıp öleceğini ve ailesinin yüz karası olacağını söyleyince, adam delirdi. Öyle bir öfkeyle saldırdı ki—” Philo utanmıştı. “Hepsini görmedim. Beni uzaklaştırdılar. Bir saat önce oldu.”

Vidocq en sonunda anahtarları buldu ve kapıdan geçip genişçe bir odaya geldik; oda buz gibi soğuktu ve karanlığa doğru yayılıyordu. Bir tür nezarethaneye benziyordu. Karşımıza çubuklardan bir duvar çıktı, sürmeli ve kilitliydi. Vidocq kıvranan gardiyana açması için işaret etti. Adam bu sefer tereddüt etmedi.

İçeri daldık. Zifiri karanlıkta hiçbir şey göremiyorduk.

“Sessiz olun!” dedim. Kimse hareket etmedi. Sıvı damlalarının düşmesi sırasında çıkan küçük ses dışında oda sessizdi.

“Fener verin!” diye fısıldadım ama Vidocq benden önce davrandı, adamın yakasına yapışıp boğazına silah dayadı. “Aydınlat şurayı. Hemen,” dedi.

Adam kaskatı bir şekilde kafasıyla onayladı ve bir köşede bir fener bulup yaktı. Cılız bir ışık yandı ve etrafımızda küçük bir daire oluştu. İçeriye doğru ilerledik.

“Holmes?” Cevap gelmedi. Gardiyana döndüm. “Nerede?” diye direttim.

Gardiyana kafasıyla sağımızdaki bir yeri işaret etti.

“Göster.”

Adam hareket etmedi, titreyen ellerinde feneri tutarak bekle-

BONNIE MACBIRD

di. "Tut onu," dedim Vidocq'a ve feneri alarak Doktor Philo ile birlikte karanlığa doğru ilerledik. Ayağımkaygan zeminde keskin bir şekilde kaydı ve aşağı bakıp üzerinde durduğumuz şeyin bir kan gölü olduğunu gördüm.

"Aman Tanrım. Holmes!" diye bağırdım. "Holmes?"

"Burada!" dedi Philo.

Döndüm ve hiç unutmayacağım bir manzaraya doğru feneri tuttum.

Sherlock Holmes'un kolları ve bacakları yana açılmış bir şekildedeydi, üstü çıplaktı ve bir ressamın sehпасına benzeyen tahtadan dikedörtgen şeklindeki devasa bir şeyin üzerine bağlanmıştı. Yüzükoyun bir haldeydi, yüzü yan tarafa çevrilmişti. Vücudunun üst kısmı, boynu ve tüm diğer dört uzvu ince deriden kayışlarla kırmızı deri kaplamaya karşı bağlanmıştı. Bacakları bitap düşmüştü ve ince bedeni dizginlerden dolayı yığılmıştı.

Hareket etmiyordu.

"Holmes!" diye haykırdım ona koşarak.

Sırtı kandan dolayı siyah ve kırmızıydı ve sayılamayacak kadar yarıkla kaplıydı. Bazı kesikler derindi ve hala durmadan kanıyordu. Nefes alıp verışı ağır ağırdı. Yanında, yerde, bu yaraların nedeni duruyordu; dokuz kamçılı kırbaç dedikleri kamçı türü.

"Barbarlığa bak. Siz İngilizler!" dedi Vidocq.

"Kenara çekil!" Philo Holmes'a yardım etmek için ilerledi ve kollarındaki ağırlığı aldı.

"Tanrım, Holmes beni duyabiliyor musun?" diye bağırdım. Bileğinden nabızı atıyor mu diye baktım. Zayıftı, ama atıyordu. Holmes hayattaydı ama şoka girmişti.

KAN SANATI

“Yirmi darbeden daha fazla görünüyor,” dedi Philo. “Beni beşinden sonra götürdüler fakat Boden onları tekrar canlandıramayınca kırbaçlamayı keser. Eğer mahkûm karşılık vermezse onun için cazibesini kaybediyor.”

“Holmes! Konuşabilir misin?” diye fısıldadım.

Yüzüne dokundum. Ölmüş gibi bembeyazdı ve buz gibiydi. Gözleri titreyerek açıldı. Beni görünce, halsiz bir şekilde gülümsedi.

“Watson. Gelmen ne iyi oldu.” Ardından bayıldı.

Bölüm 27

Kan Kardeşleri

Dakikalar sonra Vidocq, Philo ve ben Holmes'u kodesin önüne çıkardık, Annie Philo söz verdiği gibi bir taşıt bekletiyordu.

İçinde battaniyeler, birkaç tane ayak ısıtıcısı ve şaşırmıştım, Matmazel La Victoire vardı. Taşıtımız hızlı bir şekilde karların üzerinden ve buzla kaplı arazilerden geçip Doktor Philo'nun muayenehanesine doğru yol aldı. Üçü benim yönlendirmelerimle hastamızın ellerini ve ayaklarını şok ve hipotermiye karşı ovaladı, ben de Holmes'un başka bir yarası var mı diye kontrol ettim.

"Ona ne oldu?" diye sordu Matmazel La Victoire.

Vidocq rahatlatmak için kolunu ona doladı fakat kadın onu başından savdı, "*Pas maintenant,*" dedi. "Şimdi sırası değil!"

Yarıklara ilaveten birkaç kesik ve koyu morarıklar vardı. Buz-

BONNIE MACBIRD

lu sokaklardan hızla geçerken Holmes ölü gibi hareketsiz kaldı. Matmazel La Victoire ona baktı.

“Yaşayacak mı?” diye sordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse cevap veremiyordum. İlk gözlemim kırık kemik olmadığı yönündeydi ama durumu yine de vahimdi. Şok ve kan kaybıyla birlikte hipotermi çok fena bir birleşimdi.

“Doktor?” diye tekrar etti nazik bir şekilde. Kafamı kaldırıp gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. Tuhaf bir şekilde dokunaklıydı ama oyalanamazdım çünkü ben de sürüklenebilirdim. İşimi yapabilmem için mesafeli olmam gerekiyordu.

“Deneyeceğiz,” dedim dönerek.

Holmes’u Philo’nun evinin yanındaki ofisine doğru taşıdık. Muayenehanesine çıkan bir bekleme odasını geçtik ve iyice aydınlatılmış hazır, bizi bekleyen geniş bir odaya girdik. Bitişikteki mutfak buradan görülebiliyordu.

Burada ızgaradan bir ateş parıldıyor, kovalarca ılık su bekletiliyor ve ihtiyacımız olan her şey yandaki bir masada dizilmiş bekliyordu –asit fenik, sargılar, dikiş takımı ve iğneler, süngerler, ağrı kesiciler ve uyarıcılar, hepsi profesyonel bir hassasiyetle önümüzde diziliydi. Aciliyete göre ayırma tekniğini tanımuştım ve Bayan Philo’nun Afganistan Savaşı’nda iki yıl boyunca Florence Nightingale’de eğitim görmüş bir hemşire olarak görev yaptığını öğrendim.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca Doktor Philo, mükemmel derecede yetenekli karısı ve ben Holmes’un yaşamını kurtarmak için uzunca uğraştık. Matmazel La Victoire ve Vidocq odadan

KAN SANATI

atılmış ve çocuklara bakmaları için gönderilmişti.

Saatler geçtikçe bıkip usanmadan ve tekdüze bir şekilde çalıştık; Holmes'un vücut ısını geri getirmek için vücuduna sıcak kompres yaptık, sıvı içebilecek kadar konuma gelmesini ümit ediyorduk. Ama bilinçsiz bir şekilde kalmaya devam etti.

Bu süreçte Philo Holmes'un tutuklanmasına ilişkin kalanları aktardı.

"Ona Leydi Pellingham'ın saatler önce gömüldüğünü söyleyince, cesedi tam o gece incelemeye heveslendi. Yalvarıp yakarmamıza karşın karanlık çökünce mezarlığa tek başına gidip cesedi oradan çıkarma konusunda ısrar etti. Kar geleceği belliydi; onu durdurmaya çalıştık."

"Arkadaşın inatçı bir keçi gibi," dedi Bayan Philo.

Philo sonra Freddie'yi anlattı, Holmes'un fabrikadan kurtardığı küçük çocuktu bu, çocuk yeni bulduğu kahramanına 'yardım' etmeyi kendine görev bilmişti ve kabarmakta olan fırtınada onun peşinden gitmişti. Bir mezar taşının arkasına saklanarak Holmes'un pusuya düştüğünü ve insafsızca Boden ve dört adamı tarafından alındığına –görünüşe göre yiğitçe bir kavga vermişti– tanıklık etmişti.

"Ama Leydi Pellingham'ın cesedini incelemeyi başardı mı?" diye sordum.

"Sanırım," diye cevapladı Philo. "Leydi karlı zemine yatırılmıştı. Freddie Holmes'un kadının cesedinin üzerine eğildiğini ve konsantre olduğu bu vakitte de diğerlerinin geldiğini duymadığını söyledi."

"Holmes!" Hareketsiz, kireç yüzlü adama baktım. Ne bulmuş-

Ama sonra Boden onun üzerine iki adam daha göndermişti ve dördüne karşı Holmes'un bir şansı yoktu.

BONNIE MACBIRD

tu? Leydi Pellingham'ın sırrını kendi mezarına mı götürecekti? Keder ve öfkeden neredeyse kafayı yiyecektim. Lanet olsun be şu adama! Neden beni beklememişti? Kafamdan bu düşünceyi ittim ve görevime geri döndüm. "Devam edin," dedim hem kendime hem de onlara. "Daha sonra ne oldu?"

Philo özetledi. Çocuğun anlattıklarına göre Holmes'a iki adam saldırmıştı ama çocuk kahramanı Sherlock Holmes'un bir tür rüzgâr dansçısına dönüp küreğiyle sıçrayıp kenara atılarak kolayca ikisini de devirdiğini söylemişti.

Muhtemelen abartmıyordu. Holmes boksa, sopa kavgasına ve kariyerinin daha sonraki aşamalarında edindiği baritsuya karşı hatırı sayılır derecede bir yeteneği vardı.

Ama sonra Boden onun üzerine iki adam daha göndermişti ve dördüne karşı Holmes'un bir şansı yoktu. Ancak onu kelepçeleyp yere serdikten sonra Boden yaklaşmıştı ve kelepçelenmiş mahkûmun yüzüne eliyle bir tane geçirmişti.

Daha sonra Freddie Holmes'un yakalanışını anlatmak için Doktor Philo ve karısına koşmuştu. Bayan Philo'nun itirazlarına karşı, Doktor Philo karakola gitmişti.

Doktor Philo'nun öyküsünü bu noktada kestim. Holmes'un vücut ısısı normal bir seviyeye geliyordu ve yöntemlerimizi değiştirmemiz gerekmişti.

"Sırtına uzanırken onu çevirmemde yardımcı ol," dedim. Hastamızın yaralarını temizleyip dikmeye çalışırken Philo öyküsüne ilk elden görmüş bir şekilde ayrıntıyla anlatmaya devam etti.

"Saat sabahın dördüne geliyordu, karakola ulaşip içeri daldım ve sabahın bu saatine karşın sahte bir duruşmanın olduğu-

KAN SANATI

nu gördüm,” dedi. Holmes kelepçelenmişti ve geçici bir ‘sanık kürsüsü’nde yargıç olarak başkanlık yapan Boden ile birlikte duruyordu –ama sanki Boden bir duruşma yaptığı kadar kutlama da yapıyordu, zalim adamın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Dalkavukları bir tür jüri kurarak bir sıra halinde yan yana oturdular.”

‘Ah, Doktor,’ dedi Boden en neşeli şekilde. ‘Ben de seni çağıracaktım! Bu durum senin katılımını da gerektiriyor. Bu alçak sahtekâra, mezar soyguncusu, katil ve kâfire adalet uygularken bize tanıklık et.’ İki adamı yanıma yaklaştı ve beni kelimenin tam anlamıyla duruşmanın önündeki banka ittiler. Kaçmaya çalışırım diye yanımda durdular. Dehşete düştüğümü kabul etmeliyim Doktor Watson ama fırsatım olsaydı kaçıp yardım arardım.

‘Duruşma’, öyle denebilirse tabi, beş dakikadan az bir süre sürdü. Duruşmada Holmes mezar soygunculuğundan, hırsızlıktan ve son olarak da büyücülükten suçlandı. Yazman olarak görünen bir adam nazikçe Boden’a eğer birisi Holmes’un büyücülüğe teşkil oluşturmak için ne yaptığını sorarsa diye biraz daha detaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Boden bununla birlikte cebinden Leydi Pellingham’ın cesedinden oyduğu bir parmak çıkardı! Bir doktor olarak işim sürecinde bir iki ceset görmeme rağmen parmağı görünce ürktüğümü kabul etmem gerek. Boden Holmes’a yaklaştı ve parmağı yavaşça yüzüne sürttü, ardından da arkadaşının yeleğinin cebine koydu.”

“Aman Tanrım!”

“Holmes hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey demedi. Hayal edilemez bir ölçüde metindi.”

BONNIE MACBIRD

Hayal edebiliyordum. “Sonra ne oldu?” diye sordum.

Philo soluk soluğa devam etti: “Boden birkaç tarot kartı, kristal, bir tüy ve içinde muhtemelen kül olan küçük bir kese çıkardı. Eşyaları cebine, parmağın yanına koydu ve sonra Holmes’un yüzüne kül püskürttü. Bunları planlamış olduğu barizdi.

‘Bahse varım şeytani bir ayinle ilgili bu,’ dedi Boden. Bana döndü. ‘Bilimin adamları olarak bizler, Doktor Philo, bunların tamamen saçmalık olduğunu biliriz, değil mi? Ama buradaki adamlar için bunlar büyücülük. Ne diyorsunuz beyler?’

Yalakaları rıza vermiş gibi kafalarıyla onayladılar. ‘Daha onu ilk gördüğüm anda biliyordum,’ dedi biri.

‘Üzerinde şeytani bir hava vardı,’ dedi bir diğeri. Güldüler.

Elleri hala arkasında kelepçelenmiş bir halde Holmes sessiz kaldı. Düşündüğü ne varsa, anlayamıyordum. Gözleri daha da karardı ve yüzü hissizleşti.

Boden onu seksen kırbaça ve müebbet hapse çarptırdı. İkincisi gereksizdi; seksen kırbaç ölümcüldür. Arkadaşın bunu biliyordu ama onu uzaklaştırırlarken hiçbir şey demedi. Boden’in aklına yeni bir fikir gelmişti. Bana döndü. ‘Bu sefer hükmü gerçekleştirenken bizi izleyeceksin.’”

Bu noktada, Philo karısına ve sonra bana baktı. Utanmıştı.

“Diyorum Doktor Watson, bu beni dehşete düşürmüştü ve Boden bunu biliyordu. Bir adamın ölümüne kırbaçlanmasını izleyip bunun hakkında bir şey yapamamak, ben, ben...”

“Yapabileceğin bir şey yoktu,” dedim.

“Doktorlar!” dedi karısı bizi ana döndürerek. “Kan basıncı düştü. Onu kaybediyoruz.”

KAN SANATI

Holmes ölü gibi soluk ve tepkisiz kaldı. Onu tüm çabalarımıza rağmen hayata döndürmeyi başaramamıştık. Sadece kan kaybı olacaktı.

“Ona sıvı vermeliyiz!” dedim ama bilinçsiz bir adama zorla sıvı içirecek değildik.

“Kan nakli yapabiliriz belki de,” dedi Bayan Philo.

Ben de bunu düşünüyordum. Ama ne ile? Bu olayın gerçekleştiği sıralarda kan nakli daha başlangıçlarındaydı. Su ve süt kullanılmış ve neredeyse başarısız olunmuştu; bu yöntem tehlikeli olarak nitelendiriliyordu. Hayvan kanı da en az onun kadar kötüydü.

Bayan Philo devreye girdi. “İnsandan insana kan nakli. İşe yaradığını gördüm.”

“Nerede?” dedi kocası şaşırılmış bir şekilde.

“Afganistan’da. Sadece bir kere ama hemşireliğini ben yapmıştım ve nasıl yapıldığını biliyorum.”

“Ben de,” dedim. “Üç defa ama üç adam da öldü. Şanslar çok düşük.”

“Bu durumda bile sıfırdan iyidir,” dedi hemşire sakince. “Şu an o noktadayız, Doktor.”

Doğruydu. Holmes’a baktım. Bir şey yapmazsak ölecekti. Bayan Philo beni kenara çekip gönüllü olmak istediği fakat hamile olduğunu, –henüz bunu kocasına açıklamak istememişti– söyledi. Ardından Philo’nun kendisi gönüllü oldu fakat reddettim.

Kanı veren kişi de aynı zamanda risk altındaydı. Nakil yapacağımız kan benimki olacaktı. Tartışma istemiyordum.

BONNIE MACBIRD

Çabucak bir ameliyat masası kuruldu ve ben uzandıktan sonra nakil başladı. Yanımda Holmes bembeyaz ve ölü gibi hareketsizdi. Philo uzun iğneyi kolumun ön kısmına geçirdiğinde gözümü kapadım, kauçuk bir boru ile nakli başladı.

Kan damarlarımdan geçerken aniden titredim ve bir soğukluk hissettim, karnımdan ve bacaklarımdan garip bir çekilme hissi geçti.

Hemşire Philo Holmes'un yanında durdu, kanın onun koluna serbest bir şekilde ulaştığından emin oldu; kocası da benim bağlantımın düzgünce işlev görmesini izledi, arada sırada bizi bağlayan boru sisteminin açısında ve mevkiinde değişiklikler yapıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla yaşam kaynağım vücudumu terk ediyordu. Holmes'a baktım. Hareketsizce orada duruyordu, yüzündeki birkaç yara solgunluğuna karşın parlak görünüyordu. Dua eden bir adam sayılmam, ama gözlerimi kapattım ve yaşam gücümün arkadaşşıma ulaşp onu bu süreçte öldürmemesini istedim.

Aradan ne kadar zaman geçti emin değilim; bayılmış olabiliyim. Solumda bir inilti duyuldu. Gözlerimi açtım. Holmes!

Heyecanla ayağa kalktım ve baş dönmemi geçiştirdim. "Yavaşça, Doktor," dedi Bayan Philo bana ezilmiş meyve ve brendi uzatarak, ama yüzü beklentiyle parıldıyordu. "İşe yaramış gibi görünüyor!"

Hemen sonra aradaki boru çıkarıldı ve Holmes'un etrafını sarar bir şekilde bekledik.

Yüzüne renk gelmişti ve rahatsızlıkla kımıldadı. Elleri ve ayak-

KAN SANATI

ları sıcaktı ve onu ayağa kaldırıp boğazından biraz brendi ve su geçirmeye çalıştık. Öksürüp içecekleri püskürdü. Israr ettik.

En sonunda gözleri açıldı. Şaşkınlıkla etrafına baktı ve ardından yüzüne acı dolu bir dalga çarptı, önceki gecenin şokları etkisini göstermişti. “Ah...” diye inledi. “Biraz morfine hayır demedim,” dedi her zamanki tiz sesiyle.

Artık kendi iyileşmesini yönetebileceği hale gelmişti.

Bir saat sonra Holmes’u oturttuk ve biraz ezilmiş meyveyle birlikte sıvı verdik. Titremeye başladı, iyi bir işaretti bu ve onu ateşin başına oturttuk ve battaniyeyle sardık. Vücuduna biraz morfin girince ağrısı azaldı.

“Watson,” diye fısıldadı diğerleri odanın diğer ucundaki alet edevatı düzenlemeye başlarken. “Şüphelendiğimiz gibiydi: Leydi Pellingham boğulmuş, bıçaklanmamıştı. Tutuklama yapmadan önce bulmacaya son bir şey daha eklemeliyim.” Duraksadı ve yüzünden bir telaş ifadesi geçti. “Bugün günlerden ne? Ne kadar zaman kaybettim?”

“Sadece bir gece, bugün günlerden salı. Hiçbir yere gitmiyor-sun Holmes. Lord Pellingham ile Mycroft’un adamlarının yüzleşmesine izin vermelisin. Kanıtlarını sonra sunabilirsin. İyileşmen olağanüstü oldu. Neredeyse ölmüştün!”

Bayan Philo bitişikteki odadan koşarak geldi. “Gitmişler!” diye çığlık attı.

“Kim?” diye diretti Holmes.

“Dördü de. İki Fransız ve iki çocuk. Sanırım ilk önce çocuklar gitti. Büyükler de peşlerinden gittiler, acele içinde gibilerdi! Kapı sonuna kadar açıktı. Hepsi gitmişti!”

BONNIE MACBIRD

“Ama neden? Nereye?” diye düşündüm.

“Hay lanet olsun be adam, niye gelmelerine izin verdin? Clighton’a gittiler!” diye bağırdı Holmes. “Emil ailesine koşuyor. Freddie, hiç şüphesiz ona yardım etmeyi teklif etti. Fransızlar onları zamanında durduramayacaklar. Malikâneye koşmalıyız! Kaybedecek zaman yok!” Sık sık gördüğüm adrenalin dolu enerjisiyle Holmes battanileri üzerinden atarak ayağa fırladı.

Ama aniden sallandı, dizleri burkuluyordu. Tökezlerken onu yakaladım.

“Otur şuraya!” diye emir verdim. Razı oldu ve geri çekildim.

“Bırak Mycroft’un adamları halletsin, Holmes. Telgrafımı kesin almışlardır,” dedim. “Şimdiye Clighton’da olurlar.”

Bayan Philo homurdandı. “Kasabadaki postaneden mi gönderdin? Mesajını bir şişeye koyup gönderseydin daha iyiydi.”

Philo öne eğildi. “Haklı. Oradan gönderilen her mesaj Boden’den geçiyor.”

“O zaman Mycroft’un adamları hala 40 kilometre uzakta!” diye bağırdı Holmes. “O çocuklar tehlike altında. Bana kokain ver. Yüzde yedilik bir çözelti yeterli olur. Şimdi! Beni idare edecektir.”

“Kesinlikle olmaz!” diye bağırdım. Bayan Philo’ya dönerek, “Neler yaşad—”

Kocası yerine çakılmıştı, kararsızdı ama soğukkanlı karısı iğneyi çoktan hazırlamaya başlamıştı. “Elbette biliyoruz,” dedi. “Kollarındaki iğne izlerini gördük.”

Şırıngayı Holmes’a doğru tuttu ve ben daha onu durduramadan, Holmes kadından şırıngayı alıp koluna sapladı.

KAN SANATI

“Hayır!” diye bağırdım ama hemşire Holmes ile arama girdi.

İki kolumu birden yakalayıp yüzüme baktı. “Bu adamı anlayacak kadarını gördüm. Arkadaşın Clighton’a kokain olmadan da gidecek.” Duraksadı. “Bu şekilde daha iyi bir şansı olur.”

Tartışamıyordum. Holmes’a baktım. Ayağa kalkmıştı, derin derin nefes alıyordu, gözleri kapalıydı ve yumruklarını sıkıyordu, lanet uyuşturucu vücuduna yayıldıkça hayret verici gücünü topluyordu.

Annie Philo haklıydı. Onu şimdi kimse durduramazdı.

28. Bölüm

Kanatlı Zafer

Dakikalar sonra taşıta binmiş, buzlu kesimlerden geçerek Cligh-ton'a yetişmeye çalışıyorduk. Bu sırada Doktor Philo yakındaki bir kasabadan güvenli bir telgraf göndermeye gitti, Telgrafta Sommersby'deki Mycroft'un adamlarının hemen Cligh-ton'a gelmesi söyleniyordu. Bu seferkinin yerine ulaşacağını ve adamların başka bir yerde tuzağa düşmediklerini umut ettim.

Karanlık çöküp soğuk bir rüzgâr başlayınca devasa eve yaklaştık. Kocaman binalar Gotik ihtişamlarıyla alacakaranlıkta belli belirsiz bir koyu morluğun içindeydiler, birkaç pencerede ışık vardı. Bir köşede, hala ağaçlarla örülü uzunca, tek katlı, altın gibi parıldayan bir yer gördüm. Palladium Salonu. *Koleksiyon.*

Taşıtımızdaki ısı düştü ve ayaklarımızı ve sırtımızı ısıtan battaniyelerin faydası kalmadı. Soğuktan titreyerek Holmes'a göz attım. Dik doğrulmuştu, sabırsız ve hazırды, gözleri uyuşturucunun

BONNIE MACBIRD

etkilerinden dolayı heyecanla parıldyordu.

Clighthon'da hangi kötülük bizi bekliyorsa şüphesiz kuvvetli bir güçle karşılaşacaktı, ama arkadaşım yalnızca bir insandı, bu manyak, uyuşturucu yüklü enerjisi Kont'a karşı heybetli bir tehdit oluşturacak olabilirdi, ama kendisine de oluşturacaktı. Sonuçlarından fena bir şekilde korktum.

Bakışımı yakaladı. "İyi olacağım. Silahını kontrol et ve hazıral," dedi.

Sonra Holmes sürücüyü işaret etti ve ağaçların arkasına çekmesini söyledi. Arabadan indik. Sürücüyü birkaç talimat fısıldadı ve atını şamarlayarak onu gönderdi.

Yayan bir şekilde karanlık eve doğru bakımlı yollardan ilerledik ve kendimizi Palladium Salonu'nun arkasındaki özenle yapılmış Fransız tarzındaki bahçede bulduk. Karla kaplı budanmış ağaçlar ay ışığında parıltıydı.

Yaklaştığımızda Pellingham'ın özel sanat mekânından ışıklar parlak bir şekilde yayılarak donuk bahçeye yeşil bir pus yaydı ve ağaçların arasında hayaletimsi gölgeler yarattı.

Yanımızdaki birisi karanlığın içinden boğazını temizledi. Silahımı çektim. Şatafatlı demir bir bankın orada Vidocq oturuyordu, ay ışığında banka yayılmıştı. Kolunu göstererek Fransız tarzında omuz silkti. Banka kelepçelenmişti! Holmes ile beni görünce Vidocq'un suratından alaylı bir ifade geçti.

"Tamamen iyileşmiş görünüyorsun Holmes. Bir doktorun arkadaşının olması iyi oluyor, *n'est-ce pas?*"

"Çocuklar nerede?" diye directti Holmes.

"*Helas*, onları bir türlü yakalayamadık ama buraya kadar takip ettik." Dramatik bir şekilde iç çekerek kelepçesini tıkırdattı.

KAN SANATI

“Leydi yalnız devam etmesi gerektiği konusunda ısrar etti.”

“Kont’u öldürmek istiyor,” dedi Holmes. “Sen sadece yoluna çıkardın. Gel, Watson!” Döndü ve karanlığa karıştı.

“*Ah, non!*” diye bağırdı Vidocq. “Donup kalırım burada!”

“Maymuncukların nerede?” diye sordum.

Maymuncuk takımının durduğu yere kafasıyla işaret etti, ulaşamayacağı bir noktadaydı. Leydi aptal değildi tabii.

Tereddüt ettim, ardından da paltomu çıkarıp ona attım.

Arkamızdan “*Merde,*” diye homurdandı. Büyüleyici salonun arka girişine ulaştık ve bahçeden galeriye açılan ikili kapıdan gizlice baktık. Odanın uzaktaki ucunda Pellingham duruyordu, kıyafetleri dağınıktı ve bulunduğumuz yerden görünmeyen birine karşı konuşurken duygusal el hareketleri yapıyordu.

Salonun merkezine yayılmış birçok geniş heykel vardı, görüşümüzü engelliyorlardı ama odanın uzaktaki ucunda diğerlerini cüce gibi gösteren devasa bir heykel vardı. Takviye kabloları ve tahta desteklerle geçici olarak orada tutuluyordu. Heykelde elindeki meşaleyi havaya tutan bir kadın vardı, üzerinde dalgalanan elbisesi ona öyle enfes bir güzellik katıyordu ki ben bile baş döndürücü zarafetinden etkilenmişim.

“Bak, orada –Zafer Tanrıçası!” diye fısıldadı Holmes. “Bu, sevgili Watson, birçoğunun hayatına sebep olan ünlü heykel.”

Marsilya Nike’tı bu!

Kapılar kilitliydi ama Holmes’un ustalığına karşı dayanamadılar. Uzun salonun çok uzak bir köşesine girdik, Pellingham bizi burada göremezdi ve heykellerden biriymişiz gibi etrafı gözlemledik.

BONNIE MACBIRD

Pellingham, göremediğimiz sessiz misafirine anlatmaya devam ediyordu, buradan söylediği kelimeler mermer zeminli salonda yankılanıyordu ve anlaşılmazdı.

Kont ile bizim bulunduğumuz yerin arasındaki büyük heykelleri kafamda tarttım. Birçok dönemden –hepsi şüphesiz orijinaldi– bu heykeller bir tek değil, birçok mirasa bedeldi. Duvarda, tabandan tavana kadar her yeri Louvre’ye aşık atacak kadar bir tablo koleksiyonu kaplıyordu.

Uzun salondaki karanlık yerimizden bile birçoğunu tanıdığımı düşündüm; Titian, Rembrandt –ve o Vermeer miydi? Sonra Degas, Renoir...

“Watson!” diye tısladı Holmes beni hayranlığımdan çekerek. Paltosunu çıkarıp yere atmıştı. “Önüne bak.”

Salondaki bir diğer uca doğru dikkatlice ilerlemeye başladı, görülmez bir şekilde heykelden heykele geçiyordu. Adımlarını takip ettim. Salonun yaklaşık üçte ikisini aştığımızda sesler anlaşılabilir bir hale geldi ve geniş, iki kişinin olduğu bir heykelin ardında durduk.

Sonra onu gördük. Matmazel La Victorie Kont ile karşı karşıyaydı, öfkeli görünüyordu. Holmes kadının niyetlerini doğru okumuştı; leydi sevdiği adamın tam kalbine silahla nişan almıştı.

Emil ve Freddie ortalıklarda yoktu.

Pellingham leydiye olan görüşümüzü engelleyerek yavaşça ilerledi.

“Çocukları nerede saklıyorsun?” diye diretti.

“Ben... Ne çocuğu? Emil gitti. Ne demek istiyorsun?”

“Oğlumuzu ne yaptın! Korkunç bir şey olmuş. Konuşmuyor.

KAN SANATI

Anlat!”

“Hiçbir şey yapmadım!”

“Nerede o?”

“Keşke bilseydim. Cherie, canım, oğlumuzu seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“O nerede? Söyle, yoksa seni şimdi vururum!” dedi.

Burada kalmamı işaret ederek Holmes karanlıklardan çıktı. “Onu bulacağız, Matmazel. Silahınızı indirin.”

Güzel müvekkilimiz titrek bir şekilde durdu, silahı tuttuğu eli titriyordu. Kont’u işaret ederek, “Bu adam bir yalancı. Hep yalan söylüyor!” dedi.

Holmes yavaşça ona yaklaştı ve elini uzattı. “Silahı bana verin, Matmazel,” dedi nazikçe. “Eğer Kont’u vurursanız asılırsınız. Emil iki annesini de kaybetmeye dayanamaz.”

Duraksadı ve ardından silahını indirdi. Holmes çabucak silahı kadının elinden aldı.

Dönüp silahı Kont’a doğrulttu. “Şimdi efendim, karınızın cinayetini tartışmamızın vakti.”

Kont bembeyaz kesildi. “Zanlı hapse atıldı—”

“Valenize komplo kurulmuştu, büyük ihtimalle sizin emrinizle. Kodeste ölümüne işkenceye uğrayarak öldü. Ellerini göster, Pellingham.”

Kont tereddüt etti, anlamıyordu.

“Leydi Pellingham bıçaklanarak öldürülmemişti. Ne Vale ne de başka birisi tarafından. Onun mezarını kazıp cesedini inceledim. Boğulmuştu ve katil sağ elindeki serçe parmağında bir yüzük takıyordu.”

BONNIE MACBIRD

“Onun mezarını mı kazdın—?”

“Ellerini göster, diyorum. Yoksa seni *ben* vuracağım.”

Lord Pellingham gönülsüzce ellerini uzattı.

Sağ elinin serçe parmağında bir mühür yüzüğü vardı.

“Ben yapmadım,” diye bağırdı Kont. “Onu sevdim ben! O kadar güzel... Ve benim...”

“Koleksiyonun bir parçasıydı o zaman. Ama seni hayal kırıklığına uğrattı, değil mi?”

“Hayır!”

“Hemen, daha miras konusunu açınca?”

“Hayır... Hayır... Onu sevdim ben.”

“Ya sonra, neden? Emil’i senden çok sevdi diye mi?”

“Hayır! Hayır! Sevgili Annabelle’im mükemmel değildi. Ama onun her kusuruna karşı sevdim! Bana göre mükemmel bir sanat parçasıydı. Kusurlarının içinde mükemmeldi, o hep—”

“Sus!” diye bağırdı Holmes. Durdu, düşünüyordu. “Tabii ya! Sanatta hayranlık duyduğumuz şey mükemmellik değildir. Başka bir şeydir,” diye düşündü yüksek sesle. Çevremizi saran sanat koleksiyonuna baktı. “Sanat, doğasına göre, gerçekliğin kesin bir şekilde yansıtmı değildir. Eğer mükemmel bir şekilde tasvir edilseydi bir fotoğraf olmaktan öteye geçemezdi. Ama bir eser kusurları ile birlikte hatalarını aşar ve bununla mükemmelliğe ulaşır. *Bu yüzden bir hazinedir.*”

Ne? Kokain etkilerini mi yitiriyordu? Arkadaşım duyularını mı kaybetmişti?

“Kesinlikle,” diye fısıldadı Kont. “Sadece çok az kişi anlar bunu. Annabelle benim özel hazinemdi.”

KAN SANATI

“Hazineyi yok etmezdin. Hayır, yüzüğe rağmen sana inanıyorum,” dedi Holmes. “Karını sen öldürmedin. O koleksiyonunun bir parçasıydı.”

Öyle olduğunu bile farz edersek yüzük ikinci dereceden bir kanıttı. Eğer Kont karısını öldürmediyse, kim neden öldürmüştü? İlk defa arkadaşımın çıkarımlarından şüphe duydum.

Küçük bir hareket gözüme ilişti. Döndüm ve karanlığın ardında küçük bir şahıs gördüm, biri heykelin ardına saklanmış ve tüm olanları izliyordu.

Emil’di bu!

Gizli bir şekilde kalmaya devam ettim fakat Holmes’un fark etmesi için elimi salladım. Benim yönüme baktı ve dudaklarımla ‘Emil’ dedim. Holmes Kont’a geri döndü fakat durduğum yerdeki loş ışıktan dolayı dediğimi anladı mı emin değildim.

“Karını öldürmen konusunda hatalıydım,” dedi Holmes sesini yükselterek. “Hatalı, hatalı hatalıydım! Ama oğluna zarar *verdiğinden* eminim. Bunu ödeyeceksin! Bunu şimdi ödeyeceksin!”

Matmazel La Victoire’nin silahını sanki Kont’u vuracakmış gibi kolunu dramatik bir şekilde uzatarak kaldırdı.

N’oluyor lan?

Emil karanlıktan fırlayıp kendini babasının kollarına atarak aralarına girdi.

“Hayır, hayır! Papama zarar verme!” diye bağırdı çocuk.

“Emil!” diye bağırdı annesi.

Holmes durdu ve ardından silahını indirdi. “Böylece teorim kanıtlanmış oluyor!” diye gülümsedi ve müvekkilimize döndü. “Matmazel, bu adam oğlunuza zarar vermedi. Çocuğun ona karşı

BONNIE MACBIRD

olan sevgisini görüyorsun. Birçok noktada hatalıydım. Kont güçsüz bir adam, çevresindekiler bu yüzden zarar gördüler. Ama ne kadına ne de çocuğa zarar verdi.”

Kont ve çocuk ağlayarak birbirlerine sarıldılar.

Bir silahın tetik sesi dikkatimizi ona perçinledi. Boden bir heykelin arkasından çıkıp Matmazel La Victoire’nin kafasına silah dayadı. Kollarından birini yakalayıp sert bir şekilde büktü ve onu sırtına verdi. “Silahını yere at Holmes, yoksa leydi ölür. At şimdi onu.”

Holmes adamın dediğini yaptı ve yakındaki eliyle bana işaret ederek beklememi söyledi.

“Orada saklanan başka biri var mı?” Boden kakhaha atarak seslendi. Ses gelmedi. “İyi o zaman. Şimdi, Sherlock Holmes, hala nasıl hayattasın?”

Holmes duraksadı. Boden kurbanının kolunu büktü ve kadın çığlık attı.

“Büyü, Boden. Beni büyücülük ile suçlamıştın, hatırlasana?”

“Senin işini bitirmeliydim değil mi? Ama şimdi değil. Şakalar yapmaya devam et de bu kıvranan haspayı karnından vurayım. Bunun ne kadar yavaş ve acı dolu bir ölüm olacağını biliyorsun.” Yavaşça silahı kadının karnına doğrulttu ve Holmes’a gülümsedi.

Matmazel La Victoire sessizce küfür etti. Gözleri Holmes’un-kiyle buluştu. İstikrarlı bir şekilde bakıyordu; leydi güçlüydü.

“Ama ilk önce Kont’a dönelim,” Boden kaskatı kalmış adama dönerek devam etti. “‘Müthiş dedektif’ bana *seni* cinayetden kodese atmam için ihtiyacım olanları verdi –katil sen olsan da olmasan da! Seni içeri tıkmayı... Küçük bir konuşma için, uzun zamandır umut ediyordum.”

KAN SANATI

“Sen benim için çalışıyorsun Boden, seni aşağılık haşarat!”

“Sen sadece senin için çalıştığımı *sanıyorsun*,” dedi Boden. “Artık benim elimde olan sensin.”

“Sanmıyorum, Boden,” dedi Holmes. “Londra senin oyunlarından haberdar edildi.”

Boden duraksadı, yüzü kararıyordu. “Babam bir dük bana dokunamazsınız!”

“Aptal! Sana gizlilik ve yeni hayatını babana bir iyilik olarak verdim!”

Boden bocaladı ve Kont devam etti: “Seni Sussex’ten olabildiğince uzaklaştırması gerekiyordu. Kadın çoban ve onun oğluyla olan *anlaşmazlığından* sonra ailenin utanç kaynağı olmuşsun. Sadece eski bir arkadaşaya yardım ettim. Bir hataydı.” Kont Boden’a küçümseyerek baktı.

“Hah! *Anlaşmazlık* mı diyorsun!” diye bağırdı Holmes Boden’a dönerek. “Sen 86’da gerçekleşen Cullen–Cuthbertson çifte cinayetinden sorumlu Wallford Dükü’nün en küçük kayıp oğlusun! Kaybolan parmaklar –ha ha, şimdi hepsini anlıyorum! Hizmetlerimin babanız tarafından geri çevrilmesine şaşmamalı. Kimin suçlu olduğunu çoktan biliyordu.”

Boden’ın yüzüne soğuk bir öfke oturdu. Matmazel La Victoire’yi hala kendine *kalkan* olarak kullanarak, Earl ve Emil’e doğru nişan aldı. “Seni kibirli aptal ihtiyar. oğluna elveda de.”

“*Non!*” diye çığlık attı Matmazel La Victoire. “Çocuğu vurma!”

Emil kolları babasının bacağına sarılı bir şekilde durdu. Kont nazikçe onu çekti ve uzağa doğru itti.

BONNIE MACBIRD

“Emil, kenara çekil,” dedi Kont. “Burada tehlikesin.”

Küçük çocuk kararsız bir şekilde bocaladı ve babasına geri dönmeye çalıştı.

“Emil, hayır!” diye bağırdı Kont ve Emil’in annesi aynı anda. Çocuk dondu kaldı.

“Evet, aynen öyle, orada kal,” dedi Boden. “İlgilendiğim kişi baban.”

Kont ölümüyle yüzleşmek için dimdik bir şekilde haysiyetiyle durdu. “İstediyin buysa vur beni. Ama çocuğu bağışla. Lütfen.”

Holmes gülümsedi. “Ah Boden, son parça da tamamlandı! Çoluk çocuk sana yetmiyor. Sen alışlagelmiş ve sıradan bir sadistsin ve yetişkinler çok daha ilginç kurbanlardır.”

Boden dönüp Holmes’a nişan aldı. “Seni bir çocuk gibi ağılattım, yine yaparım,” diye hırıldadı Boden. “Bu sefer işini de bitiririm. Asistanın nerede bu arada? Senin için ne kadar da endişelenmişti! Ona ölümünü izletmek bir zevk olacak.”

Son yapacağım şey olsa bile o adamı öldürdüm. Hala görüşüm bulanıktı. “Oyun başlasın, Boden,” dedi Holmes. Kont’a döndü. “Lord Pellingham, bu adam valenize işkence yapıp onu öldürdü. Karınıza gelince—”

Bir kükremeye Kont Boden’a üstüne atıldı.

Matmazel La Victoire’yi bir kenara iterek Boden iki eliyle birden üzerine koşan Kont’a nişan aldı —sanki üzerine fil koşuyormuş gibi— ama Holmes aralarına girip Boden’in silahını düşürdü ve ikisi de mermer zemine yuvarlandılar. Boden’in silahı fırladı gitti.

“Kaç!” diye bağırdı Matmazel La Victoire Emil’e. Holmes ve

KAN SANATI

Boden birbirlerini boğmak için kapışarak yerde yuvarlandılar. Saklandığım yerden sıyrıldım ve uygun bir açı görüp şansımı kullandım. Silahım patladı ve Boden çığlık attı. Holmes kurtuldu ve düşmanımız bacağını tuttu.

Atışım atardamarına isabet etmişti ve yaradan kan fışkırdı.

Boden kin dolu bir şekilde Holmes ve bana baktı. “Cehen-nemde hesaplaşacağız,” diye hırladı ve bir iniltiyle geriye düştü.

Holmes’un kalkmasına yardım ettim.

“Temiz iş, Watson,” dedi.

“Sakin ol bakalım. Büyükbabana gel,” dedi tanıdık bir Amerikan sesi.

Herkes girişe baktı. Emil koşarken Leydi Pellingham’ın babası Strothers’in kollarına gelmişti. Adam şimdi odanın girişinde duruyordu.

Strothers küçük çocuğu kavradı ve onu mutlu bir şekilde havaya kaldırdı. Ardından, hiç unutmayacağım bir hareketle aniden onu güçlü koluyla göğsüne sıkıca bastırdı. Çocuk çılgınlarca tekme attı ve boğuk çığlıklar attı, fakat yerine mihlanmış, nefes alamıyordu. “Aynen öyle, büyük babana gel bakalım küçüğüm.”

Belineki kemerin arkasından Strothers devasa bir Colt 45 çekti.

“Ah, en sonunda günün adamı geldi,” dedi Sherlock Holmes.

“Daniel?” diye fısıldadı Kont.

“Kimse kımıldamasın,” dedi Strothers. “Silahını bırak, Doktor. İyi bir nişancı olduğumu biliyorum ama seni indirebilirim.”

Silahı bıraktım işaretiyle onu fırlattım. Bir heykelden sekip Boden’in yanına ulaştı. Siktir. Ama adam hareketsizdi, umarım

BONNIE MACBIRD

da ölmüştü.

Strothers bizden uzakta durup çocuğu kalkanı olarak kullandı. “Bir süredir dinliyordum. Oldukça zekisin Bay Sherlock Holmes, ama birçok yerde yanılttın. Güzelim Amerikan yaratıcılığı ile kimse boy ölçüşemez.”

Etrafıma göz attım. Matmazel La Victoire ile göz göze eldik ve ani bir şekilde kısaca yere baktı. Silahı bulunduğu yerden bir metre uzaktaydı ve Strothers’in görüş alanında değildi. Onaylarcasına göz kırptım.

“Kesinlikle öyle, Bay Strothers,” dedi Holmes. “Bu gıptayla izlenen ödülün kazanılmasındaki dehanın siz olduğunu biliyorum.” Nike’ı işaret edip sırtıttı. “Üç ulusun isteyip hiçbirinin almayı başaramadığı şu saçma taş parçası. Ama *siz* bunu başardınız, değil mi? Onu buraya Fransa ya da İngiltere’deki kimsenin başaramadığı bir zekilikle getirdiniz. Size şapkamı çıkarıyorum.”

Strothers övgü üzerine kendine güzelce çeki düzen verdi. “Haşunu bileydin,” dedi.

Yandan yandan silaha yaklaştım. Eş zamanlı olarak Holmes benden ilgiyi çekmek için azıcık yana kaydı.

“Çocuğu serbest bırak,” dedi. “Bırak nefes alsın, bu durumda kalanını da anlatacağım.”

Strothers duraksadı ama Holmes devam etti. “Efendim, bizi her türlü öldüreceksiniz. Güç sizin elinizde. Her şeyi nasıl yaptığınızı bilmelerini istemez misiniz öncelikle?

Holmes ne tür bir oyun çeviriyordu? Sırtımdan terler aktığını hissettim. Çocuğun debelenmesi zayıflamaya başlıyordu.

“Mösyö!” diye bağırdı çocuğun annesi. “Nefes alamıyor! Yalvarırım!”

KAN SANATI

Strothers bocaladı. “Tamam, ama asla tahmin edemezsin. Ünlü dedektifin kendini küçük düşürmesini dinlemek istiyorum. Devam et.” Kavracağı kolunu saldı ve Emil nefes almaya çalıştı.

Annesi bir rahatlamayla inledi.

Odanın karşısında Boden’ın hareket ettiğini fark ettim. Ürperdi ve bir el yarasına uzandı. Hayattaydı ve silahımdan bir metreden daha az bir uzaklıktaydı! Holmes’un da fark ettiğini hissettim.

Kont dimdik yerinde durdu.

“Amerikalıların suç eylemleri ile ilgili bir şeyler biliyorum, Strothers,” dedi Holmes. “Marsilya raporlarından ve daha sonra Paris’te fark ettiğime göre ölümlerde belli bir tür imza vardı, bu Mazzara, ünlü New Jersey Mafyasına aitti. New York’taki bir meslektaşına telgraf attım ve o da New Jersey endüstrinizin bu aile koluyla ilgilendiği bağlantısını doğruladı. Yine de sizin hakkınızda yanlışmışım. Kont’a birkaç iyiliği geri ödediğinizi, ya da onun için çalıştığınızı düşünmüştüm. Ama hayır, onu çıkarlarınız doğrultusunda yönlendiriyordunuz, değil mi? Deha sizdiniz. İlgisini fabrikalardan, karısından, oğlundan çekip tüm bunların üstünde istediği tek bir şeye yönelttiniz. Oldukça zekice açıkçası.”

Kont soludu. “Tanrım beni affetsin, tüm bu zaman boyunca tam bir aptaldım.”

“Karınızın da dediği gibi, kördünüz,” dedi Holmes gözlerini asla Strothers’tan ayırmayarak. “Sanata karşı tutkusu olan bir adam için oldukça garip. Bu adam sizi elinde oynattı!”

Strothers kahkaha attı. “Hah, çok iyi. Çok iyi! Tam olarak böyle. *Ben* dehayım. Kelime haznen ve tarzın yetersiz gelmiş olabilir, ama biz şehirli hödüklerin ne haddine!”

BONNIE MACBIRD

Holmes göz devirdi ve ellerini kaldırdı. "Aynen öyle!" diye kabul etti. Bunu yaptığında silaha doğru yaklaştım. "Mükemmel bir yenilgi! Tüm bu sırada iplerle kuklalarını kontrol ediyordun, Bay Strothers. Küçük bir oyunu avlamak oldukça eğlenceliydi, değil mi? İngiliz şehir beyefendilerinin takındığı terziliğe bürünmeniz de? Yeni görünüşünüz bu arada, oldukça etkileyici."

Strothers'ın tereddüt edişini hissettim.

"Sol elinizdeki yüzük özellikle," diye devam etti Holmes.

Tüm gözler Strothers'ın eline döndü, bizimle yüz yüze gelince çocuğu tuttu. O da tıpkı Kont gibi serçe parmağına bir yüzük takmıştı.

Strothers kakhaha attı. "Kapının oradan seni dinliyordum, aptal. Evet, parmağımda yüzük var. Annabelle'i benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Neden böyle bir şey yapayım?"

"Senin pedofili birisi olduğunu açıklamaktan alıkoymak için," dedi Holmes.

Matmazel La Victoire küçük bir çığlık bastırdı ve Kont boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Küçük bir sorun var ama. Yüzüğüm yanlış elimde, seni geri zekâlı," dedi Strothers.

"Sanmıyorum. Cinayetten tam önce, sen ve Boden sigara odasıydınız. Biz gibi sen de Leydi Pellingham ve Kont arasındaki tartışmayı duydun. Onun kırılma noktasına ulaştığını biliyordun, seni itekleyen şey buydu. Fırsatını kolladın; yaptıkları tartışma şüpheleri Kont'a çekecekti. Kütüphaneye bulunduğu yerden direk giden yol küçük bir ek odadan geçiyor. Ben de oradan geçtim ve masadan devrilmiş kâğıtları gördüm. Birisi hızlı bir şekilde bu odadan geçmişti."

KAN SANATI

“Bu... Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz!” diye bağırdı Amerikan.

“Leydi Pellingham öldürüldüğünde yüzü odanın diğer ucuna bakıyordu,” dedi Holmes. Bir an duraksadı. “Yüzük doğru eldeydi, tabi eğer, şu an anlıyorum, *birisi arkasından yaklaşıp onu boğduysa.*”

Kont geriye sendeledi. “Aman Tanrım! Öz babası!”

“Hepsi bu da değil. Fabrikadaki çocuklar öldürülmüş ve başlarına daha kötü bir şey gelmişti. Zalimsin sen!” diye bağırdı Holmes.

“Bunların hepsini bilemezsin!” diye soludu Strothers.

“Ah, ama biliyorum. Saldırdığın ilk kişi öz kızındı; büyük ihtimalle daha on yaşındayken. Ama seni heyecanlandıran küçük çocuklar. Emil’in o yaşa gelmesini beklerken kendini Boden tarafından tedarik edilmiş ve fabrikaya götürülüp seçilmeyi bekleyen yetimlerle tatmin ettin.” Dramatik bir şekilde el hareketleri yaparak Holmes Kont’a yaklaştı, Strothers’in dikkatini benden uzaklaştırıyordu.

Derhal ne yapmam gerektiğini biliyordum. Boden’in yanında ki silaha daha da yaklaştım. Ona baktım, yarasına acı içinde baskı uyguluyordu. Beni görmüş müydü?

“Kont işleriyle daha az meşgul olsaydı seni fark edebilirdi, ama onu Nike ile oyalamaya devam ettin, böylece o da seni oyuncaklarına bıraktı. Boden senin suç ortağındı, kendi hastalıklı tarzında bir tür kötü ikizin. Bunun karşılığında sen de ona bir ofis ve oynayabileceği bir alan verdin.”

Oda ölüm kadar sessizdi. Silahtan yarım metre uzaklıktaydım.

Holmes devam etti. “Oyununun çitasını yükseltip çocuklarla işini bitirdiğinde onları öldürmemiş olsaydın bu uzunca bir süre

BONNIE MACBIRD

daha devam edebilirdi. Bu çevredekilerin dikkatini çekti. Londra bir zaman bu durumdan haberdardı, fakat eklemeliyim ki yanlış yere bakmışlardı.”

Strothers ölü gibi bembeyaz kesildi. “Şeytanla iş birliği yapıyorsun sen. Ya da...” Boden’a döndü. “Boden, seni hain. Ona her şeyi anlattın.”

Boden bacağından ona baktı. “Hiçbir şey anlatmadım ben!” diye bağırdı.

“İmkânsız!” diye bağırdı Strothers. Silahını döndürüp Holmes’a yöneltti. “Sen şeytanın ta kendisisin be! Kimse bu kadar zeki olamaz!” Emil feryat etmeye başladı ve Strothers kavrıldığı yeri değiştirerek koca elini çocuğun ince boynuna doladı. “Kimse bunu fark etmezdi—”

Birden çığlık attı ve silahı ateş alarak zıvanadan çıktı. Yetim Freddie karanlıktan çıkıp onu baldırından ısırmişti!

Bununla birlikte her şey bir anda gelişti. Strothers Emil’i bırakıp Holmes’a nişan aldı. Müvekkilimizin silahını almak için yere atıldım ve yayıldığını zeminden nişan alarak ateş ettim, mermi Strothers’ı sıyrıp geçti ve Strothers yere yığıldı.

Boden diğer silaha hamle etti ve direkt Kont’a doğrulttu.

Holmes aralarına girdi.

Üç silah da ateş aldı ve hepsi birlikte dehşet bir patlama yaratarak tüm salonda gümleyen ve pencereleri sarsan bir ses çıkardılar. Boden’ı alnının ortasından vurmuştum ve kendi atışı zıvanadan çıkmıştı. Strothers’a bakmak için döndüm, şimdi kapının orada yığılmıştı ve kolundaki yaradan akan kan bir göle dönmüştü. Vidoçq duman saçan silahını alçak canavara nişan almış bir şekilde Matmazel La Victoire’nin yanında durdu.

KAN SANATI

Ardından Vidocq Strothers'ın yüzükoyun figürünün üzerinden geçti. Yaşlı adamın elinden silahı alarak dönüp leydisi ve Emil'i kucakladı. Freddie sessiz bir hayranlıkla kalakaldı.

Nike'ın tabanında Kont ile birlikte yan yana duran Holmes Boden'ın bedenini kafasıyla işaret etti. "Temiz iş, Watson. Bu sefer gerçekten de ölmüş görünüyor."

Küçük gruba döndü. Vidocq Matmazel La Victoire ve Emil'in önünde eğilmişti ve ikisini kollarına almıştı, kadını yüzünden nazikçe öpüyordu. "*Ma cherie, ma petite!*" diye fısıldadı.

"En sonunda geldin, Vidocq," dedi Holmes. "Tipik."

"Hayatta kaçırmazdım," dedi Fransız, Matmazel La Victoire'ye daha da yaklaşarak. Güzel leydinin gözleri Holmes'taydı.

"*Merci*, Mösyö Holmes," dedi yumuşakça. Bana döndü. "Ve Doktor Watson, Ah, *mon Dieu*, yaralanmışsın!"

Bununla birlikte pazımdaki mermiyi fark ettim, şimdi gereğinden fazla bir şekilde kanıyordu. Ölümcül değildi ama hemen baskı yapabilecek bir sargıya ihtiyacım vardı. "Birisi yardımcı olsun—" diye başladım.

Freddie yanıma yaklaşp atkısını verdi.

"Bay Holmes! Sizi yanlış değerlendirmişim. Hayatımı kurtardınız... Ve oğlumun hayatını..." diye soludu Kont. "Ama sevgili Annabelle'm! Çocuğumuz! Aklım bir türlü almıyor..." Çaresizlik içinde ellerini kafasına koyarak, geriye sendeledi.

Bunu yapınca Nike'ın zeminindeki bir desteğe tökezledi. Holmes onu yakalamak için uzandı fakat kaçırdı. Kont onun elini yakalayamadı ve ağır bir şekilde devasa heykelin zeminine düştü. İğrenç bir dakika boyunca Nike geçici yerinde sallandı. Dehşet içinde onu tutan iplerin kopmasını izledim. Tanrıça yavaşça ileri

BONNIE MACBIRD

devrildi.

“Dikkat edin!” diye bağırdım.

Heykel yere yığılıp parçalanarak Kont’u ve Holmes’u en büyük parçasının altına gömdü.

29. Bölüm

Londra'ya Doğru

Tam o sırada Mycroft'un adamları Hector ve Annie Philo ile birlikte mucizevi bir şekilde salona daldılar. Odada bir vel-vele koptu. Mycroft'un adamları parçalanmış Nike'a koştu ve bu sırada doktor ve karısı yardımına yetiştiler, birlikte döküntünün altından Holmes ve Kont'u çıkardık. Pellingham'ın kolu kırılmıştı ve hadisesiz bir şekilde olaydan kurtulmuştu, ama arkadaşım Sherlock Holmes onun kadar şanslı değildi.

Sol bacağına ciddi bir kırık almıştı. Çabucak yarayı sardıktan sonra Philolar ile birlikte Holmes'a koştuk. Mycroft'un adamları gerisini hallettiler; Kont'un özel doktorunu çağırıp Boden ve zalim Strothers ile ilgili ek meseleleri üstleneceklerini söylediler.

Bir sonraki gün müteşekkir Kont tarafından tutulmuş özel ekipmanlı bir trende karların içinden Londra'ya doğru gidiyorduk.

BONNIE MACBIRD

Bitişik kompartımanlar Holmes'un hasta yatağını ve benim dinlenme yerimi bulunduruyordu. Koridorun sonundaki bitişik odalarda da Matmazel La Victoire, Emil, Vidocq ve koruma olarak Scotland Yard'dan birkaç kişi konaklıyordu.

Marsilya Nike, ya da ondan kalanlar, bitişikteki bir taşıta yüklenmişti. İngiliz Müzesi'ne doğru taşınması planlanmıştı, tabii Vidocq ve Fransız hükümeti galip gelmezse. O anda pek umurumda değildi zaten.

Arkadaşımlın başucunda endişeli bir şekilde saatler geçirdim. Çatlamış kemik yüzeyi kırılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve onun aldığı tarzda bir yaranın iltihap kapma riski çok yüksekti; ayağını fenollü bezlerle sarmıştım ve bizi Baker Sokağı'nda bekleyen Londra'daki bir kemik uzmanına telgraf çekmiştim.

Holmes'un bilinci bir gidip bir gelmişti ama bir saat sonra duyularını yeniden kazandı, sanki eve yaklaştığını biliyordu.

Birinden çay istedim.

"Emil," dedi bitkin bir şekilde. "Nerede?"

"Burada, trende, annesi ile birlikte. Kont kısa bir süre sonra Paris'te onlara katılacak."

"Watson, onun yardım aldığından emin olmalısın... Bir danışmana gitmeli belki de."

"Öyle yapacağım," dedim. "Şimdi dinlen."

"Peki ya sen, Watson? Kolun?"

"Sıyrıldı geçti sadece. Endişelenecek bir şey yok, Holmes."

Kıpırdamadan durdu, pencereden karla kaplı manzaraya bakıyordu.

"Nike'a yazık oldu," dedi.

KAN SANATI

“Artık sadece taş parçaları haline geldi,” dedim. “Ama İngiliz Müzesi o tür bulmacalarda iyidir. Sen büyük olanı çözdün. Şimdi dinlen, Holmes.”

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve istemeden inledi.

Dikkatinin dağıtılması gerektiğini biliyordum, acısını böyle azaltabilirdim. “O halde belki de maceramızın ince ayrıntılarını aydınlatmak istersin,” dedim.

“Yeterince açık değil mi?”

“Leydi Pellingham’ın Amerikan babası Strothers’ın bir dizi suçun başını çektiğini anlıyorum. Ayrıca bir hayırsever ve çocuk hakları şampiyonu olarak gösteriyordu kendini! Ama neden bunları yaptığını anlamıyorum.

Çocuklara karşı olan iğrenç ilgisini sürdürmeyi isteseydi, yalnız başına, bunu Birleşik Devletler’de bulduğu birçok yetimhaneden çocuk seçerek yapabilirdi elbet. Kızı başarılı bir şekilde bir İngiliz Kont’u ile evlendikten sonra onu İngiltere’ye kadar takip etmesine gerek yoktu.”

“İki şey, Watson: Leydi Pellingham çocukken büyük ihtimalle onun ilk kurbanıydı. Bu tür sapkın bağımlılar genelde eve yakın tek bir hadise ile başlarlar buna. İlkleri özeldir. Strothers daha sonra küçük çocukları tercih etmesine rağmen öz kızına karşı iğrenç bir tutku beslemeye devam etti.”

Olayın iç yüzünü merak ettim. “Ama yine de—”

“*Buradan uzak kalamadığı* için buraya geldiğini varsayalım o zaman. Geldiğinde karşısına bir altın madeni çıktı. Öncelikle, Lord Pellingham’ın himayesindeki fabrikalar aracılığıyla çocuk alabileceği şahane bir fırsat vardı. Boden, o zamanlar ustabaşıydı, doğal bir müttefik haline geldi. İlişkileri karmaşıktı, ama

BONNIE MACBIRD

en sonunda Strothers onu yargıç pozisyonuna getirerek satın aldı. Bu Boden'a sınırsız bir güç veriyordu; böylece kendine özel 'adalet' sistemini uygulayacak ve bunu yapmak için hakkı da olacaktı."

Hikâyenin ardındaki dehşet yüzünden midem kalkmıştı. Böylesine bir ahlaksızlığı düşünmek zordu. "Tanrım, Holmes—"

"Bu sırada zaman geçti ve Strothers onu çeken bir şey gördü, Kont'un varlık ve makamını kendisi için istiyordu."

"Eh, Amerikan hırsız baronlarının kızlarını İngiliz aristokratları ile evlendirmelerinin genel nedeni bu değil midir zaten?" diye sordum. "Sözde saygınlık ve makam için?"

"Hepsi hırsız değil, Watson, ama evet, genelde öyle," diye cevapladı. "Ayrıca para için de. Elbette ki Amerikan sermayesi çökmekte olan birçok büyük varlığı desteklemekte iyi iş çıkarıyor. Lord Pellingham'ın babası şu anki Kont'un çocukluğunda birkaç feci iş kararları aldı. Endüstrisi devam etti ve ipek modaya uyan leydiler arasında gözdesini kaybetti. Ama babası ipeğin güzelliğine karşı inatçı bir tutkuya sahipti. Servetleri düştü."

"Böylece devreye Pellingham'ın varlığını kurtarmak için Strothers ve sevgili kızı girer," dedim.

"Aynen öyle. Zavallı, genç Annabelle Strothers'tan başkası değil! Başlangıçta tacizci babasından binlerce kilometre uzakta olacağını düşündüğü İngiltere'de güvende olacaktı. Lord Pellingham güçsüz ve kafası dolu bir adam olmasına karşın korkunç bir adam değildi."

"Ama Marsilya Nike'ı çevreleyen cinayetlerden o sorumlu tutulacak elbette, değil mi?" diye sordum."

"Hayır. Korkarım ki Kont yalnızca unutkanlık ve basit bir aç-

KAN SANATI

gözlülükten dolayı suçlu,” dedi Holmes haşin bir şekilde. Yatakta rahatsızca kıpırdandı. Sirtına yastıklar koydum.

“Ama Kont Amerikalı karısını gerçekten sevdiyse, neden Cherie Cerise ile gönül eğlendirdi?”

“Muhtemelen küçük bir günah. Elbette ki leydinin güzelliğini fark ettin.”

“Eh, ama nasıl oldu da Leydi Pellingham Emil’i kendi oğlu gibi kabul etti?”

“İstismara uğramış çocuklar iki farklı yola yönelebilirler, Watson. Ya çocukken başlarına gelen sapkınlığı sürdürürler ya da tam tersi olur. Dişi bir ayı yavrusunu korumak için nasıl öldürürse onlar da küçüklerini korurlar. Leydi Pellingham kendisine hiçbir zaman *davranılmadığı* bir şekilde bir çocuğu yetiştirme ihtiyacı hissediyordu derinden. Emil de hiç bilmeyecekti—”

Tren sallanarak bir köprünün üstünden geçti, Holmes itip kalkmıştı. Acıyla inledi. Rahatlatmak için elimi uzattım.

“Biraz morfin, Holmes?”

“Zahmet olmazsa.”

Deri omuz çantamdan şırınga çıkardım ve morfin şişesini buldum.

“O halde Strothers çocuğa ilgi göstermeye başlayınca Pome-roy’dan çocuğu saklamasını istedi.”

“Kesinlikle.”

“Ama Pellingham’a şimdi ne olacak?”

“Kötü bir şey olacağını sanmam. Strothers’ın mal varlığına alı-koyacak diye inanıyorum. Bir lord olarak çalıntı sanat işine geri dönmediği ve bir tür kamuya özel özür dilediği sürece büyük ih-

BONNIE MACBIRD

timalle ciddi bir suçlamadan yırtacaktır.”

Holmes’un kolunu temizleyerek ilacı enjekte ettim. “Peki ya Matmazel La Victoire?”

“Leydi hakkında endişelenme. Her durumda da Emil planlandığı gibi mirası devralacak.”

“O zaman hepsi huzura kavuşacak, en sonunda,” Uzunca bir duraksama oldu. Holmes’un göz kapakları kapandı.

“Senin dışında, Holmes,” diye ekledim. “Bu dava sana kötüye patladı.”

“İyi olacağım, Watson.” Sesi boğuk bir hal almıştı. “Yanımda, bildiğin gibi... Mükemmel bir... Doktorum var.” Morfin etkisini gösterirken, gülümsedi ve gözlerini kapattı. Nefes alıp verişinin düzenli bir hal aldığından emin olduktan sonra, yanında aralıklı bir uykuya daldım.

30. Bölüm

Yenilenme

Terzilerin kendi söküğünü dikemediği söylenir. Bacağına bakacak bir uzmanla birlikte Holmes ile 221B'ye yerleşip ona meslektaşım Doktor Agar tarafından denetlenmiş özel bir hemşire ayarladıktan sonra Harley Sokağı'ndaki bir dostuma gidip yarama baktırdım. Eve geri döndüğümde sevgili Mary'min hastalandığı haberini aldım, on gün boyunca Marie'nin tedavisiyle ilgilendim, dolayısıyla kendi durumumu unuttum. Bu yüzden yaram iltihap kaptı ve hastaneye kaldırıldım.

Bu sayede sevgili karım bana yoğun duygusuyla nutuk çekti ve ikimizin de sağlığını kazanabileceğimiz Brighton'a kısa bir tatilde ona eşlik etmem için güzel bir baskı uyguladı.

Orada arkadaşlarımızla birlikte geçte olsa yeni yılı kutladık, deniz kıyısının bereketli havasını paylaştık ve birçok güzel yemek yedik. Bu süreç boyunca Holmes'a mektup yazıp telgraf çekme-

BONNIE MACBIRD

me rağmen hiç cevap almadım. Doktor Agar yine de mektupla Holmes'un iyice iyileştiğine dair güvence verdi, gerçi arkadaşımın ruh hali hakkında sorduğum sorulara direkt olarak hiç cevap vermemiştir.

Sonunda Baker Sokağı'na döndüğümde beş dolu hafta geçmişti ve ocak ayının sonlarına doğru geliyorduk. Arkadaşımı tekrar uyuşturucunun kollarında bulmaktan korkar bir şekilde yavaşça eski odalarımızın bulunduğu eve doğru merdivenleri çıktım. Eskiden paylaştığımız odaya içimde korku ve suçlulukla birlikte girdim.

Fakat beklediğim kasvetli kaosa karşılık, panjurlar sonuna kadar açılmış ve oda ışıkla dolmuştu. Mutlu bir Mozart parçası Paris'teki Lautrec'in evinde bulunana benzeyen yeni bir gramofonda çalıyordu. Holmes neşeli bir ateşin önünde oturmuştu, ayaklarını yaslamış ve yaşlı bir adammış gibi sütunların ıstırabını inceliyordu.

Odada birkaç başka değişiklik daha vardı. Kanepenin bir ucunda değnekler duruyordu. Bir diğer köşede merak uyandırıcı bir miktarda yastık ve mum ince bir kilimin üzerine serilmişti. Bunların üzerinde, renkli bir yağlı boya tablosu duvarda asılıydı, bir keresinde sıkıntıdan vurarak yazdığı 'VR' mermi izlerinin tam yanında. Tablo Toulouse-Lautrec'e aitti yanılmıyorsam.

"Holmes!" diye bağırdım. "Ne kadar iyi olduğunu gördüğüme sevindim!"

"Oldukça, Watson. Doktor Agar büyüsunü konuşturdu ve hemşirelerim, ıh, etkili oldular. Yeni tabloyu fark ettiğini görüyorum. Harikulade, değil mi? Gelecekte geniş bir beğeni toplayacağını ön görüyorum."

KAN SANATI

Çerçeveletilmiş resmi işaret etti, şimdi çıkarmıştım, bu Chat Noir'de söyleyen Cherie Cerise; Matmazel La Victoire'nin bir portresiydi. Lautrec hem onun güzelliğini, hem de yüz ifadesindeki keskin bir şeyi yakalamıştı, muhtemelen şahsi hayaletlerinin bir yansımasıydı bu, tıpkı Holmes'ta gözlemlediği gibi.

"Harika," dedim, gerçi tablonun mu yoksa işlenen konunun mu beni çektiğini söyleyemiyordum.

"Lord Pellingham'ın bir hediyesiydi. Adam tüm zayıflıklarına rağmen sanattan anlıyor. Ne yazık ki Mösyö Lautrec Paris'ten ayrıldı ve şimdi Fransa'nın güneyinde bağımlılığı ile mücadele ediyor." Tabloya bir dakika boyunca düşünceli düşünceli baktı. "Sanatsal doğasının duygusallığı, korkarım ki rasyonel aklını başından aldı."

Geçmişte arkadaşım da tam bu durum tarafından tehdit edilmişti ve bunu şimdi halletmeye kararlıyım.

"Ama Mösyö Lautrec'in izleri, bizimkinin aksine, Watson, çağlar boyunca varlığını koruyacak. Gerçi bunun farkında olduğunu pek sanmıyorum."

Ben tabloya yaklaştıkça Holmes bana dikkatli bir şekilde baktı. "İyileştğini görmeme çok sevindim, Watson. Bir ara kötüleştiğini Doktor Agar'dan duymuştum."

"Korkarım ki ihmalkârca davranmıştım. Ne aptalım!"

"Evet, aptalca, şimdi otur şuraya!" Holmes çay karıştırarak kendini oyaladı. Bana buharı tüten bir bardak uzattı.

"Holmes, çok üzgünüm," diye başladım.

"Özür dilemene gerek yok."

"Ama iyisin değil mi? Bacağın nasıl? Ya sırtın?"

BONNIE MACBIRD

Sorularımı geçiştirdi. “İyileşme süreci hızlıca ilerliyor; bırak başka şeylerden konuşalım.”

“Ama arkadaşın olduğun gibi doktorunum da.”

Beni görmezden gelip çayından bir yudum aldı, eğilip gü-lümsedi. “Emil’in iyileşiyor olduğunu ve zamanını hem Paris’te-ki annesi hem de Kont ile paylaştığını duymak hoşuna gidecek. Piyano dersleri almaya başladı ve Matmazel yeteneği olduğunu söylüyor.”

İçim bir hoş olmuştu. “Konuşuyor o halde?”

“Görünüşe göre oldukça fazla.”

“Ah, bu çok güzel! Tüh gerçi, Nike’ın Louvre tarafından alın-dığını okudum. O puşt Vidocq kurtarılması üzerine tüm övgüleri toplayacak!”

“Övgü konusunu hiç umursamam, Watson. Bunu bilirsin.”

“Ama adaleti umursarsın ve Kont görünüşe göre kanundan bir kere daha kaçtı!”

“Her şey basına yansımıyor, canım benim. Ağabeyim, bir ře-kilde Kont’u tüm koleksiyonunu İngiliz Müzesi’ne bağışlaması üzerine ikna etti. şimdi tüm çalışmalarını aktarma sürecinde ve eee, aşkını da. Fransa’da, Tours’da bir şato ve bağ aldığını duy-dum.”

“Fransa’da mı! Matmazel La Victoire’ye yakın?”

“Çok uzakta değil,” dedi Holmes gülümseyerek.

Çayımızı içerek oturduk. Daha sert bir şeyler güzel olurdu.

“Brendi. Masanın orada,” dedi. Bu kadar bariz bir şekilde an-laşılmak utanç verici.

“Peki ya yetimler ve fabrika?” diye sordum kendime bir bar-

KAN SANATI

dak doldurarak. “Brendi alır mısın, Holmes?” “Hayır, teşekkürler Watson.”

“Strothers’a ne oldu?”

“Hepsi halledildi. Fabrika Londra aracılığıyla soruşturuluyor, yetimler yatılı bir okula yerleştirildiler, harcamalarını Kont karşılayacak. Strothers hapse atıldı ve şüphesiz asılacak. Freddie’yi, yetim çocuğu merak ediyorum gerçi,” dedi. “Ona ne olduğunu duymadım.”

“Ah ha! Şimdi benim haberlerim var! Doktor ve Bayan Philo’dan bir mektup aldım. Freddie’yi evlat edinmişler. Aa ayrıca çocuk bekliyorlar!”

“Onu çoktan biliyordum.”

“Nasıl?”

“Pencere eşiği.” Şaşkın yüz ifademe bakarak haz içinde sırıttı. “Portakallar. Mide bulantısı.”

“Tabi ya!” dedim. “Ama bu davada beni endişelendiren bir kısım var, Holmes. Ağabeyin Mycroft ile alakalı.”

Holmes’un yüzü soldu. “Ne olmuş ona?”

“Seni tehdit etti, Holmes. Haddimi aşmak istemem ama—”

“O zaman aşma. Hadi, bize biraz daha çay koy.”

“Ama o senin öz kardeşin!”

“Durum karışık.”

“*Bundan* daha fazlası var!”

Holmes duraksadı. Ayağa kalkıp çaylarımızı yeniledim. Afallamamı fark ederek devam etti: “Watson, ben her zaman Mycroft’tan bir adım öndeyim, bu da kendisi için öyle düşünüyor. Hep böyle oldu.”

BONNIE MACBIRD

Tüm zekâsına rağmen, Holmes'un bu durumda kendisini kandırdığına inandım. Ama yüzümü okuyup homurdandı. "Gel konuyu daha müsait bir şeye değiştirelim. Tüm bu zaman boyunca sensiz nasıl başardığımı mı merak ediyorsun?"

"Aslında evet," dedim. "Ayrıca bir de kokain olmadan."

"Benim sorunum sadece işin az olması. Yalnız başıma iyiyim ben. Muhtemelen daha iyi."

İnanmamıştım. "Hı hı, tabi ki öylesin. Peki, nasıl başardın?"

"En iyi şekilde 'farkındalık' olarak tanımlanabilecek bir tür meditasyon türü yapmaya başladım. Doğru kesimlerinde adama-kıllı yapılan bir şey bu."

"Meditasyon mu! Ama bu ruhsal bir uygulama değil mi? Bir tür din gibi?" Rasyonel düşünme makinesi arkadaşımın ruhsal ya da mistik herhangi bir şeye ilgi duyacağı anlayamıyordum –tabii son davamızda karşılaştığı dehşet ve eziyetin onu tamamen değiştiren dengersiz kılmadıysa.

"Olabilir. Benim için, bunun inançla ilgisi yok; beyindeki güçleri keşfetme konusundaki ileri bir keşif bu." Gülümsedi. "Sevdiğim bir konu bildiğin gibi."

"Ne, ya da nasıl yapıyorsun bunu?"

"Orada sırtım keskin bir şekilde oturuyor ve uzun zaman aralıkları boyunca hareket etmeden kalıyorum."

Gözünü takip edip garip ölçüdeki yastıkların olduğu yere baktım. "Hepsi bu mu? Bir davayı çözerken piponla da bunu yapmıyor musun zaten?"

"Hayır," dedi. "Meditasyonda kişi aklını daha kısıtlı konulara yönlendirir. Bir davada olduğu gibi bulmacaya değil, daha çok

KAN SANATI

dakikalık gözlemlere –nefes almaya örneğin. Farklı bir tür beyin işi bu.”

Dalga geçiyor olmalıydı. “Nefesine mi odaklanıyorsun? Neden koca ayak parmağına değil?” diye sordum.

“Anlamıyorsun. Sessiz kalıp aklımı önemsiz ayrıntılara odaklayarak, paradoksal görkemli şemaları açıyor ve bir dinginlik hissi yaratıyorum.”

Homurdandım. “Saçma!”

Holmes güldü. “Deneyene kadar anlayamazsın, sevgili Watson. Bu şekilde meditasyon yapmak aynı zamanda acıyı ve daha az ihtiyacım olan, nasıl desek, harici rahatlamalarımı azaltıyor.

Eğer söylediği doğruysa, o halde bu tıbbi bir mucize olurdu ve benim uzmanlık alanımdaki birisi bunu öğrenmeliydi. Sadece Holmes’unki gibi emsalsiz beyinlerin mi böyle menfaatlerden faydalanabileceğini düşündüm. Holmes düşüncelerimi okuyormuş gibi göründü.

“Bu teknik Doğu’da başarılı bir şekilde yüzyıllardır kullanıldı,” dedi. “Keşişler, savaşçılar, sanatçılar—”

“Elbette. Tartışmalı bir şekilde bunların üçü de sensin,” dedim.

Güldü. “Komiksin, Watson. Beni bir kahramana dönüştürmeye gerek yok. Zaten bu teknik sıradan insanlar tarafından da kullanıldı.” Gülümsedi. “Denemeni tavsiye ederim.”

“Düşüneceğim, Holmes,” dedim. “İş sıkıntısı çektiğim bir dahaki sefere.”

Homurdandı. “İş senin özellikle bağımlı olduğun şey değil. Ama şimdi,” dedi, “bana Brighton’da yaptığınız her şeyi anlat.

BONNIE MACBIRD

Eminim ki yeni evlenmiş arkadaşlarının arasında olmak ve sahil kıyısındaki evinizin sunduğu eğlencelerden yararlanmak seni eğlendirmiştir. İyileşmene yardımcı oldu mu?”

Duraksadım. Holmes bana baktı; dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Bu sefer, dalga geçildiğimi anlamıştım. Karşılığında gülümsemeden edemedim. Sonra birlikte gülmeye başladık.

“Brighton’dan nefret ettim,” dedim. “Amma da sıkıcıydı!”

TEŞEKKÜR

Kandaki Sanat kitabım için aileme teşekkür ederim ve bana ilham verdiği için Sör Arthur Conan Doyle'a, kesinlikle en iyilerinden biri o, bu kitabın olmasını sağlayan sevgili ev takımım Chuck Hurewitz ve Linda Langton'a. HarperCollins yayıncılık-taki muhteşem Natasha Hughes'a.

İlham kaynakları oldukları için birçok aktöre, ama özellikle şık, hınzır Jeremy Brett'e, enerjik bohem Robert Downey Jr'a ve aynı şekilde kibirli ve savunmasız Sherlock Benedict Cumberbatch'e –hepsi de favori kahramanımın kişiliğinin önemli yapıtaşlarını oluşturuyorlar. Mycroft için tehditkâr ve karışık Mark Gatiss'e ve Watson için de yakışıklı, tehlikeli Jude Law ve özellikle Martin Freeman'ın sıcak, komik “Ne yapıyorsun *lan* sen?” John'una. Eğer kitapta bu sevgili aktörleri duyarsanız, bu onların suçu. Of peki, benim suçum. Fakat niyetim ve umudum Sör Arthur'un izlerini takip etmektir.

İki ünlü Holmes uzmanına özel teşekkürlerimi sunarım: Ar-

KAN SANATI

verdiği için Pault Gilbert'e ve Hartswood'daki konuşmalara hazırlanmam için *Sherlock* senaryolarını okumama izin verdikleri dostlarıma müteşekkirim. Tüm bu insanlar Sherlockian ruhunun cömertliğini ve müthiş eğlencesini temsil ediyor. Kaçırdıklarım için özür dilerim. Ailem Chris Simpson ve Kirstin Kay ve tercihen Jaz Davison destek ve zor zamanlarda yardımına koşmada anahtar kişilerdi. Paul Cheslaw, Karen Essex, Ann Cheslaw, Miranda Andrews ve Christine Sofiane'e beni cesaretlendirdikleri için sarılıyorum, ve yazma UCLA Extension'dan öğrencilerim, özellikle dostum yazar Colette Freedman'a.

İllüstrasyonlar muazzam derecede yetenekli Robert Mamma-na (fotoğrafçı ve Vidocq) tarafından mümkün kılındı ve zeki ve yakışıklı aktör arkadaşlarım Rob Arbogast ve Paul Denniston'a illüstrasyonlarda mükemmel Holmes ve Watson'a modellik yaptıkları için (sahnedeki). Birçok karaktere modellik yaptıkları için Miguel Perez, Samara Bay, Jonathan Le Billon ve Brad Bose'a, yazar fotoğrafları ve video için Ray Bengston'a, sanat teşviki için Joe Blaustein'a: Birçok yeteneği olan giyim danışmanları Stuart Bache, Tanya Johnston ve Patrick Seeholzer'ın grubuna teşekkürler. Ayrıca Megan Beatie'ye teşekkürler. Four Colman Getty'deki Jane Acton ve Rachael Young'a, aynı şekilde HarperCollins'in Victoire Comella'sı, Jean Marie Kelly'si ve Louise Swanell'ine. Ryan Johnson'ın orijinal Sherlock Holmes müziğini anımsatan ve kitabın fragmanı için yazılmış parçası yazarken kullandığım 'müzik listeme' eklendi.

Büyük bir alkış Filipe Domingues ve Londra'daki Baker Sokağı'nda bulunan Park Plaza Sherlock Holmes otelinin samimi çalışanlarına gelsin, romanın çoğunu burada yazdım.

BONNIE MACBIRD

Trish Dickey etrafımı saran kargaşa sırasında cesurca ve zorla düzeni sağladı, bu sırada Brad Bose, Liz Poppert, Noel Kingsley ve Anthony Mayatt aklın devam edebilmesi için 'taşımaya' devam ettirdi.

Meditasyon hocam Shinzen Young bana yalnızca Viktorya tarzı meditasyon öğretisinde öğütler vermedi, ama öğretmenliği bu maraton projeyi mümkün kılmam için sürekli bir odaklanmayı sağladı.

Özel bir teşekkür cömertçe ve hiç yorulmadan çalışıp sona büyük bir büyü süsleyen David Roth'a gidiyor. Teşekkür ederim David.

Sondan bir önceki teşekkürüm en sevdiğim kitapçının sahibi ve hevesi bana çok anlam ifade eden über Sherlockian Otto Penzler'a gidiyor.

Son olarak, en büyük teşekkürlerimi cömert ve bana destek olan kocam Alan Kay'e gidiyor. Kimse yaratma sürecini onun kadar iyi anlayamaz. Karşılaştırıldığımızda çok daha zeki Sherlock olan o ama aynı zamanda beni en iyi Watson davranışıyla durdurarak aklımı başıma getirdi ve beni dünyanın en güzel omletleriyle doyurdu. O olmasaydı bu kitabı yazamazdım.

Teşekkür ederim, Alan. Ayrıca hepinize teşekkür ederim. Göründüğünden çok daha fazlasıydı.

BONNIE MACBIRD KAN SANATI

“Londra’nın etrafı karlarla örtülüydü ve belki de kış mevsimi uzun süredir ilk defa huzuru simgeliyordu. Şehir bir dizi cinayetle sarsılırken, yeni hayatım bu meselelerden ve 221B’den yeterince uzak geçmekteydi. Mary Morstan’la evlenmiştim ve tehlikeden uzak huzurlu bir hayat yaşıyordum. Ta ki Kasım 1888 yılına kadar...”

Doktor Watson

Sherlock Holmes tozlu rafların arasında kalmış eski bir kitabın sayfaları arasında yeniden keşfediliyor.

Doktor Watson’un notlarında kaleme alınmış bu yeni macera tarihin gizli sayfalarından ortaya çıkıyor. Okumaya doyamadığınız Sherlock Holmes maceralarına bir yenisi ekleniyor...

ISBN 978-605-9144-24-7

indigo

f /indigokitap
indigokitap
/indigokitap

